Judy Gill

Vise interzise

Loveswept

EDITURA MIRON

Loveswept

Judy Gill

Vise interzise

Traducere de Gabriela Anca-Marin

Editura MIRON
București

FORBIDDEN DREAMS

by Judy Gill

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Tehnoredactor: CLAUDIA FETICU
Corector: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95061-6-2

Capitolul 1

– Bum, bum, bum!

Shell tresări cînd auzi prima bătaie în uşă şi era deja în picioare cînd o auzi pe a doua. La cea de-a treia bătaie era deja cu mîna pe clanţă. Deschise uşa înainte de cea de-a patra bătaie. Labradorul ei cel negru o urma îndeaproape.

– Ia-o încet, Ned, zise ea rîzînd, ferindu-se de stropii de ploaie aduşi de curentul din golf. Nu era nevoie să vii pe o vreme ca... asta. Termină fraza abia şoptit şi se dădu înapoi involuntar. Se

holbă la silueta înaltă. Cu siguranţă nu era Ned, cel care stătea în prag, ţinîndu-se cu ambele mîini de tocul uşii, din cauza vîntului puternic, care părea gata-gata să-l spulbere.

– Oh! Credeam că este Ned. Îmi aduce în fiecare seară, cam pe vremea asta, cîte un braţ de lemne şi... Cu ce vă pot...

Bărbatul căzu cu faţa în jos, în cameră.

Shell încercă să-l prindă, dar era mult prea greu pentru ea. Nu reuşi decît să-i încetinească puţin căderea, mai înainte de a se întinde pe covor.

Skeena începu să mîrîie, privindu-l atentă.

Shell se uită mirată la bărbatul căzut. Îşi dădu seama, cu surprindere, că nu avea pantofi. Era îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni, foarte uzi şi zdrenţuiţi. Pe piciorul drept avea o rană. Ploaia, care-l udase pînă la piele, diluase sîngele. Ea se aplecă, îl apucă de umeri şi-l trase, odată cu covorul, mai în interiorul camerei. Cînd el fu cu totul înăuntru, ea închise uşa, lăsînd în urmă natura dezlănţuită, din miez de decembrie.

Apucă grăbită lampa cu gaz de pe biroul unde studiase pînă atunci cataloagele cu cărţi şi se apropie de tip să-l privească mai bine. Văzu că blugii şi geaca îi erau murdare de noroi, însă cu excepţia tăieturii de la picior, nu părea să mai fi fost rănit. Îşi dădu seama că se aşteptase să vadă ceva oribil, cum ar fi fost o rană provocată de un glonte. Doamne, se uita prea mult la televizor şi citea prea multe romane poliţiste. În Columbia britanică nu existau spioni, din cîte ştia ea. Cu toate că – îşi spuse ea încruntîndu-se – traficanţii de droguri mureau pe capete, ucişi bestial. Îşi dădu seama, surprinsă, că mîinile îi tremurau în timp ce-l cuprinse pe după gît, căutîndu-i pulsul.

Bătea regulat. Pielea îi era caldă, mai caldă decît se aşteptase ea. Deci nu fusese aruncat la ţărm de pe vreun vapor ce se scufundase, cu toate că hainele îi erau atît de ude de parcă ar fi înotat de la Vancouver Island pînă acolo.

El mormăi ceva, se ridică în coate şi-şi întoarse capul dintr-o parte în alta, ca şi cum îşi testa moliciunea gîtului. Skeena începu din nou

să mîrîie, iar el se uită pentru o clipă la cîine, înainte să cadă la loc, cu ochii închişi. Se părea că nici n-o observase pe Shell.

– Trezeşte-te! strigă ea şi îl ciupi de lobul urechii. Îşi amintise că citise undeva, într-un roman cu spioni, fără îndoială, că o ciupitură zdravănă putea face un rănit să tresară. El nici nu se mişca. Apoi, cu mai multă blîndeţe, ea îl sprijini cu o mînă. Rămase aşa pînă cînd el gemu şi deschise ochii. O privi cu ochi înceţoşaţi.

El murmură o singură silabă, începutul unei întrebări, iar ea îi răspunse cît se pricepu de bine:

– Eşti în siguranţă. Eşti în casa mea. Am să te ajut.

– Sh... ell?

Ea încremeni. Shell? Îi spusese oare pe nume? Bineînţeles că nu. Străinul acela n-avea de unde să ştie cum o cheamă. În starea în care era, mare minune dacă ştia cum îl chema *pe el*. Dar dacă nu era un străin? Faţa îi era pe jumătate ascunsă de o şuviţă groasă de păr întunecat, care-i adumbrea fruntea şi o tîmplă. Cu toate

astea însă, era sigură că nu-l cunoştea.

– Poţi să te întorci pe o parte? îl întrebă ea. Eşti rănit?

El murmură din nou ceva, apoi cu un mare efort reuşi să se întoarcă, cu ajutorul ei. Gestul îi provocă probabil o durere imensă, pentru că gura i se strîmbă într-un rictus. Fruntea îi era plină de noroi, ca şi spatele, de parcă se tîrîse printr-o mlaştină. Faptul că nu avea pantofi părea să-i întărească bănuielile, dar Shell nu-şi pierdu timpul întrebîndu-se de unde venea. Sîngele îi curgea din coapsă.

– Lasă-mă să văd, zise ea. Îi îndepărtă cu blîndeţe degetele ce încercau să acopere rana. Ţesătura udă şi îmbibată de sînge a pantalonilor se lipise de rană. Lăsă lampa jos şi apucă materialul pantalonilor cu ambele mîini, lărgind ruptura. Ridică din nou lampa şi văzu o rană urîtă, lungă şi adîncă, sîngerînd abundent.

Pentru o clipă, lampa îi tremură în mînă, iar bărbatul ridică braţul ca să o sprijine.

– Uşor, Florence, zise el chicotind slab, surprinzînd-o. Dacă ea ar fi avut o asemenea rană,

cu siguranţă n-ar fi rîs. Dar chicotitul lui nu dură mult. Încercă să se ridice, însă căzu la loc, strîmbîndu-se de durere. Închise ochii şi capul îi căzu pe o parte.

– Stai liniştit, îi zise ea. El părea să-şi fi pierdut cunoştinţa. La naiba! Pălise atît de tare, încît căpătase parcă o tentă verzuie. Oare mai sîngera pe undeva? Să fi avut vreo leziune internă? Luă o pătură de pe canapea şi-l înfăşură, apoi se repezi la telefon.

Bineînţeles că nu funcţiona. Ar fi trebuit să fi ştiut, însă sperase că...

Bărbatul gemu, iar Shell se întoarse. Se simţea neajutorată, incapabilă să-l ajute.

El deschise ochii şi se ridică cu greutate, sprijinindu-se de raftul de cărţi, de tocul uşii şi apoi, pe măsură ce ea se apropia de el, de talia şi de umerii ei. Mîinile lui erau mari şi reci, iar ea se strecură sub braţul lui, împrumutîndu-i din puterea ei. Într-un sfîrşit, cînd reuşi să stea în picioare, pe jumătate atîrnînd de ea, pe jumătate sprijinindu-se de uşă, el îşi duse o mînă la frunte.

– Al naibii cap...

Shell aruncă o privire spre canapea. Era neîncăpătoare pentru un bărbat de talia lui. Trebuia să-l ducă în camera de oaspeţi.

Ezită. Îşi ieşise oare din minţi? Primea un străin în casa ei şi se gîndea să-l culce în camera de oaspeţi? Dar avea oare de ales? Era furtună afară. El era, cu siguranţă, una dintre victimele ei şi avea nevoie de ajutor. De fapt, avea nevoie de mai mult ajutor decît îi putea oferi ea, dar, pentru moment, n-aveau încotro.

Cîţiva paşi mai încolo stătea Skeena, încă în altertă, cu muşchii încordaţi sub blana neagră. Nu, nu era singură, se încurajă Shell, şi-l conduse pe bărbat spre hol. Cu Skeena alături, nu-i era frică de nimeni.

– Vino cu mine, îi spuse ea bărbatului. Trebuie să stai întins.

– Da. Se mişcă atît de încet, de parcă ar fi fost la capătul puterilor.

În camera liberă, luminată slab doar de lampa din hol, Shell continuă să-l sprijine în timp ce încerca să-i scoată geaca udă.

– Gata-gata, murmură ea auzindu-l că gemea

de durere. Te ajut să te întinzi imediat în pat. Reuşi să-i scoată geaca, urmată curînd şi de cămaşă. Îl lăsă să se sprijine de dulap şi luă cuvertura de pe pat, apoi îi desfăcu fermoarul blugilor şi i-i trase de pe el, de parcă i-ar fi stat în obicei să dea jos pantalonii bărbaţilor pe care-i cunoştea sau nu.

El era pe punctul de a se prăbuşi atunci cînd ea îl duse încet spre pat. Îi scoase de tot pantalonii, strîngînd din dinţi cînd el gemu de durere, pentru că-i atinsese rana. Murmură o scuză, însă el nu păru s-o audă. Se chinui să-i scoată şi ciorapii de pe picioarele ude şi reci, care îi părură ciudat de albe şi de vulnerabile, în ciuda mărimii lor.

El oftă adînc pe cînd ea îl aşeză confortabil pe pat. Cînd capul lui atinse perna, el îşi acoperi fruntea cu un braţ. Respira sacadat.

– Du-te... telefon... murmură el, în timp ce ea îl învelea. Anunţă poliţia.

– Telefonul nu funcţionează, zise ea şi-l înveli, avînd grijă să nu-i atingă piciorul rănit. Îl privi în lumina slabă. Altfel crezi că n-aş fi sunat la spital,

să chem un doctor sau o ambulanţă care să te ducă la spital?

El îşi luă mîna de pe frunte şi o privi. Avea ochi închişi la culoare, căprui sau poate chiar negri. Greu de spus, în întuneric.

– N-am nevoie... de doctor. Părea încăpăţînat ca un băieţandru. Părea de asemenea... cunoscut.

Shell zîmbi.

– Ba ai nevoie de doctor. Însă nu este posibil, cel puţin pentru moment. Aşa că fă ce-ţi spun. Stai liniştit. Mă întorc imediat.

O rugă din ochi.

– Posibil... buzunar. Începuseră să-i clănţăne dinţii. Tremura şi-şi apăsă degetele mîinii stîngi de tîmplă.

Căută repede în buzunarul gecii şi găsi un pachet de gumă de mestecat şi un flacon cu medicamente contra durerii, pe a cărei etichetă scria: „Ja... n...ee...e", cu indicaţia să fie luate cu lapte sau după-masă.

Medicamentul fusese eliberat de o farmacie din Los Angeles.

Los Angeles. California. Hollywood. Înghiţi în sec. Ce căuta un bărbat, sosit din California, în pragul uşii ei, cu numai cîteva săptămîni înainte de o aniversare extrem de importantă?

– *J, a,* spaţiu, spaţiu, *n,* şopti ea. *Jason?* Nimic altceva nu părea să se potrivească.

El gemu iar şi începu să clatine din cap. Ea lăsă jos sticluţa şi se duse în bucătărie să-i aducă un pahar cu lapte.

Cînd se întorse, îngenunche lîngă pat şi-şi strecură o mînă pe după gîtul lui.

– Jason? El deschise ochii, dar nu obiectă la folosirea numelui. Poţi să te ridici puţin? Ţi-am adus lapte şi medicamentele. El reuşi să-şi ridice capul atît cît să poată înghiţi, apoi se lăsă din nou pe spate, respirînd întretăiat. Ei i se păru că murmurase un „Mulţumesc".

Shell adună tot ce-i trebuia, luă o lampă din camera de zi şi se întoarse la pacientul ei. El părea că dormea, cu toate că încă mai respira neregulat, ca şi cum nu avea suficient oxigen.

Puse un vas cu apă pe comoda de la capul patului, apoi, după ce apropie şi mai mult lampa,

trase uşor pătura. Acum vedea cît de zgîriat era pe piept. Mai mult ca sigur avea cîteva coaste rupte şi chiar un plămîn afectat.

– Oh, Doamne, ai neapărată nevoie de un doctor! Se uită cu atenţie la el, la chipul lui. Simţi din nou aceeaşi familiaritate.

Tresări. O parte a minţii ei asocia această faţă cu... o cameră de luat vederi. *Pericol!* Se dădu înapoi cîţiva paşi.

Lilianne! Oh, Dumnezeule, el călătorise din Los Angeles şi venise s-o caute pe Lilianne! Lăsă jos lampa. Ce să facă? Ned! Trebuia să-l caute pe Ned. Trebuia să...

Nu, la naiba! Shell depăşi primul moment de panică. Nu fi proastă! îi spuse ea fetiţei ce mai sălăşluia înlăuntrul ei. Nimeni nu o caută pe Lilianne.

Însă datorită faptului că se apropia aniversarea, era cu nervii întinşi la maximum. Bineînţeles, asta era. Numai că...

Numai că mai *văzuse* cîndva acest chip. Era sigură. Dar unde? Cînd? Nu găsea răspunsul. Îi ridică blugii uzi şi, ca o hoaţă, îl căută înfrigurată

prin buzunare. Nu găsi mai nimic, cu excepţia unui pumn de monede, majoritatea americane, şi a unui bon de la o staţie de benzină. Era atît de înmuiat, că nu se descifra mai nimic, cu excepţia denumirii staţiei şi a adresei acesteia: Blaine, Washington. După o altă incursiune prin buzunarele lui, găsi o cheie a unei camere de hotel, care nu dădea nici cea mai mică indicaţie asupra identităţii celui ce o avea asupra lui.

Încruntată, îşi trase un scăunel la marginea patului. Puse jos vasul cu apă şi începu să-i cureţe zona din jurul rănii de pe coapsă. El nu se mişcă, cu toate că ea îi atinsese deja rana deschisă, cu o cîrpă umedă. Doar respiraţia lui întretăiată îi mai arăta că încă trăia.

Se uită din nou la chipul lui. Cine era el oare? Neîncrederea ei iniţială se bazase pe instinct. Poate că era ilogică, dar mai exista ceva. Credea încă cu tărie că-l mai văzuse undeva şi îi asocia figura cu o cameră de luat vederi.

O cuprinse un tremur. Nu se simţea deloc în largul ei. Să fi fost oare unul dintre acei căutători curioşi care veneau în fiecare an, punînd întrebări

despre Lilianne? Dacă aşa era, atunci era cel care ajunsese cel mai aproape. Se uită din nou la el, încercînd să-şi alunge temerile, spaima.

Se concentră asupra rănilor lui. Într-un final, mulţumită că rana era cît de cît curată, o şterse şi o prinse cu copci. Oricît de tare se străduia să se controleze, mintea îi era preocupată de acelaşi lucru.

Dar nu progresa deloc. Bărbatul nu era suficient de bătrîn să fi făcut parte din hoardele de fotografi şi reporteri care o asaltaseră în toată copilăria ei. Cu toate acestea, asocierea feţei lui cu camera de luat vederi părea să sugereze că el se aflase în spatele unuia dintre blitz-urile pe care le urîse atît.

Îl spălă pe picioare şi văzu că toate zgîrieturile, cu excepţia uneia, erau superficiale. Se comporta iraţional, îşi spuse. Bineînţeles că nu-l mai văzuse niciodată. Era un străin şi nu constituia un pericol. Nu-i rostise numele. Fusese numai imaginaţia ei. Mai mult ca sigur mormăise ceva cum ar fi „La naiba".

De-abia cînd i-a atins rana cu dezinfectant, a

obţinut un răspuns, sub forma unui geamăt surd. Ea îşi muşcă buza şi-l privi. Deschisese ochii şi se uita la ea. Shell murmură o scuză şi continuă să cureţe tăietura, pînă cînd el ridică mîna şi-i atinse părul.

– Tu... greu... de găsit, zise el, încercînd să zîmbească. Shirley Elizabeth Landry...

Shell se ridică brusc. Urechile începură să-i vuiască şi căzu la pămînt.

Cînd Jase îşi reveni în sfîrşit, prima lui senzaţie a fost de căldură. Zăcea pe un pat şi aroma de lemn ars îmbălsăma aerul. Apoi o altă senzaţie, familiară şi pătrunzătoare, produsă de degete care-i atingeau partea de sus a coapselor, aţîţîndu-i trupul. Ar fi vrut s-o ignore, dar nu reuşea. Sîngele i se înfierbîntase, cu un efect inevitabil asupra sexului său.

Dar a cui atingere era aceasta? Unde era oare? Ar fi vrut să deschidă ochii, dar durerea

care-i persista în tîmple îi îngreuna pleoapele. Respira însă mult mai uşor. O amintire vagă îi reveni în memorie: o voce de femeie care-l îndemna să ia nişte medicamente, cu o cană de lapte.

Da. Probabil că-i spusese despre medicaţia lui. Ura să ia pastile. Nu le înghiţea decît atunci cînd n-avea încotro. Ca atunci cînd se plimbase cu vaporaşul... Cît timp trecuse oare? Nu prea mult, probabil. Simţea că se cufundă în atingerea delicată care-i alina durerea, în senzaţia de căldură şi de intimitate din încăpere.

În timp ce accesele de durere se răreau, gîndurile confuze îl asaltară. Încercă să se concentreze. Trebuia să-şi amintească, să revină în prezent, dar nu-şi putea aduce aminte decît de vapor, de zgomote, de oameni care vorbeau tare, de copii care se jucau, de durerea pe care încercase s-o domolească cu pastilele luate cu o cafea execrabilă, de drumul parcurs cu maşina pe care o condusese, cu toate că ştia că n-ar fi trebuit s-o facă, pentru că luase prea multe pastile. De autostrada nesfîrşită, întunecată, de ploaia mol-

comă care începuse să cadă, de semnele de circulaţie, pe care aiba dacă le mai putea descifra. Apoi, drumul de ţară care se făcea din autostradă. Farurile maşinii luminau o aglomerare de copaci, mai mulţi copaci decît văzuse el vreodată, apoi rîul în care era gata-gata să cadă. Noroc că frînase brusc... Dar după aceea?

După aceea, senzaţia de sufocare, de animal prins în cursă. Piciorul îi fusese parcă prins într-o menghină. Se luptase să se elibereze, să respire aer proaspăt. Începuse să meargă, căzuse, se ridicase, căzuse iar. Crengile copacilor îl biciuiau, vîntul bătea cu putere, apoi se izbea de pietre, ameninţătoare. Văzuse o lumină slabă şi crezuse că era rodul imaginaţiei lui, dar o urmărea oricum, fără să ştie încotro se îndreaptă, dar conştient că era singura lui speranţă. Apoi, în sfîrşit, căldură, o voce, confort şi mîinile acelea pe trupul lui gol.

Trupul lui *gol?* Strînse din pumni şi din dinţi, şi deschise ochii.

O femeie se apleca deasupra lui, o femeie cu păr lung, mătăsos, care-i mîngîia umerii, dar îşi

ferea faţa de privirea lui. El zăcea într-un pat, cu capul şi umerii înălţaţi pe perne moi, într-o cameră cufundată în întuneric. Singura lumină, de altfel slabă, era dată de o lampă cu gaz, aşezată pe un scaun lîngă femeie. El părea pe jumătate acoperit. Deci nu era chiar *complet gol.* Însemna că femeia nu-l văzuse în întregime cînd îi curăţase rana de la coapsă...

Da. Acum ştia.

Jeep-ul lui urmase drumul spre... Se încruntă, concentrîndu-se. Ah, da! Drumul spre casa lui Shell Landry. Bineînţeles.

Era acasă la ea. Bătuse la uşă. Cu pumnii. Îşi amintea că-i deschisese o femeie. Că-l împinsese zîmbitoare şi rostise cîteva cuvinte. Apoi rîsul i se stinsese pe buze, văzînd chipul unui străin.

Apoi nimic.

Privirea lui rătăci prin încăperea luminată slab. Văzu sticluţa cu medicamente. Se strîmbă. Da. Ea îi dăduse să înghită pastilele acelea. De aceea îl mai lăsaseră durerile. Încercă să se concentreze asupra obiectelor şi fiinţelor din încăpere.

Chiar alături de el stătea un Labrador negru,

cu frunte înaltă şi o privire inteligentă, intensă. Mai departe, lîngă uşă, văzu sursa aromelor plăcute: bradul de Crăciun. Alături, un fotoliu, avînd în faţă un taburet, care-i aminteau de bunica lui. Pe masă era aşezată o lampă identică cu cea de la căpătîiul patului. Era ca şi cum făcuse un salt înapoi în timp, pe vremea în care Shell Landry era doar o copilă.

Dar adulta Shell Landry era cea care se apleca acum deasupra lui. Era sigur de asta. În timp ce se întindea după trusa de prim-ajutor, părul ei lung îi mîngîie piciorul, provocîndu-i o senzaţie vecină cu durerea.

Ea nu-i sesiză răspunsul trupului, pentru că era concentrată asupra curăţării rănii. Degetele moi îi atingeau uşor pielea. Doar îl pansa, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l mîngîia! Ce se întîmpla oare cu el? Unde-i era stăpînirea de sine?

Ea se mişcă din nou, iar lumina lămpii i se jucă prin păr. Acesta îi cădea drept, foarte drept, pe umeri. Îşi amintea că părul ei era auriu, era adevărat, dar era numai bucle care-i încadrau obrajii.

Oare-i atinsese pe atunci părul? Parcă nu. Dar acum îşi dorea acest lucru. Voia să se convingă că era la fel de mătăsos precum părea. Ar fi vrut să-i vorbească, să vadă dacă ochii ei verzi se vor mai întorce nerăbdători spre el, aşa cum o făcuseră cîndva. Voia să ştie dacă spiritul viu al copilului se mai regăsea în femeia Shell.

Rămase însă nemişcat, în timp ce ea se ocupa de piciorul lui.

Era vară şi-şi amintea de o fetiţă, Shirely, care îşi spunea Shell. Se jucaseră împreună pe plajă, adunaseră scoici şi rîseseră mult. Fusese ca o poveste. Lui i se păruse că ea era un personaj de basm. Avea păr de aur şi pistrui pe nas, spre deosebire de el care era brunet şi avea pielea arsă de soare.

În timp ce ea îşi vedea de treabă, curăţindu-i zgîrieturile, bandajîndu-l, el îşi făcea griji în legătură cu cicatricele lui. Îşi dorea ca ea să nu le fi văzut. Dar nu i se putea împotrivi, pentru că medicamentele pe care le luase îi încetiniseră mintea, iar amintirile îl asaltau.

Dar fetelor nu le plăceau cicatricele lui.

Ea turnă puţin lichid pe o bucată de pînză şi-i atinse piciorul. El strînse din dinţi, ca să nu scoată nici un sunet, dar ritmul respiraţiei i se acceleră fără voia lui, iar ea îşi ridică privirea spre el.

– Îmi pare rău, murmură.

Ochii ei erau la fel de verzi şi de ageri, dar nu mai erau zîmbitori ca atunci.

Cu un mare efort, el ridică o mînă şi-i dădu o şuviţă de păr pe după ureche, atingîndu-i apoi umărul. Era la fel de mătăsos precum şi-l închipuise, dar mult mai des, mai greu. Încercă să zîmbească.

– Eşti tare greu de găsit, Shirley Elizabeth Landry.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se auzi o bufnitură puternică, undeva în casă, şi totul se cutremură. Ea îl privi înfricoşată şi-şi duse mîna la gură, să-şi înăbuşe un strigăt. Apoi se repezi spre locul de unde venise zgomotul, cu cîinele pe urme.

Jase încercă să se ridice. Instinctul, numit „protejare", se manifesta înlăuntrul lui ca o sirenă. Dar efortul a fost prea mare şi căzu înapoi pe

perne. Apoi totul a fost învăluit în întuneric.

Ultima senzaţie a fost cea de furie neputincioasă împotriva slăbiciunii lui. Afară, furtuna de decembrie se dezlănţuise şi mai tare.

Capitolul 2

Primul gînd al lui Shell a fost să se întrebe ce căutau oare acele frunze umede, strălucitoare, lipite de geamul din camera de zi. Imediat şi-a dat seama că pomul ei preferat căzuse, despicînd pe jumătate promontoriul pe care obişnuia să facă plajă. Cîţiva metri mai la dreapta, şi i-ar fi spart fereastra dinspre golf, deci ar fi trebuit să se considere norocoasă. Dar nu se considera astfel. Se simţea groaznic, ca şi copacul căzut, probabil.

Leagănul! Unde o să-şi mai atîrne leagănul, acum că arborele ei nu mai era? Mai trebuiau să treacă o sută de ani pînă să crească unul la fel. Iar ea nu avea la dispoziţie o sută de ani... Era în pragul isteriei, îşi dădu Shell seama. Şi avea şi un musafir neaşteptat, care-i cunoştea numele întreg, care şi-o amintea de pe cînd avea zece ani, şi pe care nu-l putea localiza deloc.

Ce altceva mai putea să se întîmple?

Vîntul bătea cu putere pe acoperiş, din cauză că nu mai exista copacul. Fumul era trimis înapoi pe coş şi umplea camerele cu un nor care făcea ca ochii să-i lăcrimeze. În orice clipă se putea declanşa detectorul de fum.

Skeena îşi acoperi urechile cu labele din faţă şi începu să latre. Shell se urcă pe un scaun şi începu să facă vînt cu o revistă, în preajma dispozitivului.

Îi veni ideea să-i scoată bateria, dar bunul-simţ o împiedică. Într-o noapte ca asta, orice se putea întîmpla.

Reveni pe vîrfurile picioarelor în camera de oaspeţi. Bărbatul dormea, neafectat de zgomotul

din jur. Îi bandajă repede tăietura de la picior, îl acoperi bine cu o pătură, îşi strînse trusa de prim-ajutor, iar apoi se duse la culcare.

Ajunsă în pat, somnul o ocolea. Să fi fost de vină prezenţa acelui bărbat în casa ei? Ce voia el oare? Cum de apăruse în pragul ei, parcă adus de furtună? Crezuse că-i trecuse starea de anxietate, prezentă ori de cîte ori era în compania unui străin. „Era paranoică", spunea tatăl ei. „Era de o reticenţă justificabilă, dată fiind copilăria pe care o avusese", zicea bunica ei. Iar Lil spunea că şi ea fusese la fel de timidă, copil fiind.

Un sunet venit din camera de oaspeţi o făcu să se ridice din pat. Ascultă. Se auzeau gemete din ce în ce mai puternice. Încă adormit, bărbatul se zvîrcolea, iar ea se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să-l trezească şi să-i mai dea din medicamentul acela. Pe etichetă scria: *A se administra în caz de durere.* Ce fel de dureri avea el oare? De vreme ce avea pastilele la el, era vorba probabil de ceva cronic. Să fi avut vreo legătură cu cicatricele pe care i le observase întinse pe tot corpul, mărturie a faptului că suferise nişte răni teribile?

Cicatricele păreau să fi fost din perioade diferite. Ce fel de om putea duce un astfel de trai, ştiind că lucrurile astea se puteau repeta oricînd?

Nu era foarte sigură că voia să ştie. Mai ales dacă el venise s-o caute pe ea, ceea ce însemna că, de fapt, o căuta pe Lilianne.

Lilianne, a cărei frumuseţe brună, intensă, cucerise o lume întreagă. O frumuseţe care n-avea să fie niciciînd egalată, spuneau unii. Lilianne ... o flacără scurtă, strălucitoare... ca şi Elvis, ca şi Marilyn, era văzută adesea în cele mai ciudate locuri. Într-o misiune în Africa, într-o mînăstire din Franţa, într-o croazieră pe Mediterana. Fanii negau ideea că Lilianne ar fi fost moartă, mai ales că nu-i fusese găsit cadavrul. Aşa că şi acum, după aproape douăzeci de ani, ziarele încă îşi mai puneau întrebări, mai ales de ziua ei. Toată lumea comenta: pe stradă, la petreceri.

De ce? Cum? Unde? Şi, adesea, *cine?* Existau şi oameni care credeau că, indiferent că i se va găsi sau nu cadavrul, Lilianne fusese omorîtă de o persoană necunoscută, care o ascunsese undeva împreună cu fetiţa ei, care dispăruse şi ea.

Dar nimeni, niciodată, nu-şi pusese problema că dorinţa aprinsă de a-i pătrunde în intimitate, frenezia cu care era vînată pretutindeni, puteau fi cauzele dispariţiei ei.

Frica o cuprinse pe Shell. Oare acest bărbat venise în încercarea de a răspunde tuturor întrebărilor? La naiba, unde-l mai văzuse oare? Şi, de vreme ce ştia sigur că-l mai văzuse, de ce oare nu-l putea localiza, ca timp şi spaţiu?

Ca şi cum i-ar fi sesizat prezenţa, el deschise ochii şi-o văzu în prag.

– Te simţi mai bine? îl întrebă ea, ridicînd lampa şi făcînd un pas înainte.

– Mda. Grimasa de pe faţa lui îi spuse că minţea. Avea dureri, dar nu voia ca ea să-şi facă griji. Ea trebuia să afle cine era el şi dacă constituia vreo ameninţare de orice fel.

– Cine eşti? întrebă ea.

– Nu-ţi ... aminteşti?

– Nu, la naiba! Nu-mi amintesc. Spune-mi cum te cheamă. Şi ce vrei.

– Jase... O'Keefe, zise el cu voce slabă. Îşi umezi buzele. Sete... vreau să beau... ceva.

O'Keefe? se gîndea ea, în timp ce se îndrepta spre bucătărie să-i aducă un pahar cu apă. Se potrivea cu numele înscris pe sticla cu medicamente, dar în rest, nimic. Întorcîndu-se în dormitor, îşi strecură o mînă sub capul lui şi-i duse paharul la buze. El gemu de durere, dar reuşi să soarbă de cîteva ori.

– Mulţumesc, zise el. Părea să facă un efort uriaş ca să vorbească.

– Să-ţi mai dau un medicament contra durerii?

– De... cînd?

– Cît timp a trecut de cînd ai luat-o pe ultima? Vreo două ore.

– Prea... curînd. Încă... apă. Îşi umezi din nou buzele.

Spatele îi ardea şi se frămînta neîncetat, căutîndu-şi o poziţie cît mai confortabilă. Ea îi strecură o pernă sub umeri, apoi îi dădu din nou să bea. El goli paharul, apoi se lăsă pe spate, închizînd ochii.

– Bine, răsuflă el uşurat.

– Mai vrei?

El dădu din cap fără să deschidă ochii. Cînd ea se întoarse cu alt pahar, el adormise din nou. Respira greu. Ea îi puse paharul la îndemînă şi şopti:

– Noapte bună. Nu se aştepta însă să i se răspundă. Mi-e frică, îi zise ea lui Skeena care o urmase peste tot. Se reîntoarse în pat şi îşi trase pătura pînă sub bărbie. Cîinele se mai roti de cîteva ori prin cameră, apoi se aşeză pe covoraşul din faţa patului lui Shell. Aproape instantaneu, începu să respire adînc, fără să-i pese de furtuna de afară şi de grijile stăpînei ei.

Norocoaso, murmură ea, mîngîind-o. Ar fi vrut să doarmă şi ea, dar ştia că n-o să poată. Aştepta dimineaţa, ca să se poată duce la Ned. El avea să vină cu ea... să se ocupe... de toate.

Dormea adînc şi o visa pe Lilianne răstindu-se la un fotograf cu părul negru, căruia i-ar fi prins bine un bărbierit.

– Las-o în pace pe Shirl! E doar un copil!

Un geamăt puternic o trezi brusc. Ştiu imediat de unde venea. Sări în picioare, bîjbîind după lanternă. Porni pe hol, spre lampa care fumega

stins. Nu mai avea gaz aproape deloc. O stinse de tot şi intră în camera lui O'Keefe.

Furtuna se mai potolise afară, dar era încă puternică înlăuntrul lui O'Keefe. Zăcea pe aşternuturi, gemînd, zvîrcolindu-se. Nu mai trebuia să-l atingă ca să se convingă că temperatura îi crescuse în mod primejdios.

Aspirină, îşi zise. Trebuia să-i dea ceva care să-i scadă temperatura. Se năpusti în baie, luă aspirină, o sticlă cu spirt şi prosoape, apoi se întoarse la căpătîiul lui şi-i îndesă pe gît, cu forţa, pastilele. El se împotrivi, murmurînd ameninţări. Ea îi luă mîinile în mîinile ei şi-i vorbi, încercînd să-l liniştească, cu toate că ea tremura de spaimă. Dacă murea acolo, cu ea?

N-avea să-i facă una ca asta. Ea n-o să-l lase. Şi n-o să-şi îngăduie să intre în panică. Era un om matur, competent. Oh, Doamne, dac-ar fi fost şi Ned cu ea!

Dar el nu era acolo şi trebuia să se descurce singură.

Cu grijă, ca să nu-i atingă zgîrieturile, ea îi puse o mînă pe după umăr şi începu să-i frece

trupul cu un prosop umed, sperînd ca spirtul să-i răcorească pielea înfierbîntată.

Cînd el deschise ochii, părea perfect lucid. Îi zîmbi şi-l întrebă:

– Te simţi mai bine?

– Oh, da, murmură el şi-i atinse mîna cu vîrful degetelor. Minunat! Îi conduse uşor mîna spre pieptul lui gol. Minunat, iubito.

Shell tresări şi-şi smulse mîna, dar el i-o prinse şi-i lipi palma de trupul lui.

– Nu te opri, zise el. E o senzaţie grozavă. Răcoroasă... foarte răcoroasă. Mă face să... mă înfierbînd. Cu o mişcare rapidă, pe care ea nu i-o ghicise, el îi conduse mîna spre josul trupului lui, acolo unde se contura o umflătură.

– Încetează, zise ea şi-şi smulse mîna din încleştarea lui, apoi îi aruncă în faţă prosopul umed. Încerc să-ţi fiu de ajutor, pentru numele lui Dumnezeu! Eşti bolanv, O'Keefe, adăugă ea. El putea să înţeleagă orice din această propoziţie.

Deodată, el izbucni în rîs, un rîs profund, sexy, care o fermecă.

– Iar tu eşti o mironosiţă. Eşti cumva într-atît de

prefăcută, încît să nu vrei să mă săruţi? O trase lîngă el. Haide, nu te mai juca, drăguţo, zise el, pe un ton glumeţ. Îmi eşti datoare cu un sărut.

– Nu-ţi datorez nimic! Încerc numai să te ajut, aşa că las-o baltă sau te las singur. N-ai decît să zaci aici în pat, cu temperatură, dacă aşa vrei.

El păru jignit o clipă, ca un copil pedepsit pe nedrept, apoi închise ochii şi-şi lăsă capul pe o parte. Respira iar cu greutate.

– Nu voiam decît... murmură el fără să termine ce avea de spus. Vocea i se frînse cu un suspin şi păru să adoarmă din nou.

Ea continuă să se lupte cu febra, răcorindu-l cu prosopul umed. Cum ar fi fost dacă, în alte condiţii, ea i s-ar fi supus şi s-ar fi aplecat deasupra lui, acoperindu-i buzele cu buzele ei? Doamne Dumnezeule! îşi zise ea. Era chiar mai bolnavă decît el!

Totuşi, nu-şi putea dezlipi privirea de pe gura lui hotărîtă, de la bărbia puternică. O cicatrice verticală, foarte subţire, îi brăzda unul din obraji, făcîndu-l să semene cu un pirat. În părul negru nu avea nici un fir alb. Ridurile din jurul gurii şi al

nasului erau datorate suferinţei, şi nu vîrstei. Mai mult ca sigur.

Se surprinse oftînd adînc. El deschise din nou ochii, de parc-ar fi auzit-o. O privi iritat.

– La naiba, femeie, închide fereastra! Dinţii îi clănţăneau. Este al dracului de frig aici!

– Vai, ce vocabular colorat ai! zise ea, acoperindu-l cu pătura şi ridicîndu-se apoi să închidă geamul. N-avusese de gînd să-l ţină în frig, ci să-l facă să-i scadă febra. Se părea însă că şi dorinţele de dinainte i se „răciseră".

Oare?

El dădu pătura deoparte.

– Haide în pat, draga mea, zise el, uimind-o cu privirea lui clară. Un zîmbet dulce, insinuant, îi contură buzele. Hai să ne ţinem de cald unul altuia.

Cu o mînă fermă, Shell îl înveli la loc.

– Nu. Dormi.

El o prinse de încheietură.

– Nu mă părăsi. Încă o dată ea fu intrigată de amestecul ciudat dintre bărbatul puternic şi băieţelul speriat. Îşi eliberă mîna din strînsoare.

– Am să stau cu tine pînă adormi. Se gîndea că poate va vorbi în somn şi astfel îşi va dezvălui intenţiile. Avea să rămînă lîngă el numai pentru acest motiv.

– Mai aproape, zise el.

Ea se aşeză pe marginea patului.

– E destul de aproape.

– Nu prea.

O surprinse luînd-o pe după talie şi trăgînd-o deasupra lui. Cu toate că tremura, pielea îi ardea. Ea se smulse cu blîndeţe din îmbrăţişare, apăsîndu-l cu palma pe piept. O privi neputincios pentru cîteva clipe, apoi oftă şi închise din nou ochii.

După cîteva minute, Shell hotărî că putea pleca, pentru că el părea să doarmă adînc. Tocmai se ridica încet de pe pat, cînd el sări, cu o mişcare bruscă, şi strigă:

– Carson!

Strigătul şi mişcarea rapidă, o speriară de moarte. Încercă să-l împingă la loc, dar el era mult mai puternic. Ochii, larg deschişi, străluceau. Părea foarte hotărît. Aproape în pragul

nebuniei.

– Carson, acoperă-mă! Pornesc!

– Încet, şopti Shell, încercînd să-i cuprindă umerii. Nu te lupta cu mine, Jason, te rog. Întinde-te în pat. Trebuie să te odihneşti, eşti bolnav. Eu încerc să te ajut.

El gemu lung, agonizant, şi o privi în ochi. Privirea lui o îngrozi.

– Tu? Tu nu m-ai ajutat niciodată! zise el pe un ton amar. Tu m-ai părăsit! Tuşi şi închise cîteva clipe ochii, apoi îi deschise iar şi o fixă cu o privire de gheaţă. De ce-ai plecat, iubito? De ce?

– Jason, stai liniştit, te rog. Încearcă să te relaxezi.

– Ah, pleacă! zise el, împingînd-o. Nu te mai vreau înapoi.

– O.K. Haide, întinde-te şi lasă-mă să te învelesc.

Încet-încet, privirea încărcată de ură dispăru, fiind înlocuită cu una rugătoare, adîncă. Shell simţi că i se frînge inima. Cu o voce profundă, el spuse:

– N-am vrut să pleci, Mai-Lee. Dar... cum să

mai am încredere, cum să te mai las să stai cu mine? Cum să te mai cred, după ce-ai făcut? Trebuie să înţelegi, Mai-Lee, draga mea. Nimic nu va mai fi ca înainte, aşa c-ar fi mai bine să pleci. Ai milă, pleacă înainte să-ţi cad în genunchi, să te implor să n-o faci...

Închise ochii. Tăcu, dar nu-i dădu drumul. Shell rămase nemişcată, aşteptînd ca mîinile să i se relaxeze, dar el deschise din nou ochii.

– De ce, Mai-Lee? suspină el. Te rog, Mai-Lee, te-am dorit atît de mult... te-am aşteptat, dar tu nu te-ai mai întors. Dacă mă părăseşti şi acum, o să... Vocea i se frînse, dar privirea lui o ardea încă, căutînd răspunsuri pe care ea nu i le putea da.

O trase lîngă el şi o sărută. Îşi trecu degetele prin părul ei, cu mişcări seducătoare.

– Moale, murmură el. Atît de moale...

Capul îi căzu înapoi pe perne, dar continuă s-o strîngă în îmbrăţişarea lui. Îi mîngîie obrajii, trimiţîndu-i senzaţii de plăcere prin tot corpul.

Cu o forţă care o uimi, o ridică în pat, se răsuci deasupra ei şi o sărută din nou, mai apăsat, aş-

teptînd parcă răspuns. Cu toate că încercă să se împotrivească, ea căzu curînd pradă senzaţiilor sălbatice care o copleşeau.

Chiar dacă Shell îşi spunea că era o nebunie, că nu trebuia să-l sărute, că Jason O'Keefe era un străin, bolnav, cu febră, inima îi spunea că-l cunoştea de cînd lumea şi că era cea mai fascinantă experienţă din viaţa ei.

Temperatura ridicată a corpului lui îi ardea pielea, în timp ce un alt fel de căldură creştea în ea, arzînd-o pe dinăuntru. Încercă să se retragă înainte de a capitula pe deplin în faţa senzaţiilor trimise de gura lui, de limba lui fierbinte. Dar dorinţe pe care şi le reprimase prea mult timp o treziră la viaţă, slăbindu-i rezistenţa, făcînd-o să se topească sub sărut. Îi cuprinse gîtul cu mîinile, mîngîindu-l cu degete nesigure.

Tresări cînd limba lui începu s-o necăjească. Mîinile lui începură să hoinărească pe trupul ei, ajungînd la unul din sîni, pe care-l cuprinse în palmă.

Ca răspuns la mişcare ei involuntară, el gemu şi se adînci şi mai mult în sărut. Apoi îşi slăbi

strînsoarea şi căzu pe o parte, pe perne. *Adormise!*

Sau leşinase.

Shell îşi ţinu răsuflarea şi se trase uşor de sub el. Rămase în picioare, lîngă pat, respirînd întretăiat.

– Shell, murmură el, întinzînd mîna spre ea. Micuţa mea Shell. Nu pleca.

Nevenindu-i parcă să creadă, ea căzu în genunchi lîngă pat, privindu-l întrebătoare. Ce spusese oare?

Avea ochii închişi şi sforăia uşor. Pielea nu-i mai ardea. Părea mai liniştit acum, somnul nu-i mai era bîntuit de coşmaruri.

Inima ei bătea rapid. Cînd oare, în timpul îmbrăţişării, încetase să mai fie Mai-Lee şi redevenise Shell?

Şi mai speriată decît pînă atunci, ea se întoarse în camera ei, uitînd complet de ideea care-i venise mai devreme: să stea lîngă el, în caz că vorbea în somn şi-şi dezvăluia intenţiile. Oh, Doamne, cine era Jason O'Keefe? Şi ce voia de la ea?

Dar dacă voia informaţii, ei bine, n-o să le capete, îşi zise ea, dînd doi pumni în pernă. Cu ajutorul lui Ned, avea să se asigure că acest lucru nu se va întîmpla.

Dimineaţă, îşi jură ea, îl va da afară pe acest bărbat din casa ei şi din Piney Point. O să fie mult mai fericit odată întors în California, pe Sunshine Coast.

Dormi adînc cîteva ore, iar cînd se trezi, se duse în vîrful picioarelor pînă în pragul uşii lui O'Keefe şi văzu că el încă mai dormea.

După ce se îmbrăcă de lucru, într-o pereche de pantaloni negri şi cu un pulover roşu, făcu focul în camera de zi, apoi îşi luă cizmele şi o geacă, şi o porni cu Skeena în plimbarea de dimineaţă. Dădură ocol casei şi plînse pierderea copacului ei drag.

Valurile oceanului erau încă foarte înalte şi înspumate, lovind cu putere ţărmul. Dar cerul era senin şi vîntul îşi pierduse din putere.

Cîinele începu să alerge vesel după o cioară. Shell zîmbi şi-şi spuse că tot ce se întîmplase erau de fapt spaime ale nopţii, care dispăreau

odată cu ivirea zorilor.

Jason O'Keefe nu reprezenta un pericol pentru ea sau pentru mama ei, sau pentru gîndirea ei limpede. Îşi aminti însă sărutul lui. Tremurînd, îşi încolăci braţele în jurul trupului şi o fluieră pe Skeena să se întoarcă. Acel sărut care-i fusese destinat altei femei, aşa cum, la fel de bine, îi fusese adresat şi ei, era un semn că acel bărbat, cine-ar fi fost el, putea constitui un pericol. Cu cît se însănătoşea mai repede şi pleca, cu atît mai bine pentru ea.

Primul pas pe care-l va face, va fi să bea o cafea tare, care să-i ascută mintea, să-i dea curaj şi s-o pregătească pentru ziua care urma.

Capitolul 3

Shell tocmai intrase în casă cînd îl auzi pe O'Keefe împleticindu-se spre baie. Cînd ieşi, ea turna cafeaua în ceşti. Auzindu-l că venea, se întoarse să-l privească, temîndu-se însă că el îi va auzi bătăile puternice ale inimii.

Îl cîntări cu privirea, admirîndu-i umerii largi, braţele puternice şi pieptul acoperit de păr negru. Văzu că prin bandajul pe care i-l pusese cu o seară înainte răzbătuse sîngele.

– Arătai groaznic, zise ea. Nici nu ştiu cum ai

reuşit să ajungi pînă aici, în halul în care erai.

El îi adresă unul dintre surîsurile lui fermecătoare, făcînd-o să se înroşească.

– Un bărbat trebuie să ducă la îndeplinire ce are de făcut, nu crezi, drăguţo?

Shell izbucni în rîs.

– Înţeleg. Tu eşti ceea ce se cheamă un erou, nu-i aşa?

El dădu din cap amuzat.

– O să vezi tu, cînd o să fii în pericol. O să-ţi arăt atunci cît de puternic sînt.

Ea îşi aminti imediat de braţele lui, care o strînseseră la piept, de sărutul fierbinte din noapte. Se întrebă dacă el îşi mai amintea.

Îl privi din nou şi-şi aminti senzaţia produsă de obraji lui acoperiţi de barba de-o zi, lipiţi de faţa ei. Era frumos şi viril, iar ea trebuia să stea în gardă, să nu-l lase să-şi dea seama cît de teamă îi era de el. Vulturii şi rechinii nu atacă decît prada vulnerabilă, aşa că singura ei armă era puterea.

– Întoarce-te în pat, zise ea sec, turnînd cafeaua. O să-ţi aduc ceaşca în dormitor, acolo e mai cald.

În loc s-o asculte, el veni şchiopătînd şi se aşeză pe unul din scaune, la masă. Shell îi puse cafeaua în faţă şi-i aduse lapte şi zahăr.

– N-ar trebui să te dai jos din pat, zise ea, dar îi trase un scaun, pe care-i aşeză piciorul rănit. Îi turnă un pahar de suc de mere şi-l întrebă: Te mai doare? Arătă spre sticluţa cu medicamente.

El făcu un gest care-i spuse că nu avea nevoie de ea, pentru moment.

– Mă simt mai bine. Îşi bău sucul. Pastilele sînt pentru migrenă, dar se pare că m-au ajutat şi cînd am fost în agonie.

– Asta-i bine, zise ea. Acum, ce-ai spune dacă... *Vreau să ştiu cine eşti şi ce vrei,* ar fi vrut ea să spună, dar el lăsă pătura să alunece cîţiva centimetri, dînd la iveală o altă rană sîngerîndă. Ea inspiră adînc şi tăcu.

– N-am nimic rupt, sînt sigur, zise el.

– N-ai de unde să ştii. Trebuie să te vadă un medic, oricum. Cînd o să te simţi în stare să călătoreşti cu maşina, o să te iau cu mine în oraş, cînd merg la lucru, şi te las la camera de gardă. Dacă nu vrei, atunci chemăm Salvarea.

El se încruntă.

– N-am nevoie de doctor şi nu merg la nici o cameră de gardă. Mai mult, nu merg nicăieri şi nici tu. Drumul pe care am venit a fost luat de rîu, în urma mea. Eu de-abia am reuşit să ajung.

– De rîu? se încruntă Shell, muşcîndu-şi buza. Îşi aminti că-i spusese ceva despre asta cînd apăruse în pragul ei, ud leoarcă. Înseamnă că nici podul nu mai există. O să le ia pe puţin o săptămînă să-l repare!

Făcu cîţiva paşi pînă la fereastră, apoi se întoarse spre Jason O'Keefe. Ridică receptorul, dar nu avea ton. Îl trînti furioasă.

– La naiba, trebuie să merg la lucru!

– Îmi pare rău, se scuză el, de parcă dispariţa podului s-ar fi produs din vina lui. Eşti soră medicală?

Ea clipi, surprinsă.

– Nu. Am o librărie.

– Oh, făcu el şi se uită la bandajele pe care i le aplicase ea. Aşa am crezut.

– Eu... am făcut cîndva un curs de prim-ajutor, zise ea, privind îngrijorată spre bandaje. Trebuia

să i le schimbe, să nu cumva să se infecteze.

Luă trusa de prim-ajutor şi o puse pe masă, apoi se duse la chiuvetă şi-şi spălă mîinile. Observă că-i tremurau.

Ce se întîmpla cu ea? se întrebă. Avea să-i schimbe bandajele, aşa cum o făcuse şi cu o seară înainte. N-avea de ce să fie agitată, nu-i aşa? Dar... o sărutase, o ţinuse în braţe, o mîngîiase şi asta schimbase totul. Chiar şi numai ideea unei atingeri îi punea în pericol echilibrul sufletesc.

Îndreptîndu-şi umerii, se şterse pe un prosop curat şi începu să-şi facă singură morală. O.K., deci o sărutase, o ţinuse în braţe, o mîngîiase, iar ea îi răspunsese nerăbdătoare. Dar toate astea se întîmplaseră în noaptea care trecuse. Acum, lucrurile stăteau altfel. Şi de ea depindea să fie aşa.

Dar degetele încă-i mai tremurau.

Jase o privea zîmbind şi-şi amintea de chipul drăgălaş, sincer, al copilei care-i spunea:

– Nu mă cheamă Shell, ci Shriley Elizabeth Landry, dar mi-e prea greu s-o spun, aşa că mi

se spune Shell. El rîsese atunci, iar cînd vara petrecută împreună s-a sfîrşit, el a lăsat ca amintirea ei să i se şteargă, pînă ce o fotografie veche, cu numele ei scris sub ea, l-a făcut să-şi aducă aminte totul.

Acum, admira felul în care evoluase, căutînd încă asemănări ale fetiţei de odinioară. Pentru că Shell Landry, adultă, nu arăta aşa cum şi-o imaginase el, în ciuda fotografiei pe care o văzuse cu vreo două săptămîni în urmă. Era înaltă şi subţire, cu aceiaşi ochi verzi de care-şi amintea. Părea foarte încrezătoare, pentru ca apoi să pară fragilă şi vulnerabilă. Nu se putea spune că era drăguţă. Avea trăsături prea pronunţate pentru asta, se vedea limpede că avea multă personalitate, dar era cu siguranţă foarte atrăgătoare. Puloverul roşu dădea o strălucire aparte tenului ei, iar părul îi era strîns neglijent cu o eşarfă.

Se apropie de el, ştergîndu-şi mîinile, fără să-l privească. Părea să se prefacă că el nici nu exista, chiar şi atunci cînd a îngenuncheat lîngă el, sprijindu-se de genunchiul lui.

Inspirînd adînc, el îşi aminti deodată cum o

sărutase, cum o ţinuse la pieptul lui, cum o dorise atît de mult, încît avusese senzaţia că va muri dacă n-o va poseda. Îşi aminti de buzele ei desfăcîndu-se sub sărut, de limba ei, mai întîi timidă, apoi tot mai insistentă, care-i pusese trupul pe jar. Doamne, fusese atît de dulce... pielea ei, sînii ei, chiar şi parfumul părului... totul...!

– Termin imediat, zise ea şi în aceeaşi clipă trase de leucoplast, smulgîndu-i cîteva fire de păr.

– Drace! strigă el.

Ea murmură o scuză, apoi continuă să-i examineze rănile.

– Te vindeci foarte repede, zise ea, cu capul plecat. El ar fi vrut ca ea să-l privească, să nu-l mai atingă cu degetele ei subţiri. Nu era sigur că prosopul mai putea să-i ascundă prea mult timp erecţia.

– Poate că sărutul tău m-a vindecat, zise el, înainte de a-şi putea înăbuşi vorbele.

– Cum? Îşi înălţă imediat capul şi-l privi în ochi, nedumerită, furioasă, dar şi... să fi fost oare ruşinată? De ce să-i fi fost ruşine că l-a sărutat?

Doar dacă... era încurcată cu cineva?

– Am crezut că delirai, zise, apoi îşi plecă din nou priyirea.

– Nu uit niciodată cînd cineva mă sărută astfel.

– Nu te-am sărutat eu, ci tu m-ai sărutat. Îi aplică un nou leucoplast, îl acoperi cu pătura şi adăugă: Mai bine-zis, ai sărutat-o pe o femeie pe nume Mai-Lee. Dacă n-ai fi fost rănit, dacă n-ai fi avut febră mare, ţi-aş fi dat una de nu te vedeai.

El îi prinse încheietura. Mai-Lee? Vorbise despre Mai-Lee?

– Mai-Lee face parte din trecutul meu, zise el şi continuă: Nu din cel foarte îndepărtat, aşa, ca tine. Iar dac-am sărutat-o pe ea, şi nu pe tine, în timp ce deliram, sînt gata să-mi îndrept greşeala. Fiecare femeie merită să fie sărutată pentru ea însăşi.

– Cine naiba eşti, O'Keefe? Ostilitatea ei îl biciui. Ea se ridică în picioare şi se smulse din încleştare. Dę ce-ai venit aici? Ce vrei?

– Ce vreau? zise el, înlănţuindu-i talia. Vreau să te cunosc din nou. Cît priveşte întrebarea

„De ce-am venit", ei bine, am venit să revendic ceva.

Şi aşa şi facu.

Şocul o imobiliză pe Shell timp de cîteva clipe. Buzele lui le depărtară pe ale ei, gustînd-o, implorînd-o să-l accepte.

Spre deosebire de sărutul din noaptea trecută, Shell ştia acum că acesta îi era adresat numai ei. El făcea exact ceea ce-i spusese: revendica ceva. Dar ce anume. Şi de ce ei?

Voia răspunsuri, voia să se lupte, dar mintea îi era confuză, emoţiile o făceau să-şi dorească să se poată sprijini de ceva solid. Iar singurul care părea astfel din preajma ei, era el.

Voia să se lipească de el, să i se ofere, aşa cum şi el părea că i se oferea în întregime, abandonîndu-se sărutărilor lui, blîndeţii mîngîierilor, puterii braţelor.

El îşi plimbă degetele de-a lungul obrajilor ei

pînă sub bărbie, într-o mîngîiere căreia nu-i putu rezista. Sîngele i se înfierbîntă şi un val de căldură îi cuprinse centrul feminităţii, făcînd-o să-l dorească. Ca şi cum ar fi înţeles acest lucru, el îşi încetini ritmul mîngîierilor, făcîndu-le tot mai senzuale. Degetele i se strecurară sub păr, degetul mare conturînd cercuri mici în jurul urechii.

O mai atinsese oare cineva astfel, cu siguranţa înnăscută că făcea cea mai potrivită mişcare, ca şi cum i-ar fi fost menită lui Shell Landry, dorinţelor şi fanteziilor ei? Şi de unde ştiuse ceea ce-i trebuia ei, cînd nici măcar ea nu ştia acest lucru? Oare această atingere era cea care o excita, mai mult decît oricare alta? Nu-şi amintea, nu voia să se gîndească la asta. Nu voia decît ca degetele lui să-şi continue mişcările. Voia ca sărutul să nu se mai sfîrşească, să-l guste, să-l simtă, să-i inspire parfumul pentru totdeauna.

Acel parfum o ameţea, o amăgea să-l inspire tot mai adînc. Avea un iz vag de lămîie sau de piele? Sau al unei arome exotice? Puterea braţelor lui şi al coapselor, o implorau să se topească în îmbrăţişare, să se contopească cu el, să

devină o singură fiinţă.

Ceva o îndemna să-l mîngîie şi ea, să-l cunoască aşa cum o cunoştea şi el, aşa că ridică o mînă spre obrazul lui. Îi atinse barba aspră, îi contură nasul, sprîncenele, lobul urechii, apoi alunecă spre grumazul lui, acolo unde o venă pulsa frenetic. Îşi îndreptă apoi palma spre pieptul lui, aşa cum o făcuse şi cu o noapte înainte, numai că de data aceasta o făcu pentru ea. Nu pentru a-l răcori sau pentru a-l înfierbînta, cu toate că sfîrcul întărit îi spunea că acesta era rezultatul. Simţea nevoia să-i simtă trupul.

El a fost cel care a întrerupt sărutul, retrăgîndu-şi capul. O privi în ochi.

– Oh, frăţioare! murmură el. Zîmbetul lui inspira mirare, împlinire, dar şi confuzie.

Ea dădu din cap, căutînd un scaun înainte s-o lase picioarele. Fără să-şi ia ochii de la el, se aşeză pur şi simplu, întrebîndu-se ce se întîmpla oare cu ea.

Nici unul din ei n-a scos vreo vorbă pînă cînd Skeena a început să dea semne de nerăbdare în spatele uşii. Shell îi deschise uşa, lăsînd-o să

intre. Era udă leoarcă. Începu să-i lingă mîna lui Shell, apoi îl privi cu atenţie pe Jason O'Keefe. Într-un sfîrşit, simţind parcă că Shell nu era în primejdie, se întoarse la mîncarea ei.

Shell îşi linse buzele cu vîrful limbii. Gustul lui era încă acolo şi o făcu să se înfioare. Îşi încrucişă mîinile la piept, încercînd să alunge senzaţiile provocate de sărutul lui.

Ce se întîmpla cu ea? se întrebă din nou. Sărutul îl făcuse pe acest bărbat să-şi creeze o impresie greşită despre ea. Acum, că erau despărţiţi de masă, trebuia să încerce să-şi revină, pentru că inima îi bătea nebuneşte. A fost nevoită să inspire adînc de cîteva ori, înainte de a vorbi. Adoptă un ton acid:

– Credeam că se ştie şi în California că nu se mai folosesc demult tacticile de om al peşterilor.

El zîmbi.

– Nu cred că se poate numi „tactică de om al peşterilor" faptul că am luat ceea ce-mi fusese promis cu mult timp înainte.

Ea îşi înălţă bărbia.

– Promis? De cine?

– De tine, draga mea. Într-o după-amiază frumoasă de vară.

– Cum?

El îi zîmbi şi ochii îi străluciră. Era de departe cel mai dezarmant surîs pe care-l văzuse ea vreodată şi i-a fost greu să nu zîmbească şi ea.

– Ţi-am promis *eu* un sărut? Cînd?

– Păi, a trecut cam mult de atunci, mărturisi el. Aşa că, bănuiesc că nu te pot învinovăţi c-ai uitat. Ai spus: „Cînd vom creşte mari, o să ne căsătorim şi atunci o să poţi să mă săruţi, şi să avem mulţi copii". Zîmbi din nou, apoi se aplecă peste masă şi o mîngîie pe obraz, apoi pe bărbie, pe gît, lăsînd-o încordată şi dornică. Nu era sigură că era un sentiment care-i plăcea, dar nici nu voia ca el să se sfîrşească.

Eu însă îmi amintesc, aşa că am venit să iau ce mi-ai promis.

Ea nu spuse nimic, dorindu-şi ca el să continue. Furia îi dispăruse complet. *Cînd* să-l fi întîlnit oare? Într-o altă viaţă? Şi-ar fi amintit de un astfel de bărbat. Mereu.

– Nu pot decît să sper, continuă el, că sărutul

acesta n-a avut un efect dramatic. Pentru că, aşa cum ştii şi tu, nu sîntem căsătoriţi.

– Da. Se străduia să-şi păstreze tonul neutru. Trebuie să ai grijă, dacă sărutările tale au acest efect.

– Draga mea, sînt întotdeauna prevăzător. Şi tu la fel, de vreme ce te apropii de treizeci de ani şi nu văd copii mişunînd pe-aici.

– De unde-mi ştii vîrsta?

– Prin extrapolare.

Ea îl privi întrebătoare, iar el îi explică:

– Am scăzut trei ani şi jumătate din vîrsta ta. Cu atît erai mai mică decît mine, atunci cînd mi-ai făcut acea promisiune, şi bănuiesc că diferenţa s-a menţinut. Doar dacă nu eşti una dintre acele femei ale căror aniversări se opresc pe la douăzeci şi cinci de ani.

– Nu, nu sînt. Îmi plac prea mult cadourile de aniversare.

El rîse.

– Foarte bine. O să ţin minte asta.

Shell se dădu un pas înapoi.

– Ei bine, cînd ţi-am făcut eu oare o asemenea

promisiune? Şi de ce?

– Cînd? Cu mai bine de douăzeci şi trei de ani în urmă. De ce? Pentru că tocmai mîncasei crabi şi nu-ţi plăcuseră, iar eu ţi-am oferit ultima mea bomboană.

Ea îl privea fix, iar amintirile o asaltară. Totul se limpezi:

– Jase? şopti ea. Jase... nu Jason, ci *Jase.* Bineînţeles! Ar fi trebuit să-mi amintesc! Dar numele O'Keefe nu-mi spune nimic.

– Poate că nu ai ştiut niciodată cum mă cheamă, în întregime.

– Poate. Dumnezeule... cît timp a trecut! Castele de nisip, stafide trase în ciocolată şi... crabi. Se înfioră, amintindu-şi.

Privindu-se, izbucniră amîndoi în rîs, prietenoşi. Trecutul era cel care-i lega. Inima lui Jase îi bătea ciudat. Era pe cale să se îndrăgostească de femeia din faţa lui, aşa cum nu fusese niciodată.

În ziua aceea, îşi aminti Shell, era pe plajă, în costumul galben de baie, şi făcea un castel de nisip, împreună cu Jase, pe întinderea de nisip

din faţa unei cabane foarte asemănătoare cu cea în care erau acum. Dumnezeule! Trecuse o viaţă de-atunci. De la vara aceea fermecată, scăldată în aur şi fericire.

Castelele aveau, bineînţeles, nevoie de ocupanţi. Aceştia erau nişte crabi micuţi cît un deget de copil, care trăiau pe sub stînci. Jase făcuse pe din două cu ea cutia cu bomboane, iar ea, visătoare, ţinînd într-o mînă crabii şi într-alta bomboanele, uitase pentru o secundă ce ţinea în fiecare mînă şi...

– După ce-ai scuipat crabii, îi reaminti Jase, după ce te-ai spălat pe gură şi mi-ai mîncat toate bomboanele, ca să îndepărtezi gustul rău, mi-ai spus că mă iubeai mult de tot şi că, atunci cînd vom fi mari, ne vom căsători şi o să pot să te sărut, şi o să avem mulţi-mulţi copii.

Ea îl privi uimită.

– Aveam şase ani şi jumătate.

El dădu din cap.

– Iar eu avea zece.

Shell îşi aminti căldura soarelui, senzaţia nisipului sub tălpi, aroma de sare, fumul care venea

dinspre ţărmul lui Rhode Island. Închise ochii să savureze amintirile. Fusese prima oară în viaţa ei cînd avusese un prieten.

Bineînţeles că lui îi urmaseră alţi prieteni, veniseră alte veri, dar anotimpul acela fusese deosebit nu numai pentru faptul că avusese un prieten, ci pentru că fusese prima oară cînd ea şi mama ei se putuseră bucura de intimitate. Nimeni de acolo nu ştia cine era cu adevărat mama ei.

Nu mai stăteau într-o casă imensă, din Hollywood, cu servitori şi sisteme de alarmă. Nu existau guvernante, maşini de lux cu şoferi, care o aşteptau pe mama ei în fiecare dimineaţă, înainte ca Shell să se trezească, şi o aduceau înapoi cînd Shell dormea, de cele mai multe ori. Nu existau camere de luat vederi, blitz-uri care s-o orbească, reporteri îndrăzneţi care să încerce să-i atingă părul sau tivul rochiei, sau să-i spună că va ajunge, cu siguranţă, ca mama ei.

Deschise ochii şi-l văzu pe Jase privind-o încă. Se străduia să zîmbească. O voce interioară se întreba dacă el şi-o mai amintea pe mama ei şi dacă, maturizîndu-se, el devenise conştient de

adevărata lor identitate. Iar dacă acest lucru era adevărat, ce intenţiona oare să facă?

Panica puse stăpînire pe ea. Îi cercetă trăsăturile, dar nu găsi nimic care s-o îndreptăţească să creadă că temerile-i erau justificate. Dar, la fel de bine, nimic care să-i spună că nu erau. Dumnezeule, dacă acum nu ştia, dar îşi va da seama mai tîrziu? Oare ar putea avea încredere în el?

Ce ciudat că era prima persoană care să-i apară astfel, din copilărie. Oare acum, doar pentru că un bărbat îşi amintea o prietenă dintr-o vară îndepărtată, tot sistemul de protecţie atît de bine conceput, avea să se distrugă?

– Nu mi-aş fi imaginat că o să-ţi aminteşti de mine şi de crabii mei, după toţi aceşti ani.

– Da, dar cînd te gîndeşti că-mi amintesc că mi-ai spus că o să te măriţi cu mine... Ochii îi jucau. Bineînţeles, a fost prima oară cînd am fost cerut în căsătorie. Nu-i un lucru pe care un bărbat să-l uite cu uşurinţă.

– Cîte femei te-au mai cerut în căsătorie de-atunci?

El ridică din umeri.

– Nu foarte multe.

Îşi feri privirea, iar numele lui Mai-Lee se interpuse între ei, distrugînd camaraderia care se născuse între ei datorită amintirilor. Oare Mai-Lee îl ceruse în căsătorie? se întrebă Shell. Sau o ceruse el, poate? De ce plecase oare Mai-Lee, iar dacă avea să se întoarcă, Jason O'Keefe o s-o ia în braţe, aşa cum făcuse cu o noapte înainte, atîrnîndu-se de ea, nevrînd să-i mai dea drumul? La naiba, de ce-i păsa ei?

– Ştii, zise ea, întrerupînd tăcerea stînjenitoare, e ciudat, dar cînd ai sosit aseară, mi s-a părut că te cunosc de undeva. Acest lucru mă înnebunea, mai ales că, după ce ţi-am aflat numele, n-am putut să fac legătura între el şi faţa familiară. Cum am putut să fim prieteni atît de buni şi să nu ştim nişte lucruri esenţiale, cum ar fi numele de familie?

– Eu îl ştiam pe-al tău şi probabil că tu n-aveai nevoie să-l ştii pe-al meu. Eram copii, iar copiii se acceptă cu uşurinţă unul pe celălalt. N-au nevoie de prea multe detalii. De exemplu, n-aveam nici cea mai vagă idee, în vara aceea, că mă jucam cu

o micuţă moştenitoare. Acum, că mă gîndesc mai bine, poate c-ar trebui să-mi revendic drepturile de soţ, zise el, jucăuş. Iar dacă mă refuzi, înseamnă că-ţi încalci promisiunile. Aş putea face rost de o grămadă de bani.

Ea îşi încleştă fălcile.

– Nici un tribunal din lume nu s-ar aştepta să-mi respect o promisiune pe care am făcut-o înainte să fi fost în stare să trec singură strada.

El izbucni în rîs.

– Mda. Al naibii ghinion! Nu-i nimic, n-am mai încercat niciodată să şantajez o femeie, în scopul de a o cuceri.

Ea se relaxă. Poate c-o considera doar o moştenitoare bogată, dar nu-i vîna banii. Îşi încrucişă mîinile pe masă.

– Ei bine, povesteşte-mi ce-ai mai făcut de atunci. Ce lucruri extraordinare ţi s-au întîmplat? Voiai să devii explorator, dacă-mi amintesc eu bine. Povesteşte-mi viaţa ta.

El ridică din umeri.

– Am fost în nenumărate locuri, am făcut o mulţime de lucruri. Pe scurt, am fost mai degrabă

un aventurier, decît un explorator, Dar a fost o viaţă... interesantă, pînă acum, cel puţin.

– Ai dobîndit multe cicatrice, zise ea încet, fără să-l întrebe, dar făcîndu-l să înţeleagă că ar fi vrut să afle cum le dobîndise.

Ea îi întîlni privirea.

– Şi asta. Nu voia să intre în detalii. Dar acum gata. Acum, îmi petrec viaţa...

Se opri brusc, văzînd-o pe Skeena ridicîndu-se şi începînd să latre. Uşa din spate se deschise şi un bărbat cu faţa roşie dădu năvală înăuntru. Jase îl văzu luînd-o în braţe pe Shell şi strîngînd-o într-o îmbrăţişare demnă de un urs.

– Shell, exclamă bărbatul, ce noapte teribilă! Îmi pare rău că n-am putut să ajung. Eşti bine?

Capitolul 4

Jase rămase rigid, străduindu-se din răsputeri să nu se ridice de pe scaun şi să-i dea tipului un pumn între ochi. Ce naiba se întîmpla cu el? N-avea nici un drept să obiecteze. Cu toate astea însă îi făcu plăcere s-o vadă pe Shell desprinzîndu-se repede din îmbrăţişare.

– Sînt bine, Ned, zise ea. Cum adică, n-ai ajuns? Erai plecat?

– Da, zise el, trecîndu-şi o mînă prin păr. Nola şi cu mine am plecat aseară la Sechelt, să luăm

masa cu sora ei. Nu ne-am putut întoarce din cauza copacilor căzuţi pe drum.

– Copaci căzuţi? zise ea, amar. Ai văzut cum arată promontoriul meu?

– Am văzut. Pîrîul e foarte învolburat. În mijlocul lui se află un *Jeep* cu număr de California şi... Cum Shell se dădu puţin deoparte, Ned păru să-l observe abia acum pe Jase. Oh, al tău e, nu-i aşa?

Ţinîndu-şi pătura în jurul trupului, Jase se ridică şi şchiopătă pînă lîngă Shell şi îşi puse o mînă pe umăr, într-un gest posesiv. Îi făcu plăcere să observe că era cu un cap mai înalt decît celălalt.

– Da, al meu, zise el sec, fără să se obosească să adopte un ton prietenos. Surprinse privirea uimită pe care i-o aruncă Shell.

Ea nu ştia dacă să rîdă, să plîngă sau să se enerveze. Ce dracu' se petrecea aici? De ce se purta astfel Jase?

– Jase, zise ea, el este Ned Mason, vecinul meu. Ned, el e Jason O'Keefe, un vechi prieten. De demult.

– Mda? făcu Ned.

– Mda, zise Jase.

Shell încercă să salveze situaţia.

– Ned, eşti ud pînă la piele! Ce-ai păţit?

– Ţi-am spus. Pîrîul a inundat drumul pe jumătate. De îndată ce s-a luminat de ziuă am luat ferăstrăul şi-am început să-mi croiesc drum încoace. Am numărat nouăsprezece copaci căzuţi de-a lungul a doi kilometri. De-asta mi-a luat atîta timp pînă să ajung.

Se uită lung la Jase, apoi din nou la ea.

– Credeai că te-am abandonat?

– Oh, Ned, bineînţeles că nu. Nouăsprezece copaci? Cred că eşti epuizat. Haide, aşază-te. Îţi fac imediat o cafea. Nu vrei să mănînci ceva?

– Nu, clătină Ned din cap. Nola şi Grace s-au asigurat că am mîncat bine înainte de a pleca, dimineaţă. În plus, mai am multe de făcut pe-afară. Copacul tău preferat nu e singurul căzut de pe-aici. Mai sînt doi, între casa ta şi a... Aruncă o privire încărcată de suspiciune spre Jase care se aşezase din nou... casei doamnei Harris. Vreau să-i dau deoparte.

Shell se uită la ceas.

– Mama nu cred să se fi trezit încă. Zîmbi. Să nu foloseşti ferăstrăul electric lîngă casă. S-ar putea ca Maureen să dea cu pietre după tine.

Ned ridică din umeri.

– Mda, cred că ai dreptate. M-am trezit atît de devreme, c-am crezut că e deja ora prînzului. Aruncă din nou o privire spre Jase, înfăşurat în pătură, cu părul răvăşit. Am reuşit să scot din *Jeep* o valiză şi o servietă de pe bancheta din spate. Le vrei?

Faţa lui Jase se lumină.

– Le-ai adus?

Ned deschise uşa şi băgă în casă un geamantan din piele, ud fleaşcă, apoi, cu mai mult respect, îi întinse lui Shell un computer laptop. Jase scoase un oftat de uşurare. Îi luă computerul din mîini şi-l aşeză pe masă. Începu să-l şteargă cu un colţ de pătură.

– Îţi mulţumesc, îi spuse lui Ned, dar acesta se întorsese deja cu spatele la el.

– I-am spus Nolei s-o sune pe cum-o-cheamă, pe asistenta ta, îi zicea el lui Shell, şi să-i spună

că eşti blocată aici. Cred că o să se descurce şi singură.

– Bineînţeles. Ned, îţi mulţumesc. Shell îl îmbrăţişă din nou.

– Nu e prea prietenos, nu-i aşa? zise Jase, după ce plecă Ned. Cel puţin, faţă de alţi bărbaţi. Cu tine părea chiar foarte afectat.

Shell îi sesiză încordarea din voce şi-l privi nedumerită.

– Îl cunosc pe Ned Mason încă de cînd aveam zece ani. El şi soţia lui lucrează pentru prietena mamei mele, Maureen. E grădinar, mecanic şi un foarte bun prieten. Nola, soţia lui, este menajera lui Maureen şi a mamei mele. El mă priveşte cu ochii unui unchi, cred.

Jase părea relaxat.

– Oh, da? O.K.

– *O.K.?* Shell îşi puse mîinile în şolduri. Cum adică, O.K.? Am *permisiunea* ta să-l îmbrăţişez pe Ned?

El îşi muşcă buza, stînjenit de privirea ei neîndurătoare. Da, îşi dădu el seama, exact asta făcea. Era o nebunie, dar o nebunie fusese şi

reacţia lui, văzînd-o în braţele altui bărbat. Avea un acces de testosteron. Aşa-i spunea sora lui, Jenny, cînd ceva inexplicabil i se întîmpla. Folosea termenul însoţit de un zîmbet plin de afecţiune şi-i dădea, în acelaşi timp, un ghiont soţului ei. Cumnatul lui era un tip foarte gelos.

Dar Jase nu era absolut deloc. Numai că nerăbdarea lui Shell de a-l întîmpina pe celălalt bărbat, felul în care-i răspunsese la sărut... Nu, nu era gelos.

– Nu, bineînţeles că nu-ţi dau permisiunea mea, zise el. Îmi pare rău. Probabil că vreun instinct atavic mi-a dictat... A fost nevoia de a-mi proteja o veche prietenă, atîta tot. Azi-noapte, mi te imaginam într-o rochie lungă, cu volănaşe în jurul gîtului, aşezată într-un balansoar, în lumina unei lămpi cu gaz. Ca şi cum aş fi călătorit înapoi, în timp, cu o sută de ani. Zîmbi. A fost un sentient minunat.

Era adevărat. Simţea o stranie afinitate faţă de Shell Landry.

– Se pare... continuă el, că am ajuns să mă comport ca şi cum aş trăi acum o sută de ani.

Mînia lui Shell se domoli, auzîndu-l cerîndu-şi scuze. Îi mai turnă o cafea.

– Poate c-ar fi mai bine să nu mai călătoreşti în timp. Uite ce ţi se poate întîmpla.

Rîsul îi lumină ochii.

– Cum altfel să-mi găsesc prietene mai „tomnatice"?

– Nu e periculos totuşi? Cînd mă uit la toate cicatricele astea...

Întrebarea era de fapt o provocare, dar Jase nu-i răspunse. Nu voia ca ea să ştie de unde le dobîndise. Şi, oricît de ciudat ar fi părut, era convins că, atîta timp cît călătoria lui în timp dura, ea nu va afla cu ce se ocupă el. Prea mulţi oameni, fie bărbaţi, fie femei, voiau să se împrietenească cu oricine se bucura fie şi de un strop de faimă. Ar fi fost frumos, se gîndi el, dacă Shell ar fi redevenit prietena lui, numai pentru că-l plăcea.

Dar... era o prostie să caute prietenie într-un loc în care n-avea de gînd să zăbovească, nu-i aşa? Se uită pe fereastră spre oceanul înspumat şi la iarba verde din faţa casei.

Era pentru prima oară, după mai bine de cinci ani, că se uita pe geam şi nu vedea o altă clădire. Nu era prea sigur că-i plăcea sentimentul de izolare pe care-l simţea.

Izolare sau singurătate? O privi din nou pe Shell, care încă mai aştepta un răspuns.

– Poate că le-am căpătat de la vechile mele iubite. Fostele iubite pot fi foarte periculoase, să ştii.

După un moment, ea spuse:

– Aştept să aflu cum de ţi-ai amintit brusc de mine şi de ce te-ai obosit să mă cauţi, după mai mult de douăzeci de ani.

El oftă:

– O să te simţi ofensată dacă voi mărturisi că nu mi-am adus aminte de tine, cu adevărat? Că am uitat mult timp de tine şi de vara în care ne-am jucat împreună? Asta pînă am dat, din întîmplare, peste o fotografie de-a ta. Chiar şi atunci, probabil că nu aş fi venit după tine, dacă nu mi-aş fi dat seama că eşti exact persoana de care aveam nevoie, singura care mă putea ajuta la ce... am de făcut.

Ea se încordă. Încercă să ascundă acest lucru, spunînd, aparent nonşalant:

– Adevărat? Şi ce anume?

Jason o privi, apoi se uită spre masă. Venise vremea să se încreadă în instinctele ei şi într-ale lui. Fără îndoială, îşi iubea bunica la fel de mult cum o iubea şi el pe-a lui. Bineînţeles că va fi dornică să-l ajute. Mai ales dacă va şti că, astfel, o salva de la un rău mai mare decît orice trădare. Era mai bine însă, îşi spuse el, ca Evelyn Landry să se simtă trădată, decît deposedată de o mare parte din averea ei.

Dar se ivea o problemă. Oare Shell va voi să meargă imediat la tatăl ei, să-i spună ce avea de spus?

Brusc, îi veni ideea că nu era cea mai potrivită tactică de abordare. Poate c-ar fi fost mai bine să încerce singur să ia legătura cu Evelyn Landry. Dar cum?

Ştia care erau şansele lui de reuşită. Probabil că ea avea să nege chiar şi posibilitatea ca el să aibă dreptate şi o să-i spună să-şi vadă de treburile lui. Şi de ce să-l creadă oare pe el şi nu pe

bărbatul de care era îndrăgostită? Chiar dacă i-ar fi fost prezentat, el ştia că n-avea cum s-o facă să-l creadă.

– Jase, zise Shell nerăbdătoare, aştept un răspuns.

El respiră adînc.

– Dă-mi ceva de mîncare, şi îţi spun abia după aceea.

– Cum? exclamă ea, ridicîndu-se în picioare. Începi să spui ceva şi apoi dai înapoi?

El ridică din umeri.

– Dacă mai beau o cafea şi mănînc ceva, o să-mi fie mai uşor să explic.

– Bine. Se întoarse spre cuptor, încercînd să pară entuziasmată. N-ar fi fost oare mai bine să-i ceară imediat explicaţii? El îi putea vorbi, în timp ea pregătea masa. De ce se simţea atît de uşurată pentru că el amînase acest moment? Proceda asemeni unui struţ, îngropîndu-şi capul în nisip.

Nu, bineînţeles că nu, se linişti ea. Şi ei îi era foame, iar Jase O'Keefe era oaspetele ei şi, totodată, un vechi prieten. Putea măcar să-i ofere

micul dejun.

Scoase din frigider mîncarea, pregăti repede două sandvişuri şi le aşeză pe farfurii.

– Vrei şi sos de spagheti?

El o privi nedumerit.

– Sos de spagheti? Faci sandvişuri şi torni deasupra sos rece de spagheti?

Ea îi întinse şunca şi se aşeză.

– Bineînţeles. Muşcă cu poftă. Îmi plac sandvişurile cu sos. Mănîncă, O'Keefe.

El îşi termină sandvişul atît de repede, încît se vedea că fusese mort de foame. Îi mai făcu unul, pe care-l devoră cu aceeaşi repeziciune. După care se rezemă de spătar.

– O.K., zise ea. Cum rămîne cu explicaţia aceea? Din felul în care o spunea, părea să sugereze: *Ar fi bine să fie foarte plauzibilă.*

El inspiră adînc, dădu farfuria deoparte şi-şi sprijini cotul de masă.

– Ţi-o aminteşti pe bunica mea?

Ea rămase cu gura căscată. Ce legătură avea bunica lui cu toate astea?

– Cred... că da. Se gîndi la vara aceea, cînd ea

şi Jase se jucaseră împreună. El locuia cu bunica lui, în casa acesteia. Nu-şi amintea decît de o doamnă micuţă, mereu ocupată, care nu părea să stea niciodată locului. A...?

– A murit acum doi ani.

– Îmi pare rău. Cred că-ţi lipseşte.

– Da. Ezită din nou, studiind-o. Am găsit o cutie în casa ei şi în ea o fotografie de-a noastră, din vara aceea. Stăteam amîndoi atîrnaţi de-o creangă. Bunica scrisese pe spatele fotografiei: *Jase şi micuţa lui prietenă Shell (Shirley) Landry, la joacă".*

– Dar au trecut de-atunci douăzeci şi trei de ani, iar eu eram la cîteva mii de kilometri depărtare. Cum de m-ai dat de urmă? Şi de ce? Îl fixă cu o privire încărcată de suspiciune.

– Odată ce ţi-am citit numele acolo şi mi-am amintit de tine, imaginea ta m-a urmărit pretutindeni. Te vedeam peste tot.

– Dar eu trăiesc foarte retrasă. Nu mă duc decît la librăria mea.

– Şi la petrecerile date de tatăl tău, de fiecare Crăciun. Am văzut o fotografie de-a ta, sosind la

petrecere, cu bunica.

Ea se ridică brusc şi lovi cu palma în masă, făcînd vesela să zornăie.

– Drace! Urăsc ziarele! Invadează intimitatea oricui, nu te lasă să...

Văzîndu-l că se încruntase, încercă să se controleze şi-şi opri tirada. Dar în minte, continua să-l învinovăţească pe reporterul care-i făcuse acea fotografie şi pe Jase pentru că o văzuse. Dar cum de-o văzuse? Se părea că-şi dăduse osteneala să-şi regăsească o fostă „iubită" pe care n-o mai văzuse de la şapte ani.

– Asta a fost cu un an în urmă, zise ea. Şi de cînd apar fotografiile făcute pentru un ziar local tocmai la Los Angeles? Petrecerea dată de tata nu prezenta o atît de mare importanţă. Schimbă tactica, O'Keefe. Asta nu ţine.

– Bineînţeles că n-a apărut la Los Angeles, zise el. Am văzut-o abia cu o săptămînă în urmă şi pînă ieri am tot încercat să-ţi descopăr adresa.

Ea se speriase de-a binelea.

– De... de unde o ai?

El îi zîmbi şmechereşte şi-i făcu cu ochiul.

N-avea de gînd să-i spună. Trase adînc aer în piept. De undeva, de departe, auzea ferăstrăul electric al lui Ned care degaja şoseaua, dîndu-i posibilitatea să-l alunge pe acest bărbat din Piney Point. Dar pînă atunci, trebuia să fie extrem de prudentă. Poate că-l cunoscuse pe Jase O'Keefe pe cînd erau copii, dar asta nu însemna că putea să aibă şi acum încredere în el.

Jase o privi. Se albise la faţă, dînd la iveală pistruii de care-şi amintea foarte bine. Ochii verzi i se măriseră. Părea speriată. Se temea de el? De ce oare?

– Bine, zise ea. Ce vrei de la mine?

Oricît de absurd ar fi părut, voia s-o ţină aproape, să-i spună că n-avea de ce să se teamă nici din partea lui, nici din partea altcuiva, atîta timp cît el era în preajmă. Ar fi vrut să-i poată promite că-i va fi *mereu* în preajmă.

– Vreau să fiu partenerul tău la petrecerea de anul acesta, dată de tatăl tău.

– Cum? Indignarea nu reuşi să ascundă sentimentul de uşurare care o invadă. Obrajii i se îmbujoraseră.

– Dacă-l cunoşti pe tata, atunci ştii foarte bine că nu merg niciodată însoţită la petrecerea lui.

– Nu-l cunosc pe tatăl tău. Nu l-am văzut niciodată.

– Nu? Se aşează la loc şi-şi încrucişă braţele la piept. Ce urmăreşti de fapt, O'Keefe? Dacă nu-l cunoşti pe tata, atunci de ce vrei neapărat să mergi la petrecerea lui?

El îi întîlni privirea.

– Vreau s-o întîlnesc pe bunica ta sau, mai bine-zis, să-l cunosc pe noul ei prieten.

Ea se uită la el, confuză, cîteva secunde, apoi îl întrebă:

– Pe Sterling Graves? Vrei să-l cunoşti pe Sterling? De ce? Adică, de ce la petrecerea tatălui meu? Sterling locuieşte în Palm Springs. Tu eşti din Los Angeles. Sînt sigură că nu era nevoie să baţi atîta drum ca să fii invitat la aceeaşi petrecere cu Sterling Graves.

– Nu *vreau* numai să-l cunosc. *Trebuie* să-l întîlnesc şi nu vreau să ştie că sînt din Los Angeles. Dacă merg la petrecere ca prietenul tău, pe care-l cunoşti dintotdeauna, nu va avea motive

să aibă dubii în ceea ce mă priveşte.

– Altfel, ar avea? Ce-ai de gînd? Cine eşti şi de ce nu vrei să se ştie că vii din Los Angeles? Dacă Sterling nu vrea să aibă de-a face cu tine, cum poţi să-ţi imaginezi că v-aş face cunoştinţă eu? După cum cred că ştii, lista invitaţiilor tatălui meu este foarte exclusivisită. Intruşii nu răzbat niciodată. Acest lucru e valabil şi-pentru tine, indiferent că eşti un prieten demult uitat sau nu.

Oaspeţi foarte importanţi şi foarte influenţi participau la petrecerea lui Elwin Landry. Erau cu toţii foarte relaxaţi, pentru că li se asigura securitatea şi pentru că absolut toţi invitaţii erau atent verificaţi de oamenii de încredere ai lui Elwin. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l înşele în vreun fel.

Iar fiica lui, care-l iubea, nu putea să facă acest lucru, cu nici un chip.

– Da, zise Jase, ştiu toate astea. De aceea sînt acum aici. Nu sîntem doi străini, după cum bine ştii. Sper, cu ajutorul tău, să fiu primit la petrecere şi să nu fiu privit ca un intrus, aşa cum ar trebui să fie privit, de fapt, ticălosul de Graves.

Shell se îndreptă în scaun.

– Starling Graves ar putea să-mi devină curînd bunic vitreg. De aceea, nu poate fi privit ca un intrus. Şi de ce trebuie să-l întîlneşti neapărat?

– În primul rînd, zise Jase, trebuie să-i iau amprentele, ca să mă conving că el este cel pe care îl urmăresc de atîta timp. Sînt convins în proporţie de 99%, dar mai există un procent de îndoială. După petrecerea tatălui tău, într-un fel sau altul, îmi voi continua drumul.

Shell îl privi lung. Se simţea nesigură.

– Amprente? Trecu pe lîngă el şi intră în camera de zi. În timp ce mai punea lemne în sobă, îşi aminti de cumplitele cicatrice ale lui Jase, de întrebările pe care şi le pusese în legătură cu ele şi în legătură cu el, cu o noapte înainte. Acum era momentul să întrebe, să pretindă un răspuns exact, nu unul evaziv.

Se întoarse cu faţa spre el.

– Ce cauţi? Ce eşti, Jase? Poliţist sau...?

– Impostor? Clătină din cap. Nu, Shell. Vreau să-l prind pe omul care i-a furat bunicii mele economiile de-o viaţă şi, mai mult ca sigur, i-a grăbit moartea. Bărbatul care, cred eu, intenţionează să

facă acelaşi lucru cu bunica ta.

Cîteva clipe, ea nu spuse nimic. Nu putea. Cînd îşi reveni, şopti:

– Glumeşti.

El clătină din cap.

– De ce faci o asemenea acuzaţie, faţă de un om pe care, este evident, nu-l cunoşti? Ca să fii sigur, trebuie să-i iei amprentele. Te pricepi să faci asta?

El se ridică în picioare, strîngîndu-şi pătura în jurul lui. Se apropie de ea. Îşi căuta cuvintele.

– Nu pot dovedi, încă, dar cred, sînt convins, că tipul e un impostor. Mă tem că bunica ta este următoarea lui pradă şi că se va purta cu ea aşa cum s-a purtat şi cu bunica mea.

Nu putea fi adevărat.

– Ai înnebunit!

– Nu. Îşi încleştă pumnii. La naiba, Shell, bunica mea a murit de inimă rea, după ce Sterling Graves i-a luat toţi banii şi a părăsit-o chiar înaintea nunţii!

Shell îl privi în ochi.

– Este... imposibil, Jase! Sterling Graves este

un om cinstit, un adevărat gentleman de modă veche, foarte curtenitor. Am petrecut o săptămînă cu bunica, în toamnă, la Palm Springs. Atunci l-am cunoscut. Bunica are un apartament într-un complex luxos. Şi el la fel. Nu este locul unde ar putea sta oricine are probleme financiare. Dacă o persoană nu este dorită, paznicii nu-i dau voie să intre. Şi poţi să fii sigur că primul lucru pe care-l faci înainte de a te muta acolo este să laşi să-ţi fie examinată cartea de credit. El este un tip grozav! Cel mai bun lucru care i se putea întîmpla bunicii mele, de ani întregi. Şi nu poate fi un impostor, adăugă ea, triumfătoare. Provine dintr-o familie bună, din Est, familie pe care bunica o cunoaşte încă de cînd era o fetiţă. Chiar şi *pe el* îl cunoaşte tot de atunci. Au urmat acelaşi liceu. Ea a absolvit aceeaşi facultate cu o soră de-a lui.

El ridică mîna s-o oprească.

– Shell...

Ea clătină din cap.

– Nu. Te înşeli pe deplin în privinţa lui. N-o să îngădui ca tu sau altcineva, s-o superi pe bunica cu acuzaţii nefondate despre un bărbat la care

ţine foarte mult. Şi eu, şi tata, sperăm ca ei să se căsătorească cît mai curînd.

– N-o să se căsătorească, Shell. Sterling Graves, aşa cum zice el că-l cheamă, omul acesta, nu se însoară niciodată cu victima lui. Pur şi simplu, o farmecă, îi ia banii şi dispare.

– Victimă? Era furioasă. Trebuie să fii nebun să crezi că bunica mea ar putea fi victima cuiva! E o femeie inteligentă, care a ştiut să-şi menţină averea, după moartea bunicului meu. Crede-mă, dacă n-ar fi avut încredere în Sterling Graves, n-ar fi avut de-a face cu el, indiferent cît de fermecător ar fi fost.

Ridicîndu-şi mîndră bărbia, Shell strînse toate farfuriile şi ceştile de pe masă, şi le puse în chiuvetă.

Cu o cîrpă udă în mînă, se întoarse spre Jase:

– Încă ceva. O „Lady" este termenul cel mai potrivit pentru a o descrie pe bunica. Evelyn Briggs Landry este o lady de şcoală veche. Nimeni n-ar putea s-o farmece într-atît, încît să-i cedeze în vreun fel, înainte de a-i deveni soţie.

Furioasă, începu să şteargă masa, dar se opri cu cîrpa în aer. Îl privi încruntată.

– Cum adică: „Cum zice omul ăsta că-l cheamă“?

Capitolul 5

Jase îi luă cîrpa din mînă şi o aruncă în chiuvetă.

– Stai jos, Shell. Te rog.

Ea îl ascultă.

– Cel care îşi spune Sterling Graves nu poartă acest nume încă de la naştere, zise el încet. Poate că bunica ta l-a cunoscut pe un băiat cu acest nume cînd era o copilă, dar adevăratul Sterling e mort demult. Numai că ea nu ştie acest lucru. Eu îl ştiu, pentru că am verificat totul în clipa în

care am aflat de ce nume se foloseşte acum. Am dovada scrisă, în *Jeep*.

– Foarte convingătoare, dealtfel, de vreme ce singurele care au mai putut fi salvate de-acolo au fost valiza şi computerul, nu?

Faţa îngrijorată a lui Jase se lumină într-un zîmbet.

– Aşa e, computerul! Am totul acolo. Aşteaptă, îţi arăt imediat. Ridică capacul şi-l porni. După cîteva clipe, el pufni dezamăgit. E mort. Trînti capacul la loc. La naiba, Shell, trebuie să mă crezi!

Părea atît de sincer, că Shell ar fi vrut să-l creadă. Numai că-l cunoştea pe Sterling, îl plăcea.

– Jase, teoria ta e o nebunie. Nimeni nu şi-ar asuma un asemenea risc. Dacă, de exemplu, bunica ar fi rămas în legătură cu sora lui şi ar fi aflat de moartea acestuia?

– Cred că tipul se pregăteşte foarte bine înainte de a face primul pas. Dacă întîmplător, ea ar fi auzit de moartea lui Sterling, el ar fi rîs şi i-ar fi dat un citat din Mark Twain. Spre deosebire de

mine, bunica ta nu s-ar fi obosit s-o sune pe sora acestuia sau să caute în ziare de demult rubrica „Decese". Nici măcar n-ar fi cerut o copie după certificatul de deces, de la primărie. Cei ca ea n-o fac niciodată. Dar pot să pun pariu că înainte de a face prima mişcare, el s-a convins că bunica ta nu menţinuse legătura cu Sterling Graves sau cu familia acestuia şi că nici măcar nu şi-l mai amintea.

– Ei bine, aici te înşeli, replică Shell pe un ton hotărît. Dacă nu şi l-ar fi amintit, ar fi fost politicoasă dar rece, şi s-ar fi îndepărtat de el cît de repede posibil. Bunica mea este o văduvă foarte bogată. Şi nu e proastă, Jase.

– S-ar fi îndepărtat, spui? Cum poţi să fii sigură de asta? Aşa cum ţi-am zis, tipul ştie să fie fermecător. Doar din asta trăieşte. De unde ştii cum poate reacţiona bunica ta în faţa unui asemenea om? A mai fost vreodată într-o astfel de situaţie?

– Bineînţeles că nu! Bunica mea n-a mai ieşit cu nimeni, după moartea soţului ei. A rămas credincioasă memoriei lui timp de mulţi ani. Tocmai

de aceea am fost atît de bucuroşi că s-a împrietenit cu Sterling. El pretinde c-a iubit-o de la distanţă, încă de cînd erau copii. E puţin mai mic decît ea, dar ce mai conteză acum, la vîrsta lor, zice bunica. Vor să plece într-o croazieră, imediat după Anul Nou. Au cabine separate, adăugă ea, în caz că te gîndeai la altceva.

– Shell, sînt sigur că bunica ta se comportă ca o lady, date fiind vîrsta şi educaţia ei. Însă pe mine mă îngrijorează cel care se dă drept Sterling Graves. Nu înţelegi? În toţi aceşti ani, ea a fost extrem de prevăzătoare, i-a respins pe toţi bărbaţii care au încercat să se apropie de ea şi, brusc, se îndrăgosteşte de cineva, şi chiar intenţionează să plece cu el în călătorie pentru aproape două luni.

– Dacă pui problema aşa... Îl privi, preocupată. Bine. Spune-mi tot ce ştii.

Jase răsuflă uşurat. Se părea că făcea progrese.

– Cred că se numeşte sau mai bine-zis se numea, Martin Francis. Cel puţin, ăsta este numele sub care l-a cunoscut bunica mea. Bine-

înţeles, probabil că nici acesta nu este numele lui real.

– Ce te face să crezi că bărbatul care a escrocat-o pe bunica ta este Sterling Gravers? Cum ai făcut legătura între el şi Martin Francis?

– Îl urmăresc de aproape un an şi jumătate, şi cred că vreo douăsprezece bătrîne i-au căzut victime în ultimii zece ani. Modul lui de operare este următorul: îşi cumpără un apartament într-un complex de oameni ieşiţi la pensie, îşi alege victima, apoi începe să-i studieze trecutul.

– Dar cum să poată face acest lucru? După cum ţi-am spus, bunica mea este o persoană foarte discretă.

Jase dădu din cap. Ştia deja acest lucru.

– Suspectul meu este un vrăjitor al computerelor. Se foloseşte de orice: registre de impozite, cărţi de credit, documente bancare obţinute pe căi legale sau ilegale. Obţine o cantitate uriaşă de informaţii care fac ca viaţa oricui să pară o carte deschisă.

Mai întîi, se asigură că victima este văduvă. Ştie deja că e bogată, altfel n-ar locui într-un astfel

de apartament. Îi află numele de domnişoară, locul unde a crescut, şcolile pe care le-a urmat, numele prietenilor.

Shell se înfioră. Sterling Graves era, într-adevăr, un vrăjitor al computerelor. Îi reprogramase în numai cîteva ore întregul sistem de evaluare al stocurilor, făcîndu-l extrem de accesibil.

– Înţelegi acum, continuă Jase, că dacă Sterling Graves şi sora lui ar fi fost pur şi simplu nişte cunoştinţe, nu prieteni de-ai ei, îşi putea asuma identitatea acestuia.

Shell clipi, încercînd să înţeleagă. Chiar dacă nu voia, trebuia să recunoască faptul că avea dreptate.

– Da, zise ea într-un sfîrşit. Înţeleg cum a reuşit să intre pe sub pielea bunicii. Şi probabil că ai dreptate. De ce-ar fi făcut-o, de vreme ce-l cunoştea deja de atîţia ani? Făcu o pauză, apoi continuă: Şi crezi că face acest lucru de multă vreme? Cum de n-a fost prins?

– Poate pentru că este foarte atent atunci cînd îşi alege victima. Cea care cade pradă unui escroc rareori face plîngere, de ruşine, ca familia

să nu afle că s-a lăsat prostită sau ce sumă a pierdut. Ceea ce alţii nu pot înţelege, este că nu prostia lor era de vină. Ci dragostea, încrederea, dorinţa de a avea o bătrîneţe frumoasă.

Shell înghiţi cu greu, gîndindu-se de cîte ori o rugase bunica ei să vină pe la ea, să-şi petreacă mai mult timp cu ea, fie la ea acasă, în Vancouver, fie în apartamentul din Palm Springs.

„Eşti singura mea nepoată", spunea ea. „Ai cine să-ţi ţină locul la librărie. Ia-ţi cîteva zile libere. Aş vrea să nu-ţi mai petreci tot timpul îngropată între cărţi sau acolo, în pădure. Are cine să se ocupe de mama ta. O are pe Marueen."

Oare faptul că ea se „îngropase" acolo contribuise la singurătatea bunicii ei? De aceea devenise oare o pradă uşoară pentru unul ca Sterling?

– Este foarte atent să nu lase în urmă vreo fotografie de-a lui, continuă Jase. Nu permite să fie fotografiat şi reuşeşte să se întoarcă cu spatele în ultima clipă. Înainte de a pleca, distruge toate fotografiile care i-au fost făcute fără voia lui.

Shell îşi aminti că Sterling strănutase în clipa în

care ea le făcuse o poză lui şi bunicii, lîngă piscină. Îşi acoperise faţa cu o batistă imensă, albă, apoi răsturnase, din greşeală, aparatul de fotografiat, care nimerise în apă. Îşi ceruse scuze, bineînţeles, îi cumpărase altul, mult mai bun, în ciuda protestelor ei. Dar uitase să-i cumpere şi un film, iar ea se întorsese acasă a doua zi, fără să fi făcut vreo fotografie în Palm Springs.

– Cum de-ai aflat toate astea? îl întrebă pe Jase.

– Eram plecat atunci cînd bunica se întîlnea cu tipul ăsta, aşa că nu l-am văzut niciodată. Dar mi-a povestit tot ce s-a întîmplat. Era atît de ruşinată, că se simţea trădată. Simţea nevoia să se destăinuiască cuiva. Şi ştia că eu o voi înţelege.

Shell simţi o greutate pe suflet. Jase O'Keefe ştia ce înseamnă trădarea. Şi ruşinea. Şi ce înseamnă să ai inima frîntă. De unde? De la cine? Mai-Lee?

Ridicîndu-şi privirea, el continuă:

– Păstra fotografiile ei preferate într-o cutie, în dormitor, şi nu în albumul din camera de zi. Mar-

tin n-a ştiut nimic despre existenţa acestei cutii şi de faptul că acolo se găsea o fotografie de-a lui, luată din faţă.

– Şi această fotografie te-a condus la Sterling?

– Nu în mod direct şi nu imediat. Ea nu mi-a arătat fotografia ca să-l pot prinde, ci doar ca să înţeleg de ce se îndrăgostise. E un tip foarte arătos. Are părul des, grizonat, este întotdeauna îmbrăcat impecabil, are un zîmbet fermecător şi un trup care l-ar face invidios şi pe unul de patruzeci de ani.

Shell era din ce în ce mai îngrijorată. Era descrierea perfectă a lui Sterling. Numai că avea acum mustaţă.

– Bunica nu m-a lăsat să merg la poliţie, chiar după ce-am rugat-o îndelung şi după ce i-am explicat că, astfel, l-ar împiedica să le facă rău şi altora. Abia după ce-a murit bunica, la mai puţin de şase luni după ce-o părăsise Martin Francis, m-am decis să pornesc în urmărirea lui.

– Singur? întrebă ea.

El inspiră adînc şi o privi întrebător, de parc-ar

fi cîntărit dacă să-i spună sau nu mai multe. Se hotărî:

– Nu sînt singur, Shell. Sînt sprijinit neoficial, e-adevărat, de superiorii mei din FBI.

– FBI? Toate cicatricele lui, fizice dar şi morale, căpătau acum o explicaţie. Ca şi coşmarurile lui de cu o noapte în urmă.

– Superiorii mei au motivat că nu aveam suficiente dovezi şi chiar dac-ar fi avut, ancheta i-ar fi fost încredinţată altcuiva. Aşa că mi-am dat demisia şi am preluat cercetările. Cum ea nu spuse nimic, el continuă: Demisia nu mi-a fost acceptată. Acum „lipsesc pe perioadă nedeterminată".

– Dar acum n-ai mai multe dovezi? îl întrebă ea. Îşi dorea ca el să-i răspundă: Da. FBI-ul nu va prelua acum ancheta?

– Nu. Încă n-avem suficiente dovezi. Singurul martor... a murit.

Ea îi întinse mîna peste masă. Jase încă mai suferea după moartea bunicii lui.

– Înţeleg. Deci acum cauţi o altă victimă.

– *Victime,* o corectă el. În clipa în care bunica

mi-a povestit totul, am înţeles că mai trebuiau să existe şi alte martore. Se descurcase prea bine, ca să mai pot crede că acţiona pentru prima oară. Bunica locuia în Florida, continuă el, într-un apartament asemănător cu cel al bunicii tale. Mi-a povestit cum a abordat-o. Am colindat prin alte complexe similare, am arătat fotografia lui, am pus întrebări. De cîte ori cineva îşi aminta de el, aflam şi un alt nume pe care şi-l atribuise. Nimeni n-a recunoscut c-ar fi avut personal de-a face cu el, dar mereu mi se sugera să-l caut într-altă parte, să întreb o altă văduvă în vîrstă.

– Şi timp de doi ani, n-ai găsit pe nimeni care să poată fi martor?

El clătină din cap.

– I-am dat de urmă în West Coast şi mi-am stabilit cartierul general în Los Angeles anul trecut. După luni de căutări, l-am găsit în Palm Springs, săptămîna trecută. Am aflat, de la una dintre vecinele bunicii tale, că un bărbat care semăna foarte mult cu cel din fotografia mea se îndrepta încoace pentru a lua parte, alături de bunica ta, la petrecerea anuală dată de fiul aces-

teia. De aceea am venit aici. Îl urmăream pe Sterling, dar, chiar şi după ce-am aflat numele bunicii tale, n-am făcut imediat legătura între tine şi ea. Iniţial, m-am gîndit să mă adresez tatălui tău, dar, în timp ce mai făceam cîteva cercetări, am dat de o fotografie de-a ta, într-un ziar. Mi-am dat seama că relaţia dintre tine şi Evelyn Landry îmi poate fi de mare ajutor. Eram sigur că era vorba de tine. La urma urmei, un nume ca Shell nu e foarte răspîndit.

Ea se ridică. Era prea agitată ca să mai poată rămîne aşezată. Se sprijini de spătarul scaunului. Totul părea prea simplu. Ce garanţii avea că Jase O'Keefe era într-adevăr cine spunea c-ar fi fost? Dacă de fapt, el era cel care punea la cale o escrocherie? Apăruse pe neaşteptate, pretindea că se cunoscuseră cîndva, în trecut. Exact metoda aplicată de Sterling Graves.

Numai că... ea îl cunoştea, cu adevărat. Îşi amintea de el. Într-un fel. Faţa lui îi fusese de la-nceput familiară, şi-şi aducea aminte de incidentul cu crabii şi cu bomboanele.

– De ce nu ne adresăm poliţiei? îl întrebă ea.

Aici există o mică organizaţie de care probabil că n-ai auzit, Jase. Se numeşte *Royal Canadian Police* şi are reputaţia de a fi prins mulţi infractori. Şi dacă nu ne adresăm lor, atunci să-l prevenim pe tata.

El clătină din cap.

– Sterling Graves n-a comis încă nici o infracţiune în ceea ce o priveşte pe bunica ta, aşa că *Royal Police* nu va putea face mare lucru, întocmai ca FBI-ul. Nu vreau decît să iau parte la acţiune, înainte ca el să facă prima mişcare, s-o previn, să-i solicit să coopereze. Iar cînd el va acţiona, eu voi avea dovada de care am nevoie.

Se aplecă spre ea şi o privi intens.

– Vreau această dovadă. Nu. Dovada nu e totul. Vreau să-l surprind în fapt. Dacă mă adresez tatălui tău, crezi că am vreo şansă să-l mai prind pe Sterling? Părerea mea e că o să-l sperie într-aşa un hal, că n-o să-l mai prind nici în Africa de Sud.

– Cam aşa ceva, recunoscu Shell.

Jase se ridică de pe scaun şi se apropie de ea. Îi puse o mînă pe umăr.

– Eşti singura mea speranţă, Shell. Am nevoie de ajutorul tău. Şi de al bunicii tale. Dacă va fi de acord, bineînţeles.

– Dacă o voi convinge că Sterling este cine spui tu, bineînţeles că o să te ajute! O să fie la fel de dornică să fie prins, ca şi tine.

– Sper din toată inima, dar şansele sînt foarte mici. Nu uita, nimeni n-a vrut să recunoască c-a avut de-a face cu el. Aici intervine ruşinea, Shell. Nimeni nu vrea ca lumea să afle c-a fost tras pe sfoară. Înţelegi? De aceea trebuie să am dovezi serioase. Ajută-mă, Shell! Ajută-mă să-l opresc!

Shell se forţă să nu ia în seamă pledoaria lui impresionantă. Avea nevoie de timp să se gîndească. Se întoarse la chiuvetă.

– Shell? Trebuie să ştiu. Mă ajuţi?

– Nu ştiu! explodă ea, întorcîndu-se cu faţa la el. Dacă te înşeli? Dacă îi voi frînge degeaba inima bunicii, pentru că totul nu e decît o bănuială?

– Îţi promit că bunica ta nu va afla nimic pînă cînd nu voi fi absolut sigur că el este cel pe care-l caut.

Shell îşi muşcă buza. Îl studie cu atenţie.

– Bine, zise ea. Trebuie să recunosc că tot ceea ce mi-ai spus ar putea fi adevărat. Dacă-i aşa, bineînţeles că o să te ajut. Dar mai am nevoie de un timp de gîndire.

Trecu pe lîngă el şi intră în camera de zi. Luă ceainicul de pe sobă şi-l aduse în bucătărie.

El o privi încruntat, cum turna apa fierbinte în chiuvetă, apoi detergent.

– Să nu te gîndeşti prea mult, Shell. N-avem de unde să ştim cînd va acţiona. Poate c-a făcut-o deja. Poate că bunica ta, chiar azi, retrage banii din bancă, la cererea lui. Ştii cum a păcălit-o pe bunica mea? S-a dat drept funcţionar bancar şi i-a spus că avea nevoie de bani gheaţă ca să-l prindă pe „un impostor care escroca femei credule".

Shell puse ibricul pe radiatorul devenit nefolositor.

– Nu putem face nimic pînă nu se repară drumul şi telefonul. Între timp, nu putem decît să avem răbdare şi să ne încredem în bunica. Este, aşa cum îţi spuneam, o doamnă foarte

prevăzătoare. Nu va face nimic pînă la sfîrşitul anului.

Renunţînd la acest subiect, arătă spre ibric.

– Mi-a mai rămas suficientă apă caldă, iar în baie o să găseşti un pachet de lame noi, dacă vrei să te bărbiereşti.

Oftînd, Jase înşfăcă ibricul, îşi strînse pătura în jurul taliei şi o porni şchiopătînd spre baie. Trînti cu putere uşa în urma lui.

Shell spălă vasele. Gîndurile îi rătăceau. Ceea ce-i spusese Jase era oare adevărat? Şi, dacă era, ce motive avea să creadă că bunica ei avea să se lase păcălită?

Era adîncită în gînduri, cînd o voce veselă o trezi:

– Bună dimineaţa, Shirl! Eşti ocupată?

Shell se întoarse şi o văzu pe mama ei în căruciorul electric cu rotile, intrînd pe uşa din spate. Lil era îmbrăcată într-un pulover galben-pal şi avea o eşarfă roz la gît. Părul grizonat, tuns scurt, fusese răvăşit de vînt, acelaşi vînt care-i îmbujorase şi obrajii, şi făcuse ca ochii să-i strălucească.

– Lil! tresări Shell şi privi spre uşa de la baie. N-ar fi trebuit să vii aici! Trebuie să pleci! Acum! Apucînd de mînere scaunul mamei ei, îl întoarse şi-l împinse încotro venise, cu inima bătîndu-i cu putere.

Dar Lil nu voia să înţeleagă. Apăsă pe frîne, oprind brusc scaunul.

– Acum, sînt aici, zise ea rîzînd şi se întoarse spre fiica ei. Acum n-ai cum să mai scapi de mine. Ce încerci să-mi ascunzi? o întrebă ea, văzînd-o că fixa clanţa uşii de la baie. L-ai ascuns acolo pe vreun tip grozav?

În clipa aceea, Jase intră, proaspăt ras, cu părul ud, cu pieptul gol, arătînd grozav, în ciuda zgîrieturilor. Pătura verde era încă înfăşurată în jurul taliei.

Shell mormăi ceva şi-şi acoperi faţa cu mîinile.

Lil înghiţi în sec, apoi zîmbi. Avea acelaşi surîs delicios, provocator, care captivase o lume întreagă, timp de patru decenii.

– Oh, Shril! Îşi puse scaunul în mişcare şi se apropie încet de Jase, fără să-l scape din privire. Este a doua oară în viaţa ta cînd reuşeşti să mă

uimeşti. Plăcut, ar trebui să adaug. Prima oară, continuă ea, adresîndu-i-se lui Jase, a fost atunci cînd s-a născut. Eram sigură că e băiat. Toată familia Landry avea descendenţi de sex masculin. Tatăl ei mai are cinci fraţi, iar Shirley are acum trei fraţi vitregi, mai mici, ca să nu mai vorbim de şirul nesfîrşit de veri. Bineînţeles că, alături de imensa mea surpriză, am încercat o mare bucurie. Îmi doream o fetiţă cu păr de aur, gen Shirley Temple. I-am pus numele Shirley Elizabeth, după două dintre femeile pe care le-am admirat cel mai mult. Iar ea s-a dovedit exact ce mi-am dorit eu. O îmbrăcam în cele mai drăguţe rochiţe şi... Shell o împunse cu degetele între umeri, iar Lil inspiră adînc. Am început să vorbesc prea mult, nu-i aşa? Aşa fac ori de cîte ori cunosc pe cineva. Shell, fă-mi te rog cunoştinţă cu prietenul tău.

– Jason O'Keefe, reuşi ea să spună cu o voce spartă. Jase, ea e mama mea, Lil Harris. Începu să se roage în gînd, ca el să nu fie un fan al filmelor vechi. Anii în care Lil suferise de scleroză multiplă o schimbaseră foarte mult. Dar urme ale

frumuseţii ei încă mai răzbăteau, iar Shell se temea să nu fie recunoscută de cineva care să spună apoi lumii întregi unde era.

Şi de ce.

Shell îi aruncă o privire furişă lui Jase. Ţinîndu-şi pătura cu mîna stîngă, el făcu un pas înainte să-i strîngă mîna lui Lil.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Harris.

– Domnişoară, îl corectă ea. N-am fost niciodată măritată. Dar aş prefera să-mi spui Lil.

El zîmbi şi-i eliberă mîna.

– Cred că ne-am mai întîlnit, Lil, pe vremea cînd eram doar un băieţel. Cîndva, într-o vară, în Rhode Island.

Lil îi aruncă lui Shell o privire întrebătoare, dar aceasta nu reuşi să spună nimic. Îi venea să strige sau s-o ia la fugă, sau să se ascundă undeva, de preferat să-şi îngroape capul în poala mamei. Inima îi bătea repede, cu putere. Palmele îi transpiraseră. Stomacul i se strînsese. Se simţea de parc-ar fi avut şase ani, atunci cînd un străin îi pusese un reflector în faţă, făcînd-o să vadă stele verzi.

– Ne-am mai întîlnit? zise Lil. Adevărat? Rhode Island... a trecut mult timp de atunci. Mă mir că-ţi mai aminteşti de mine.

Jase păru stînjenit pentru o clipă.

– Mă tem că nu-mi mai amintesc, cu adevărat, ci numai că mă jucam cu Shell şi că ea locuia cu mama ei. Dar nu cred să ne fi văzut prea mult, pe-atunci.

Lil zîmbi din nou, cu veselie de această dată. Shell îşi dădu seama că se simţea uşurată. Ar fi vrut să se poată simţi şi ea la fel.

– Probabil că nu, spuse Lil. N-am fost prea sociabilă în vara aceea, din cîte-mi amintesc. Mi se declanşase boala, cu toate că eu n-o ştiam încă, şi mă simţeam foarte rău. Boala a avut însă o evoluţie foarte lentă, lucru pentru care sînt recunoscătoare. Acum sînt într-o perioadă de stagnare, aşa că ce-ar fi să-ncerc să mă revanşez pentru ce-a fost atunci? Tocmai voiam să-i spun lui Shell că dau o mică petrecere, la prînz. Ce-ar fi să te îmbraci şi să ni te alături?

– Lil, nu! reuşi Shell să articuleze. Adică... nu poţi... nu cred că te simţi...

– Prostii! Lil o privi cu ochii ei mari, adînci, care-i făcuseră pe atîţia bărbaţi să se îndrăgostească de imaginea ei de pe ecran. Am şi eu o dată o zi bună şi vreau să mă bucur de ea. Maureen face o oală uriaşă de supă, aşa că venisem să te invit la masă. Mi-a spus Ned că nu te poţi duce la lucru. O să-l invit şi pe el, de vreme ce-a lăsat-o pe Nola în oraş şi, împreună cu prietenul tău, vom da o adevărată petrecere.

Lui Lil îi plăceau mult petrecerile. Cîndva, orice pretext era bun pentru o petrecere.

– Nu, zise Shell. Nu-i venea uşor s-o refuze, dar n-avea încotro. Jase venea din Los Angeles, acolo unde legendele filmului se bucurau de un mare interes. Chiar dacă n-o recunoscuse pe Lil Harris ca fiind acea Lilianne de mult dispărută, probabil că avea să facă curînd legătura între Shell şi Shirley Elizabeth Landry, fetiţa lui Lilianne, cea care fusese dată dispărută cam în acea perioadă.

Una era să dea o petrecere improvizată, alături de prietenii în care aveau încredere şi alta să invite un străin acasă la Lil, acolo unde cele două

statuete *Oscar* tronau mîndre pe şemineu.

Ce se întîmpla oare azi cu Lil? se întrebă Shell. Nu-şi dădea seama de pericolul la care se expunea?

– Te rog, Lil, zise Shell cu un glas stins. Jase, aş vrea să vorbesc ceva cu mama, dacă nu te superi.

– Bineînţeles că nu, Shell. Mă duc să...

Lil îl apucă însă de un colţ al păturii.

– Shirl, daga mea, de ce te porţi aşa? Jase este prietenul tău, nu-i aşa? Mie mi se pare că este chiar un prieten *foarte bun,* aşa că trebuie să participe neapărat la mica noastră petrecere. Nu-i aşa, Jase?

Jase îşi desprinse uşor pătura dintre degetele lui Lil şi ridică valiza pe care i-o adusese Ned.

– Aşa e, Lil, zise el. Şi-ţi mulţumesc.

Shell îl privi.

– Şi cît de departe crezi c-ai să ajungi fără pantofi, O'Keefe? Cînd ai venit, erai desculţ.

– Nu las niciodată ca detaliile minore să-mi strice dispoziţia, atunci cînd o femeie frumoasă mă invită la masă. Vom veni, Lil. Făcu o pauză,

pentru efect. N-avea de gînd să mărturisească faptul că mai avea o pereche de pantofi în geamantan.

A fost răsplătit de rîsul puternic al lui Lil.

Capitolul 6

– De ce nu voiai să merg în casa mamei tale? o întrebă Jase, pe cînd se întorceau de la cină. Era întuneric deja. Mergeau pe drumeagul care unea cele două case, luminat de lanterna lui Shell.

La naiba! îşi zise ea. El văzuse şi-aşa prea multe. Ridică din umeri. N-avea nici un rost să încerce să nege. De ce să recurgă la un neadevăr, cînd el oricum n-o să creadă. Nu voise să-l ia cu ea acolo. Spre uşurarea ei, Maureen,

aflînd de sosirea lor, luase *Oscar*-urile de acolo, aşa că Jase nu le văzuse. Şi nici nu pusese vreo întrebare incomodă la care să nu i se poată răspunde.

– Lil nu se simte prea bine, zise ea. Cred că ţi-ai dat seama de asta. Dar s-a bucurat de compania ta şi i-au plăcut istorisirile tale. N-a mai stat pînă atît de tîrziu de ani întregi.

– Vezi că sînt un tip în care poţi avea încredere? zise Jase, rîzînd. Se pare că menirea mea în viaţă este să le împiedice pe femei să ajungă în pat. Ce recomandare mai bună ai putea pretinde? Sau, adăugă el, ar putea Ned să ceară? M-am simţit ca Jack Spintecătorul, atunci cînd a venit la tine şi m-a descoperit acolo. Toţi vecinii tăi sînt atît de grijulii cu tine?

Shell îşi muşcă buzele, gîndindu-se la expresia ultragiată a lui Ned, cînd îl găsise pe Jase într-un fotoliu, înconjurat de trei femei care-i ascultau cu aviditate povestirile din timpul colegiului.

Dar nici una dintre ele nu fusese mai încîntată decît Lil, îşi dădu Shell seama. Chiar şi după ce Shell îi explicase că ea şi Jase nu erau iubiţi, că el

ajunsese la ea din întîmplare, adus de furtună, şi că avea să plece cît mai repede, ea continuase să-l trateze ca şi cum ar fi fost iubitul lui Shell.

Înspăimîntător!

– Ned şi Nola sînt singurii noştri vecini, îi răspunse ea la întrebare. Piney Point este alcătuit din numai trei case, aparţinînd mamei mele şi lui Maureen. Şi, da, el e foarte grijuliu.

– Am impresia că nu i-a convenit să mă lase cu voi trei, după-masă. E mai mult decît grijuliu. Te protejează împotriva mea, în mod special.

– E o prostie, zise ea.

Dar exista o fărîmă de adevăr în ce spunea el. Ned era foarte atent, dar n-o proteja numai pe Shell. Şi părea să considere o mare neglijenţă faptul că Jase era prezent în casa mamei ei. De parc-ar fi avut de ales!

Îşi dădu ochii peste cap, amintindu-şi de comentariile mamei ei, cînd se dusese să-i spună noapte bună, în dormitor.

– E tare drăguţ, Jase al tău, şoptise ea, în timp ce-o îmbrăţişa. Nici nu-mi mai amintesc de cînd n-am mai întîlnit un bărbat atît de fermecător, care

să ţi se potrivească atît de bine. Şi văd că şi tu îl placi.

Înainte ca Shell să poată protesta, Lil adăugase:

– Şi el te place, păpuşo, aşa că ai grijă să nu-l alungi. Eşti excesiv de prevăzătoare. Ned ia totul prea în serios. Să nu începi să te porţi şi tu ca el, bine?

Shell nu protestase. Mama ei era prea obosită, îşi zisese, şi nu ştia ce spunea. „Excesiv de prevăzătoare?" „Lua totul prea în serios?" Nimic nu era de-ajuns cînd era vorba de protejarea intimităţii lui Lil. Şi nu-i stătea în fire lui Lil să fie atît de nechibzuită cu un străin, aşa cum fusese acum, cu Jase.

Nu era de mirare că Ned era furios.

De pé vremea cînd avea zece ani, Shell învăţase să nu povestească despre părinţii ei, despre felul ei de viaţă de dinainte de a veni în Piney Point. Cu toate acestea însă Lil nu fusese deloc discretă astăzi, atunci cînd îşi alesese subiectele de conversaţie. Ned, Shell şi Maureen schimbaseră adesea priviri alarmante, ascultînd-o.

– Ned e... de modă veche, îi răspunse ea lui Jase. Nu cred că faptul că te-a găsit azi-dimineaţă la mine acasă, acoperit doar de o pătură, a avut un efect prea fericit asupra lui. Să nu crezi că are ceva cu tine anume. S-ar fi purtat la fel, indiferent cine-ar fi fost.

Jase rîse.

– Nu e adevărat, Shell. Pur şi simplu nu mă simpatizează. Şi nu are încredere în mine. Şi totul pare să fie din cauză că vin din California. Numărul de înmatriculare al maşinii mele l-a deranjat de la bun început. De ce, Shell? Pentru că şi tu şi mama ta aţi locuit acolo, cîndva? S-a întîmplat ceva acolo, ceva care-l face pe Ned să nu aibă încredere în cei veniţi din California?

Shell se împiedică. Era atît de aproape de adevăr!

Jase o luă de mînă.

– Nu, zise ea repede. Ce să se fi întîmplat? Ned se poartă ciudat cu toţi turiştii. Pentru el, cei care ajung pînă aici sînt, automat, nişte suspecţi. Iar cei din California sînt, bineînţeles, cei mai răi. Doar de-acolo provin traficanii de droguri,

paraziţii de tot felul, nu?

Izbucniră amîndoi în rîs. Ea se gîndi să-şi retragă mîna dintr-a lui, dar era o senzaţie prea plăcută să meargă umăr lîngă umăr, cu degetele înlănţuite.

– Nu te supăra pe Ned, te rog. Aşa se poartă cu toţi străinii.

– Nu mă supăr deloc. Şi să ştii că nu e singurul care adoptă o astfel de atitudine. Am întîlnit-o pretutindeni în America. Toţi cred că oamenii din California sînt cam ciudaţi.

– Dar tu nu eşti un californian autentic, nu-i aşa? Nu spuneai tu c-ai locuit în toate statele, cu excepţia lui Nebraska şi a lui Ohio? Spusese acest lucru cîndva în timpul mesei.

– Aşa e, zise el, nonşalant. Dar acum vin din California, aşa că neapărat trebuie să fie ceva în neregulă cu mine.

Trăgîndu-şi mîna dintr-a lui, ea îl întrebă:

– De ce te temi să vorbeşti despre copilăria ta, Jase. Şi, mai ales, de ce nu-mi vorbeşti *mie* despre ea? La urma-urmei, am trăit împreună cîteva luni din ea. Şi de ce, se întrebă ea, voia să-l

preseze să-i spună ceva, cînd ea nu i-ar fi putut răspunde la asemenea întrebări?

Pentru că, trebui ea să recunoască, voia să ştie mai multe despre el, să-l înţeleagă pe Jase O'Keefe.

El era mai important pentru ea, decît ar fi vrut să recunoască.

Jase ridică din umeri şi se opri, undeva pe alee, acolo unde începeau cele cinci trepte care duceau spre plajă.

– N-am avut o copilărie prea grozavă, îi răspunse el. N-aş avea ce să povestesc.

Nu mai spuse nimic. Rămăseseră amîndoi tăcuţi, ascultînd zgomotul făcut de valuri. Luna strălucea printre nori. Shell stinse lanterna şi aşteptă cîteva clipe, ca ochii ei să se obişnuiască cu întunericul. Cîteva vase, frumos luminate, străbăteau întinderile oceanului.

„Ca să primeşti, trebuie să dai", îşi zise Shell.

– Aşa cum ai înţeles din discuţiile de mai devreme, zise ea, nici copilăria mea n-a fost chiar ca-n filme. Măcar părinţii tăi erau căsătoriţi. Eu nici n-am ştiut că am un tată şi cu atît mai puţin

cine era pînă cînd am împlinit zece ani, şi-am venit să locuim aici.

El o luă din nou de mînă.

– Nici ai mei n-au rămas prea mult timp căsătoriţi. Au divorţat cînd eu aveam cinci ani, Jenny avea patru, iar Marcus aproape doi. După care am călătorit de colo-colo, într-o rulotă.

Ea îşi intensifică strînsoarea.

– Jase... îmi pare rău.

– A trecut, acum. M-am obişnuit demult cu toate. Tatăl meu numea asta „adaptare", iar mama „să înfrunţi realitatea". Rîse, încercînd să-i demonstreze că nu-i păsa, cu toate că ea ştia că nu era adevărat. Li s-a acordat amîndurora custodia, continuă el. Ce porcărie! N-a interesat pe nimeni dacă noi, cei trei copii, voiam să fim trataţi precum nişte mingi de ping-pong. Singura perioadă de normalitate a fost cea petrecută la bunica.

– Ca atunci, în vara petrecută împreună. Dar fratele şi sora ta nu erau atunci cu tine. De ce?

– Pentru că Jenny era la tata, iar Marcus la mama. Eu m-am răzvrătit, aşa că m-au trimis la bunica, „să-mi bag minţile în cap".

– Şi a mers?

El rîse.

– Nu prea. Dar tu? Cum se face că erai în vara aceea în Rhode Island, împreună cu mama ta? Lil spunea că pe-atunci lucra la Los Angeles.

– Mda... cred că... eram în vacanţă, bîigui ea. Nu putea spune „ne ascundeam", care era mai aproape de adevăr.

Chiar şi acum, cînd se gîndea, i se făcea rău de la stomac şi mai auzea încă vocile insistînd: „Lilianne, e vorba de droguri sau de alcool"?, „Ai început să bei pentru că Max Elkford te-a părăsit pentru Marcy LeFare?" Şi încă mai vedea imaginea mamei ei, îngenuncheată, cu părul răvăşit, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi, străduindu-se să se ridice.

Se cutremură şi alungă din minte acele imagini.

– Oare cei din West Coast n-au voie să simtă nevoia unei schimbări de peisaj?

– Ba da; cred.

Făcu o pauză, aşteptînd-o să continue.

– Hai să intrăm. Cred că oasele tale fine, de

californian, au îngheţat deja. Ca să nu mai vorbesc de piciorul tău.

– Ba nu, se împotrivi el, dar o urmă pe alee.

Skeena le ieşi în întîmpinare cînd se apropiară de casă. Aproape c-o răsturnă pe Shell, cu atîta entuziasm. Jase o prinse şi o lipi de pieptul lui.

– Uşor!

– Gata, sînt bine. I se tăiase răsuflarea.

El îi mîngîie părul, îndepărtîndu-i-l de pe faţă. Shell simţi tremurul degetelor lui, îi simţi bătăile puternice ale inimii, dar nu se îndepărtă de el, pentru că nu putea.

– Ciudat, zise Jase. Eu nu sînt „bine". O trase mai aproape. Nu, nu era bine. Făcea un lucru nesocotit. Trebuia să intre în casă, să scape de întunericul atît de tentant. Şi atunci, de ce n-o făcea?

Pentru că *ea* nu se mişca! Stătea acolo, nu se sprijinea pe el, era adevărat, dar el îi simţea conturul trupului, căldura acestuia, linia sînilor. Geaca lui era descheiată, iar mîna ei se odihnea pe pieptul lui, separată de pielea lui numai de ţesătura cămăşii. Oare şi ea rămăsese acolo, pentru că,

pur şi simplu, nu se putea mişca?

– Shell? zise cu voce răguşită.

– Da? Jase îi apucă o şuviţă de păr, obligînd-o să se uite la el.

Shell inspiră adînc, încercînd să găsească suficientă putere pentru a se despinde. Dar, spre groaza ei, se trezi că se lipea şi mai tare de el, că-i inspira parfumul, că-i căuta căldura corpului.

– Ce-mi faci ţu mie... zise el.

Sîngele i se înfierbîntase. O mîngîie pe umăr, pe sub guler, pînă cînd ajunse la bărbie, îndemnînd-o să-i accepte sărutul.

Ea îşi dădu capul pe spate. Mîna lui era fierbinte.

– Ah, Shell...

– Shell!

Ea înţepeni auzind vocea răstită a lui Ned, apoi se îndepărtă de Jase. Constată, uimită, că vocea îi tremura cînd răspunse:

– Bu... bună, Ned... Eu... credeam că te-ai culcat deja. Oh, Doamne! Părea atît de vinovată!

– E tîrziu, zise Ned. Ar fi trebuit să dorm. Ca şi tine, dealtfel. Îi lumină cu lanterna lui. Am făcut

focul. O să ardă bine, o vreme.

– Mu... mulţumesc. Shell se blestemă pentru că părea atît de timidă şi de încurcată. Nu făcuse nimic rău. Îşi ridică mîndră bărbia. La naiba, doar n-o să se poarte ca o puştoaică de treisprezece ani, prinsă de tatăl ei autoritar. N-avea nici un drept s-o facă să se simtă astfel.

– M-am gîndit că o să-ţi fie frig, zise Ned, după ce ai stat atîta afară... de vorbă.

Îl privi dezaprobator pe Jase.

– Aici nu-i California, să ştii. Nu e deloc sănătos să stai afară noaptea. E frig şi umezeală.

Se uită apoi la Shell, a cărei faţă era pe jumătate luminată de lanternă.

– Te duci acum la culcare sau vrei să vin eu să-ţi aprind cîteva lămpi?

– Nu e nevoie, Ned. Îţi mulţumesc. Reuşi să zîmbească slab. Mama ei avusese dreptate. Ned lua totul prea în serios, cu toate că avea cele mai bune intenţii. Sînt sigură că Jase şi cu mine o să reuşim să le aprindem şi singuri. Aţi avut destul grijă de mine. Du-te acasă. Trebuie să fii foarte obosit.

– Apa a mai scăzut, i se adresă el lui Jase. O să-ţi pot scoate *Jeep*-ul mîine pe la prînz. Pare cam paradit, dar o să ajungi cu el pînă în oraş, de unde poţi să închiriezi o camionetă.

– Jase e rănit la picior, zise Shell. Ai putea fi atît de amabil, încît să-l duci tu.

Ned se încruntă.

– Piciorul rănit nu l-a împiedicat să meargă pînă la casa lui Lil. Înainte ca Shell să poată riposta, se îndepărtă, călcînd apăsat. Nu se ostenise să spună „noapte bună".

– Vezi? zise Jase, uitîndu-se după bărbatul mai în vîrstă. Ţi-am spus eu că are ceva cu mine.

Shell oftă şi clătină din cap. Cînd să deschidă uşa, el o prinse de mînă.

– Aşteaptă, Shell. Ştiu că nu e treaba mea, dar trebuie să ştiu. Ned are... vreun drept să adopte o asemenea atitudine?

Ea îl privi uimită.

– Ce vrei să spui?

O luă pe după umeri, întorcînd-o cu faţa spre el.

– Cred că ştii foarte bine.

– Eu... Jase... Nu, bineînţeles că nu.

– Nu există nici un fel de „bineînţeles" aici. E bărbat. Iar tu eşti o femeie foarte frumoasă.

Ea izbucni în rîs.

– E cu mai bine de douăzeci de ani mai în vîrstă decît mine! La naiba, îşi zise ea, nu-i plăcea făgaşul pe care aluneca discuţia. De ce oare îl asculta?

El zîmbi.

– Diferenţa de vîrstă nu constituie o problemă, din cîte ştiu eu.

– Dar e căsătorit! exclamă ea.

Jase o mîngîie pe obraz.

– Nici asta nu a fost neapărat un impediment, Shell.

– Pentru mine ar putea fi, ripostă Shell.

El o studie pentru cîteva clipe în lumina slabă a lunii.

– Da, zise el. Integritatea face parte din sufletul tău, nu-i aşa?

– Sper, spuse ea, abia şoptit. Se trase de lîngă el şi intră în casă.

Jase o urmă, inspirînd adînc aromele care-i ieşeau în întîmpinare. Cînd intrai în casa lui Shell, parcă erai învăluit de o căldură aromată.

Intrigat, îşi dădu seama că avea sentimentul că se întorcea acasă, cu toate că nu-şi amintea să fi fost întîmpinat de căldura focului din cămin sau de bradul de Crăciun.

Îşi scoaseră pantofii şi jachetele, apoi intrară în camera de zi, ghidîndu-se după lumina lanternei. Acolo îi aşteptau două lămpi cu gaz. El aprinse chibritul, iar flacăra se reflectă în podoabele bradului şi în ochii lui Shell.

Fascinant, o privi atent cum aprindea cea de-a doua lampă. Îi simţea căldura trupului lîngă al lui şi se controlă cu greu. Simţea nevoia s-o sărute. Ori de cîte ori era în preajma ei, simţea nevoia s-o ţină strîns şi să nu-i mai dea drumul. În numai douăzeci şi patru de ore, Shell Landry reuşise să-i intre pe sub piele.

– Părul tău arată superb în lumina lămpii! se trezi el spunînd. Ea se întoarse spre el, uimită.

Privirile li se întîlniră. Chibritul îi căzu din mînă pe podea.

– Îţi mulţumesc. Îşi feri imediat privirea.

– Mai există altcineva care ar putea obiecta împotriva prezenţei mele aici?

Ea îl privi atentă.

– Adică, un bărbat?

El zîmbi.

– Da, Shell. Un bărbat.

– Nu...

– Asta-i bine.

– Jase... Shell voia să protesteze, dar nu mai reuşi. O dorinţă fierbinte o învălui cînd mîna lui îi mîngîie părul, desfăcînd şi eşarfa care-l ţinuse legat.

– Era cîrlionţat atunci, zise el, cînd erai mică?

Ea dădu din cap, neputînd să-şi ia privirea de la el.

– Aşa cum ... zicea Lil, o admira pe Shirley Temple. Am fost o dezamăgire cînd a descoperit că am părul drept. L-am avut făcut permanent de cînd îmi aduc eu aminte. Abia cînd am ajuns în liceu şi l-am lăsat să crească...

Oh, Doamne, vorbea prea repede şi prea mult! De ce nu se îndepărta de el? Distanţa avea

să domolească starea ei de tensiune. Genunchii ameninţau să nu o mai ţină, iar degetele lui, care-i alunecau pe gît, pe umeri...

Dorinţa de a fugi îi dispăru brusc. Păreau amîndoi adăpostiţi de o lume senzuală, învăluită de întuneric, acolo unde mii de tentaţii pîndeau.

– Shell, murmură el, mîngîindu-i obrazul, confirmîndu-i credinţa că era foarte periculoasă apropierea de el. Tresări, dar nu se putu desprinde.

Dumnezeule! se gîndi Jase. Probabil că înnebunise.

– Arată mai bine aşa. E bogat şi mătăsos, ca o perdea din saten care-ţi învăluie umerii.

Shell nu mai putea să spună nimic. Ştia că, de-aici încolo, acest moment, în aroma lemnului ars în cămin, în cea a bradului de Crăciun, avea să i-l aducă în memorie pe Jason O'Keefe. Oftă, drept răspuns la mîngîierile lui. Îi aminteau de sărutul lor din dimineaţa aceea, de acel sărut furat cu o noapte înainte, cel care o făcuse să-şi dorească şi altele... Să-şi dorească să-i simtă buzele, tăria trupului, puterea braţelor... Aroma lui. Gustul lui.

Pe el.

Jase îi atinse lobul urechii şi şopti:

– Shell... Ţi se potriveşte foarte bine numele.

Ea se sprijini de colţul mesei, încercînd să-şi controleze gîndurile, să nu le lase să alunece într-o lume a fanteziilor, în care doi oameni tînjeau să devină unul singur.

– Pielea ta este la fel de delicată ca interiorul unei scoici. O luă pe după talie şi o întoarse cu faţa spre el. Noaptea trecută, murmură el, primul lucru pe care l-am remarcat la tine a fost părul, cît de mătăsos este, cît de frumos. Voiam să-l ating, să mă conving că era întocmai.

Ea încercă să vorbească. Buzele i se despărţiră, dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

– Shell? şopti el, plin de dorinţă.

– Jase... Vocea ei era o rugăminte dulce, dar el nu-şi putea da seama dacă voia să i se dea drumul sau el să continue. Ca şi cum ar fi vrut să-i dea imediat un răspuns, ea se abandonă în îmbrăţişare.

Jase închise ochii şi-şi coborî capul spre al ei, cu inima bătîndu-i cu putere. Întreg trupul îi vibra.

Voia s-o sărute, s-o guste, să o simtă răspunzîndu-i. *Trebuia* s-o sărute. Nimic n-avea să-l mai oprească să facă ceea ce simţise toată ziua.

Prelungind senzaţia de plăcere, o înconjură cu braţele şi o trase spre el. Se desfată cu moliciunea trupului ei, cu aroma acestuia, cu ritmul întretăiat al respiraţiei lui Shell. Gemu uşor. Buzele lui le întîlniră pe ale ei, luînd ceea ce li se oferea.

Sărutul a fost adînc, dulce şi puternic. Ea îşi trecu degetele prin părul lui, strîngîndu-l dornică. El îşi înălţă uşor capul şi o privi. Shell deschise ochii. Jase îi zîmbi, apoi o sărută din nou.

Capitolul 7

Respirau întretăiat, atunci cînd sărutul se sfîrşi. Se uitară unul la altul, ca şi cum ar fi căutat adevărul în ochii celuilalt.

– Jase... zise Shell cu voce joasă. Clătină din cap.

– Ştiu. Ştiu. Îşi odihni fruntea pe părul ei şi o strînse atît de tare în braţe, că ea se temu că o s-o frîngă în două. Dar n-a fost aşa. Trupul ei s-a modelat după al lui şi îşi înălţă faţa spre el. De data aceasta, ea era cea care dăruia.

Oh, Doamne! Jase îşi luă buzele de pe-ale ei şi începu s-o sărute pe obrajii catifelaţi, pe păr, făcînd-o să scoată mici sunete de plăcere. Se arcui sub mîna lui, care-i găsisese unul din sîni şi acum i-l mîngîia tandru.

Ea îi spunea ce voia fără cuvinte. Tot asta voia şi el. Îşi strecură mîna pe sub puloverul ei, simţindu-i sfîrcul întărit, drept răspuns. Pielea ei era atît de moale, încît îi desfăcu sutienul şi-l dădu deoparte. Ea gemu uşor, capitulînd sub mîngîiere.

El o dorea. Trebuia s-o aibă. N-ar mai putea trăi dacă ea nu s-ar deschide, goală, sub el...

– Te doresc! îi şopti Jase, ridicîndu-i puloverul. I-l trase peste cap, apoi îi scoase sutienul. Voia s-o vadă goală în lumina lămpii cu gaz, voia să-i sărute sînii. Avea nevoie de ea. Îi umezi unul din sfîrcuri cu limba. Te doresc... repetă el cu voce răguşită, în timp ce se lupta să-şi scoată cămaşa din pantaloni, cu o mînă. Acum, Shell. Vreau să te am. Să mă atingi. Acum. Reuşi să-şi descheie cămaşa, dar cînd s-o ia din nou în braţe...

– Nu!

Se trase de lîngă el atît de brusc, încît el n-o putu opri. Încrucişîndu-şi braţele la piept, ca să-şi acopere sînii, se îndepărtă.

– Ce... ce s-a întîmplat? reuşi el să spună.

– Nu... pot, zise ea.

Ce anume nu putea? se întrebă ea. Să continue? Nu ştia decît că era prea mult, prea înspăimîntată, de tot ce se întîmpla între ei. Era un străin. Şi încă unul din California. Îi era interzis.

– La naiba, Shell...! Jase nu mai continuă şi se aşeză pe canapea. Sprijinindu-şi coatele pe genunchi, îşi îngropă faţa în palme. Niciodată nu obligase vrea femeie. Dar nicicînd nu mai simţise, ca acum, dorinţa de-a o face. Inspiră adînc, încercînd să-şi controleze emoţiile şi instinctele care-l îndemnau s-o atingă din nou, s-o ia în braţe, s-o sărute.

Gemu. Bineînţeles că nu putea face asta.

Shell îi simţi mînia, frustrarea şi, în parte, le împărtăşea. Ştia ce-i făcuse şi că fusese o cruzime. Unii bărbaţi i-ar fi aruncat cuvinte pline de furie chiar şi pentru mai puţin de-atît. Dar dac-ar fi ştiut cum va fi, cît de repede-i va răspunde trupul

ei, cît de inevitabil va fi sărutul lor, n-ar fi acceptat.

Nu! Niciodată!

Se aplecă şi-şi ridică puloverul, apoi se întoarse să-l privească. El îşi înălţase capul şi se uita la ea. Ochii lui puneau mii de întrebări la care avea tot dreptul să aştepte răspuns. Ce putea ea să-i spună? Că-i părea rău. Ştia, probabil asta. Că trebuise să se oprească, pentru că, dacă n-o făcea în următoarele două minute, avea să se trezească în pat cu un bărbat pe care nici nu-l cunoştea?

Ştia şi asta. Aşa cum trebuia să ştie că ea nu putea face aşa ceva.

Jase se ridică în picioare.

– Nu! zise ea. Nu te apropia de mine!

Jase se opri, cu toate că nu intenţiona să vină spre ea.

– O să fac ce vrei, zise ea repede.

– Ce vreau? Nu exista decît un singur lucru...

– O să te iau la petrecere. Cînd ajunse la colţul opus al încăperii, se întoarse. Îşi ţinea puloverul în dreptul sînilor, ascunzîndu-i. El nu mai fusese niciodată atît de excitat la vederea unei femei. Îl privi în

ochi. Nu trebuia să încerci să mă seduci, Jase. Te-aş fi invitat oricum, de dragul bunicii mele.

– La naiba, Shell! N-am vrut...

– Nu? Îmi vine tare greu să te cred. Îi aruncă o privire de gheaţă şi-i întoarse spatele. Noapte bună, îi aruncă peste umăr.

Cîteva minute mai tîrziu, Jase stinse una din lămpi şi o luă pe cealaltă să-i lumineze drumul. Fumul lămpii alunga parfumul de femeie pe care-l inspirase cu atîta nesaţ.

Bine, îşi zise el. Era mai bine că ea pusese capăt unei situaţii care ameninţa să scape de sub control. N-avea nevoie de implicare afectivă. Nici cu Shirley Elizabeth Landry, nici cu altcineva!

– Aici erai? zise Shell, cînd îl descoperi în sfîrşit pe Jase, a doua zi de dimineaţă. Era la rîu, acolo unde Ned încerca să-i remorcheze *Jeep*-ul, care arăta destul de rău, cu tractorul lui. Bună.

Jase se întoarse spre ea şi o privi cum se

apropia. Cîteva clipe, nu spuse nimic, ochii lui nu reflectau nici un fel de emoţie.

– Mda, aici eram, zise el.

Ea ridică spre el ceaşca de cafea, ca şi cum ar fi toastat.

– Mulţumesc c-ai făcut cafeaua. Cînd s-a dat drumul la curent?

– Nu ştiu. Cînd m-am trezit, erau aprinse aproape toate luminile din casă. Am crezut că te-ai sculat.

Şi că plecasei. El n-o spuse, dar ea îşi dădu seama că o gîndise.

Reuşi să zîmbească slab.

– Cred c-ar fi trebuit să verific întrerupătoarele înainte să mă culc.

Ochii li se întîlniră, iar cuvinte nespuse rămaseră suspendate în aer.

– Jase... îmi pare rău. Pentru aseară.

El ridică din umeri.

– E O.K. A fost vina mea. Totul a mers prea repede. Îmi pare rău că te-am speriat.

Ea inspiră adînc şi clătină din cap. Îi datora adevărul.

– Nu *tu* m-ai speriat. Ci eu însămi.

El zîmbi uşor, tandru, dar şi puţin batjocoritor. Ochii i se luminară, trăsăturile i se îndulciră. Veni în faţa ei şi-i atinse o şuviţă din păr.

– Ne-am speriat amîndoi de noi înşine. Dar, cîteodată, lucrurile care te sperie noaptea, nu mai sînt la fel de înfricoşătoare la lumina zilei.

Ea nu era foarte sigură de asta. Doar că se afla lîngă el şi simţea că tot sîngele i se înfierbînta.

– Chiar aşa?

El îi mîngîie buzele cu vîrful degetului.

– Te mai simţi ameninţată de mine, Shell?

Era pe deplin conştientă de trupul lui şi de inima ei care bătea năvalnic.

– Puţin, şopti ea.

Îl privea în ochi, dorindu-şi să-l fi cunoscut mai bine, atît de bine, încît să poată citi în el; îşi dorea ca el să-i atingă din nou părul, buzele. Sfîrcurile i se întăriră.

De data asta, degetele lui îi conturară lobul urechii.

– Ce anume te sperie la mine?

Tot ce-mi doresc acum, cînd eşti aici, lîngă mine, cînd mă priveşti, cînd mă atingi.

Înainte de a reuşi să spună ceva, el o întrebă:

– Vrei să ştii ce mă sperie pe mine?

– Bineînţeles, dacă vrei să-mi spui, zise ea, înghiţind cu greu.

– Ochii tăi, pentru început. Mă tem să nu mă scufund în ei. Îi atinse uşor vîrful genelor, iar ea închise ochii. Şi gura ta. Ar putea pune stăpînire pe mine, să mă înnebunească de dorinţă. O luă pe după talie. Şi trupul tău. Îşi lăsă mîinile să-i alunece pe şolduri.

Ea deschise ochii. El zîmbea.

– Îmi amintesc de vremea cînd eram copii, zise ea. Obişnuiai să faci bărcuţe din lemn, cu pînzele din frunze. Îmi spuneai că se îndreptau spre China şi că, într-o bună zi, vei merge şi tu acolo. Ai fost? *Şi ai întîlnit o femeie acolo, care a devenit atît de importantă pentru tine, că o visezi şi acum? O femeie pe nume Mai-Lee?*

El surîse larg.

– Îţi mai aminteşti?

Ea dădu din cap.

– Am fost acolo.

– Şi... ai explorat mult?

Mîinile lui se încleştară pe şoldurile ei. O trase mai aproape de el.

– Da.

– Şi mai ai de explorat?

– O mulţime, zise el şi începu să-i acopere faţa cu sărutări.

Shell se cutremură sub valul de senzaţii care o copleşea. Nu voia nici să se mai gîndească la Mai-Lee sau la vreo altă femeie pe care o mai cunoscuse el. Jase avea treizeci şi trei de ani. Bineînţeles că avusese de-a face cu o mulţime de femei. Chiar şi ea cunoscuse un bărbat, ba chiar doi.

– Dumnezeule! şopti el cu buzele lipite de gîtul ei. Cred că te-aş putea explora şi aş descoperi lucruri pe care nici măcar *tu* nu le ştii.

– Asta.... mă sperie la tine.

El îşi înălţă capul.

– Nu trebuie să te temi, Shell.

– Dar dacă ţi-e frică, ştii cui să-i ceri ajutor, nu-i aşa, Shell?

Se întoarseră brusc amîndoi şi-l văzură pe Ned, sprijinindu-se de trunchiul unui copac, la cîţiva metri depărtare. Nu auziseră nici unul dintre ei motorul tractorului oprindu-se sau pe Ned apropiindu-se.

Shell îl privi fix pe Ned.

– Eu şi cu Jase aveam o discuţie particulară, Ned.

– E un loc public. Nu-i locul pentru o conversaţie secretă, asta dacă vrei să ştii părerea mea.

– Nu-mi amintesc să ţi-o fi cerut-o.

Ned ridică din umeri.

– Poate că nu. Adu-ţi aminte. Cînd te îndrăgosteşti, e ca atunci cînd te îmbeţi. Primul lucru care dispare e judecata. Dacă vrei să mergi la lucru, iar tipul ăsta vrea să meargă în oraş, să găsească pe cineva care să-i repare hîrbul ăsta, ar fi mai bine să vă grăbiţi. Plec peste douăzeci de minute.

Apoi se întoarse la tractorul lui şi o porni spre casă.

Nici Jase şi nici Shell nu se clintiră cîteva

clipe. Cînd zgomotul motorului se estompă, Jase spuse:

– Arăţi de parcă-ai fi gata s-o iei la fugă şi să te ascunzi în pădure.

Ea încercă să zîmbească, să-l contrazică. Era oare atît de uşor de citit? Chiar aşa se şi simţea. Cuvintele lui Ned îi răsunau în minte. „Cînd te îndrăgosteşti...“ Dar ea nu se îndrăgostea! Cu siguranţă că nu!

– Cred c-ar fi bine s-o luăm mai uşor, de-aici înainte. Asta bineînţeles, dacă va mai exista un „de-aici înainte“ pentru noi.

Ea îi căută privirea.

– Nu ştiu.

– O.K. Nici eu nu ştiu. Dar ar fi frumos să aflăm, nu-i aşa?

Ea dădu încet din cap. Inima îi bătea atît de repede, că părea pe punctul de a exploda. Nu ştia dacă de emoţie sau de teamă.

– Ar fi... da... Cu toate astea însă ideea o înspăimînta. Erau atîtea obstacole în cale! Duceau vieţi complet diferite. Trăiau în locuri diferite. El nu era obişnuit să locuiască la ţară, ca ea. Iar ea

trebuia să locuiască aici. N-avea de ales. Lil avea nevoie de ea, iar Lil nu putea să stea în altă parte. Lil avea mereu întîietate. Lui Shell îi veni să plîngă. Da, era adevărat, îi venea să fugă, să se ascundă, aşa cum făcea cînd era copil, ca să scape de fani şi de reporteri insistenţi, de reflectoare şi blitz-uri, de mîini care încercau s-o reţină. Dar...

Îşi îndreptă umerii. Era o femeie matură, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar dacă avea de înfruntat nişte dificultăţi, o să le facă faţă. O să înfrunte totul cu curaj.

Venise vremea să-şi reia viaţa de dinainte de sosirea lui. Să meargă la slujbă. Nu putea îngădui ca patima, dorinţele să-i domine gîndurile. N-avea de gînd să se îndrăgostească de un bărbat pe care nici nu-l cunoştea măcar. Dragostea are nevoie de timp. Ea încolţeşte între doi oameni care se cunosc de luni, chiar de ani întregi.

Nu e vorba de dragoste, atunci cînd au trecut abia treizeci şi şase de ore.

Şi totuşi cînd Jase o luă de mînă şi se îndreptară spre casă, ea nu-şi retrase mîna. Degetele înlănţuite îi dădeau o senzaţie pe care nu

voia să şi-o refuze. Era o plăcere inocentă care, cu siguranţă, nu putea să ducă la ceva care să-i scape de sub control.

– Foarte frumos, zise Jase, uitîndu-se de jur împrejur, în magazinul lui Shell. Stătea cu mîinile în buzunare. Începu să studieze romanele de dragoste de pe raftul rotativ, apoi raftul cu romane ştiinţifico-fantastice şi cel cu romane istorice.

Pătrunse mai adînc în magazin şi luă o *Biblie* legată în piele. O duse la nas.

– Mie mi-a plăcut întotdeauna cum miros librăriile.

Lui Shell, Jase i se părea total nepotrivit acolo. Era prea înalt, prea plin de viaţă şi prea puternic, de parcă ar fi trebuit să fie preocupat de propriile-i aventuri, şi nu de a le citi pe ale altora. Doar îi plăcea să exploreze.

Se îndepărtă repede de el, înainte să se lase

asaltată de gînduri despre „explorările" asupra trupului ei.

El o urmă spre intrarea în magazin.

– E o librărie, zise el. Îmi place.

– Ce anume îţi place la ea? Se duse şi deschise larg uşile, apoi puse muzică. Imediat, începu să răsune vocea lui Roger Whittaker, cîntînd *„Past Three O'clock"*.

– E un loc plin de căldură, zise el fără urmă de ezitare. Prietenos şi îmbietor.

Pereţii, atît cît se mai vedeau din ei, din cauza rafturilor cu cărţi, erau zugrăviţi în culoarea piersicii. În zona rezervată cărţilor de călătorie erau postere cu peisaje din Grecia, Niagara şi Rio, şi o hartă imensă a lumii. Şi-o şi imagina pe Shell urcîndu-se pe o scară, ca să atîrne posterele.

Un set de linguri din lemn era agăţat deasupra raftului cu cărţi de bucate, iar cărţile despre natură erau marcate cu diverse animale împăiate, atîrnînd din fire invizibile. Printre ele, era şi un crevete uriaş.

Întregul magazin arăta ca un loc de întîlnire al

unor prieteni şi mai puţin ca un loc în care să faci afaceri. Peste tot erau împrăştiate scaune pe care să se aşeze potenţialii cumpărători. Într-un colţ erau o masă, şase scaune şi o cutie plină cu jucării. Era evident că lui Shell îi plăceau copiii şi făcea tot ce-i stătea în putere ca ei să se simtă bineveniţi.

Ferestrele au fost o altă revelaţie. Pe ele erau pictate scene din cărţi, scene de familie. *Familie,* murmură el. Oh, da, ea ştia ce însemna asta. Oftă. El nu.

Intrară trei femeie însoţite de o fetiţă neastîmpărată. Copila fugi spre colţul rezervat celor mici, de parc-ar fi fost acasă. Doi adolescenţi intrară rîzînd şi îmbrîncindu-se, apoi făcură loc unui bărbat mai în vîrstă să treacă înainte. Sună telefonul, iar Shell se duse la tejghea, să răspunsă. Spuse scurt:

– Bună dimineaţa. *Legacy.* În spatele ei, un fax se trezi la viaţă şi începu să fluture o foaie de hîrtie. În timp ce vorbea la telefon, Shell o parcurse cu privirea.

Jase asculta şi privea cum începea o zi de

lucru de-a lui Shell. Se aşează pe unul dintre scaunele confortabile.

– *Legacy,* zise el, o oră mai tîrziu, cînd cumpărătorii se mai răriră. De ce-ai numit magazinul tău *Moştenire?* Aşa l-ai cumpărat?

Ea rîse. Stătea pe scaun, în spatele tejghelei şi studia o microfişă. Notă atentă ceva în ea, apoi spuse:

– Numele întreg era *Gutenberg's Legacy.*

Jase clătină din cap. Nu înţelesese imediat. Apoi izbucni în rîs.

– Foarte bine! Cît despre Gutenberg...

– Aşa-i.

Luă o altă fişă.

El se întrebă dacă avea şi fişa romanului „When Angels Fall" de Jason Calhoun. Se gîndi s-o întrebe, dar renunţă.

Intrară alţi cumpărători. De-abia cînd a sosit Carrie, pe la prînz, s-o ajute, el a putut să stea de vorbă cu Shell.

– Pari să ai mult succes cu librăria. Cred că eşti foarte mîndră.

– Ei, nu e nimic deosebit. Dar strălucirea ochi-

lor ei îi contrazicea modestia. Primii doi ani au fost foarte grei. Dar acum sînt pe picioarele mele. Nu numai că reuşesc să plătesc chiria şi să cumpăr marfă, dar am achitat şi ipoteca.

Ipotecă? se întrebă el. Fiica lui Elwin Landry îşi ipotecase librăria?

Jase îşi dădu seama că o privea fix, cu gura pe jumătate deschisă. O închise repede şi-şi înfrînă impulsul de a o întreba de ce n-o ajutase tatăl ei. Dar se părea că ea îl citea foarte uşor, pentru că zise:

– Ei, haide, Jase! Chiar credeai că *Gutenberg's Legacy* e o jucărie pe care mi-a cumpărat-o bogatul meu tată?

– Eu... păi...

Îşi coborî privirea

Shell rîse iar, amuzată de stînjeneala lui. Se părea că-i ghicise exact gîndurile.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar am realizat totul singură. Am economisit ori de cîte ori mi-a stat în putinţă şi am purtat ani la rînd aceleaşi haine. Am vrut să-mi dovedesc mie, în primul rînd, şi celorlalţi, că pot reuşi.

Ceva din tonul ei îl făcu s-o întrebe:

– Oare cine-ar fi putut să aibă dubii în privinţa ta?

– Tatăl meu, de exemplu. Muşcă dintr-o felie de pîine prăjită, apoi îşi linse buzele, înainte de a se şterge cu un şerveţel. Jase tresări privind-o. Cînd a auzit că vreau să mă ocup de-o librărie, continuă ea, s-a oferit să-mi cumpere una. Dar avea de gînd să angajeze pe cineva care s-o conducă şi o echipă de contabili care să se asigure că banii lui erau cheltuiţi cum trebuie, că nu exista pericolul de a-i pierde. Iar eu voiam ca totul să fie al meu.

Îşi ridică mîndră bărbia.

– *Totul.* Aşa că am reuşit singură.

– Bravo ţie. Cred că nu ţi-a fost prea uşor.

Nu-i fusese, într-adevăr, şi-i era recunoscătoare pentru că-şi dăduse seama de asta. Îi dădură lacrimile. Clipi des şi se uită în altă parte. La naiba, ce se întîmpla cu ea? De ce i se părea atît de importantă recunoaşterea lui?

Nu era aşa. Pur şi simplu îi făcea plăcere să ştie că cineva era conştient de eforturile pe care

le făcuse. Luă o lingură din supă şi se uită din nou la el.

– Bineînţeles, plătesc o chirie simbolică pentru casa mea şi asta mi-a fost de mare ajutor. Ca şi faptul că am mari speranţe. Toţi directorii de bănci au găsit acest lucru... reconfortant.

Jase îi luă mîna, peste masă, şi-i mîngîie uşor degetele.

– Sînt sigur c-ai obţinut împrumutrile, pentru că ai făcut nişte propuneri de afaceri extrem de profitabile şi nu datorită „speranţelor".

Ea începu să strîngă firimiturile de pîine prăjită de pe masă, numai ca să-şi elibereze mîna din mîna lui.

Nu putea gîndi, nu putea raţiona cînd el o atingea.

Să-i spună oare? Ar fi schimbat ceva? Una era să fii considerată ca o moştenitoare care n-avea să moştenească însă nimic mult timp de-aici încolo, şi alta ca o femeie cu certe posibilităţi, dar fără prea mari avantaje materiale. Îl plăcea pe Jase. Ştia că, curînd, ar putea ajunge la mai mult de-atît. Iar el o dorea. Nu se putea preface că n-o

ştia. Dar cît de mult ar mai fi dorit-o, dacă ar fi ştiut?

Instinctul îi spunea că Jase O'Keefe nu era aşa. Dar te puteai baza întotdeauna pe instincte? Inspirînd adînc, îl privi neîncrezătoare.

Capitolul 8

– Cînd am făcut prima cerere pentru un împrumut, zise ea, n-am pomenit nimic despre identitatea tatălui meu sau despre legăturile lui cu lumea bancară. Dar trebuia să am o garanţie. Zîmbi de parcă reacţia viitoare a lui Jase n-ar fi contat deloc pentru ea. Vezi tu, urmează să moştenesc o mare avere de la bunicul meu, cînd voi împlini treizeci de ani. Aşa că banca a ştiut că nu va avea prea mult de aşteptat, dacă librăria mea va da greş.

– Deci, zise el sec, vei fi o femeie bogată.

– Pari... dezamăgit.

Nu se aşteptase la asta. Se obişnuise cu diverse reacţii din partea bărbaţilor, din partea celor pe care-i întîlnise prin mijlocirea tatălui ei.

– Aşa şi sînt, cred.

Îi veni o idee.

– Ce motiv ai avea? Că voi avea bani sau că nu-i am încă?

El îşi coborî privirea.

– Cred că tocmai am fost insultat.

– Îmi pare rău, şopti ea.

– Îmi plac banii, ca oricui, Shell. Dar niciodată n-am făcut curte unei femei pentru banii ei.

Ea îşi umezi buzele.

– Dar te-ai îndepărtat de vreuna cînd ai aflat că-i avea?

El inspiră adînc.

– N-am cum schimba lucrurile.

– Ştiu...

După cîteva clipe, el îi ridică bărbia cu un deget.

– Hai să luăm lucrurile aşa cum sînt, vrei? Ştiu

eu? Să ne relaxăm şi să vedem ce va urma. De altfel, mai sînt cîteva luni bune pînă la aniversarea ta. Asta poate însemna foarte mult.

Într-o relaţie? ar fi vrut ea să-l întrebe. *Oare, de obicei, relaţiile tale durează mult mai puţin?* Nu-l întrebă însă nimic, ci se mulţumi să dea din cap. Ei n-aveau ceea ce se cheamă o relaţie, nu-i aşa? Se sărutaseră de cîteva ori, pentru că o doriseră amîndoi, şi aveau o problemă pe care trebuiau s-o rezolve împreună. Iar cînd aveau s-o termine, el avea să se întoarcă la viaţa lui. Cea la care abia aştepta să revină, după ce se va ocupa de cel care-i făcuse atîta rău bunicii lui.

– De ce treizeci de ani? întrebă el, atrăgîndu-i atenţia spre altceva. De ce nu douăzeci şi unu sau doisprezece? Asta-i vîrsta majoratului aici, nu-i aşa?

– Nu, însă bunicul era de modă veche în privinţa femeilor. Fraţii mei au intrat în posesia părţilor lor de avere cînd au împlinit douăzeci şi unu de ani, dar bunicul n-avea deloc încredere în capacitatea unei femei de a-şi administra banii.

– Şi bunica ta? Faţa îi fu luminată de o urmă

de speranţă, dar aceasta a fost curînd alungată de neîncredere. Ai aranjat cumva ca altcineva să...?

Shell clătină din cap.

– Nu. În ea avea încredere. Asta, bineînţeles, pentru că petrecuse mulţi ani învăţînd-o cum era „mai bine". În ceea ce mă priveşte, era sigur că, pînă voi împlini treizeci de ani, o să fiu măritată cu un bărbat de treabă, de preferat ales de către tatăl meu, iar *el,* soţul meu, îmi va prelua averea şi se va asigura că n-o voi cheltui nesăbuit.

Jase pufni în rîs.

– Şi chiar ai de gînd să faci asta?

– Ce anume? Să-mi irosesc banii? Spre mirarea ei, se simţea liberă. De parcă faptul că spusese cuiva despre bani o făcuse să se simtă mai uşurată.

– Bineînţeles. Ai cumva nevoie de ajutor? Nici nu-mi pot imagina ceva mai distractiv. Nu, de fapt mă gîndeam la eventualitatea de a te căsători cu un tip pe care să ţi-l aleagă tatăl tău.

Shell rîdea şi ea.

– Nu. Şi nu că el n-ar fi convins de asta. La

asta servesc de fapt petrecerile pe care le dă de Crăciun. Ca eu să-l aleg pe unul dintre curtezanii anuali. Dacă n-am fi făcut acea înţelegere, probabil că n-aş merge deloc.

Jase o privea cum rîdea şi nu ştia dacă s-o creadă sau nu. Îşi aduse aminte de aerul de spiriduş pe care-l avea cînd era mică.

– Înţeleg. Deci ai făcut un pact cu tatăl tău, în ceea ce-i priveşte pe pretendenţii tăi. Ce presupune el?

Oare cel care-i făcea curte lui Shell trebuia să aibă şi consimţămîntul lui Elwin? se întrebă Jase. Dar nu o spuse. Nu întrebă nimic. Refuza să pună o astfel de întrebare. Renunţase demult să mai ceară consimţămîntul cuiva. Dar, spre uimirea lui, se trezi dorindu-şi să afle mai multe despre Elwin Landry, despre ce-i făcea plăcere şi ce nu.

Încercă să se adune. „Curtezan" nu era chiar termenul pe care l-ar fi folosit pentru sine. Sugera o permanenţă pe care încetase demult s-o mai caute într-o relaţie.

– Atîta timp cît voi fi de acord ca la petrecere

să participe trei dintre candidaţii lui, iar după aceea să mă întîlnesc cu fiecare măcar o dată. Aşa, pot fi sigură că în tot restul anului, el nu mă va bătea la cap în legătură cu acest subiect.

Ochii ei străluceau ca două smaralde.

– De-abia aştept să văd ce reacţie va avea cînd o să vadă că vin cu un partener pe care mi l-am ales singură.

Jase îşi ţinu răsuflarea. Aşa-l vedea ea? Ca un partener „pe care l-a ales singură"? Înainte să se mai gîndească cît de mult însemna acest lucru pentru el, şi de ce, o întrebă:

– Oare cum de reuşeşte să-ţi scoată bărbaţii în cale, cînd tu locuieşti unde locuieşti? Am văzut care ţi-e stilul de viaţă.

– Acum, n-o mai face. În asta constă de fapt înţelegerea noastră. Înainte de pact, el mă invita la masă, numai *noi doi*, mă asigura de fiecare dată, pentru ca, în ultimul moment, să apară un tînăr om de afaceri dintr-un alt oraş, care să ni se alăture. După care tata era „chemat de urgenţă", iar eu rămîneam singură cu prietenul lui.

Se strîmbă.

– Vorbesc foarte serios. Mă bombarda pur şi simplu cu bărbaţi dintre cei mai diferiţi.

– Cum ar fi?

– Să mă gîndesc.

Îşi termină supa, apoi dădu farfuria deoparte şi-şi trase aproape ceaşca cu cafea. Apoi continuă:

– Anul trecut, înainte de a mă stabili aici şi de a-mi deschide librăria, selecţia lui cuprindea un tip mărunţel, guraliv şi infatuat, care îşi luase diploma la Harvard, aşa că tatei i se păruse potrivit. Altul îi plăcuse pentru că era avocat, drept pentru care îi trecuse cu vederea dezgustătorul obicei de a-şi suge dinţii după fiecare propoziţie. Dar cel mai rău a fost cu un ziarist.

Jase clipi. Îşi amintea reacţia ei, atunci cînd îi spusese că-i văzuse fotografia într-un ziar. Îşi încleştă pumnii.

– Iar tu urăşti ziariştii. Nu era o întrebare.

Ochii ei străluciră.

– Nu există oameni mai josnici decît cei care trăiesc de pe urma durerii sau nenorocirii altora, decît cei care pîngăresc totul în jurul lor, creînd

iluzia unei murdării chiar şi acolo unde ea nu există!

– Nu toţi ziariştii fac asta.

Ea îl privi întrebătoare.

– Dă-i unuia o şansă şi exact asta va face. Apoi, se va folosi de scuza că oamenii cumpără ziare numai ca să citească veştile rele, că acestea vînd mai bine ziarele decît veştile bune. Ăsta, zise ea, ridicîndu-se, este unul dintre motivele pentru care citesc atît de rar un ziar. Nu vreau ca viaţa mea să fie plină de astfel de mizerii.

Jase îşi scoase portofelul din buzunar, scoase cîteva bancnote ude şi le puse pe masă.

– Cum rămîne cu tot ce se întîmplă în jurul tău? Nu ţi se pare că adopţi tactica struţului, că te ascunzi cu capul în nisip?

Ea îi aruncă o privire fugară, în timp ce se îndrepta spre uşă.

– Deloc. Ştiu perfect ce se întîmplă în jurul meu. Numai că încerc să evit oamenii şi mai ales ziariştii.

– Shell... începu el.

A fost însă întrerupt de un bărbat care a recu-

noscut-o pe Shell şi voia să ştie dacă o anume carte, pe care o comandase, sosise. După care s-au tot întîlnit cu diverşi cunoscuţi de-ai ei pe tot drumul de întoarcere la magazin. Cînd au ajuns, Carrie i-a spus lui Jase că sunase mecanicul de la garaj şi voia ca el să se ducă pînă acolo cît de repede posibil. Îi găsise o maşină pe care o putea închiria.

– Ne vedem mai tîrziu? o întrebă el pe Shell, căutîndu-i privirea şi luînd-o de braţ, ca s-o împiedice să se îndrepte spre un nou client. La cină?

Ea clătină din cap.

– Ned vine să mă ia de la lucru. Nu-l pot obliga să facă două drumuri, Jase.

– Vin eu să te iau. Te rog, Shell! Închiriase o cameră la hotel, în cursul dimineţii.

Shell clătină din cap. Avea nevoie să petreacă cîtva timp departe de el, ca să-şi lămurească emoţiile contradictorii care-o asaltau, ca să-şi răspundă la diversele întrebări pe care şi le punea.

– Jase, te rog, ar fi mai bine ca lucrurile să rămînă aşa.

El îi contură trăsăturile cu vîrfurile degetelor.

– O.K. Înţelese ce voia ea. Dar spune-i lui Ned să nu mai vină mîine să te ducă la slujbă. Te aduc eu şi vom lua micul dejun împreună, bine?

Shell se gîndi la valiza pe care avea s-o ia cu ea a doua zi. Plănuise să ia vaporaşul, după ora închiderii, şi să meargă la tatăl ei, la petrecere.

Cu Jase.

Inima îi bătea cu putere. Înainte să-şi dea seama, ridică mîna şi-i îndepărtă de pe frunte o şuviţă rebelă.

– Pe mîine, zise ea. La micul dejun.

– Arăţi de parc-ai fi coborîtă din pomul de Crăciun, zise Jase, luînd-o pe Shell pe după talie, în timp ce orchestra începea să cînte o melodie lentă, de demult. Credea că era în stare să danseze acum, chiar dacă piciorul rănit încă îl mai deranja. În ora care trecuse, el stătuse deoparte, urmărind succesiunea de potenţiali pretendenţi,

dînd ocol ringului de dans, împreună cu Shell.

Inima lui începuse să bată ciudat. Avea un sentiment întunecat, primitiv, care îl făcuse să strîngă din dinţi în timp ce-i privea. Cel puţin, acum o avea numai pentru el şi n-avea de gînd s-o mai lase din braţe.

Îmbrăcată într-o rochie din lamé auriu, cu umerii dezgoliţi, ea arăta minunat. Rochia, strîmtă pînă în talie, se învolbura mai jos, într-o crinolină amplă, care se sfîrşea în dreptul genunchilor. Singurul lui regret era că, în loc să-şi lase părul liber, pe umeri, ea şi-l prinsese într-un coc, cu o agrafă aurie.

Shell îi zîmbi.

– Şi tu arăţi foarte bine. Sînt absolut sigură că n-aveai un frac în valiză. Cum de-ai reuşit să închiriezi unul, într-un timp atît de scurt?

– Nu vezi cît de bine-mi vine? Arată a costum închiriat?

Ea zîmbi.

– Vînezi complimente?

– Bineînţeles.

– Îţi vine bine. De parc-ar fi fost croit special

pentru tine. Îşi plimbă palma pe pieptul lui, urcînd uşor, spre ceafă.

Jase se înfioră de plăcere. Pentru o clipă, nu se putu împiedica să nu-şi atingă obrazul de părul ei. Oh, Doamne, cît de frumos mirosea! Îşi dorea s-o poată lua de acolo, s-o ia cu el la hotel, în loc s-o lase în mijlocul familiei.

– Chiar a fost croit pentru mine, zise el, încercînd să se concentreze asupra discuţiei. Ieri, cînd te aşteptam să termini lucrul, l-am sunat pe un prieten din Los Angeles. A intrat cu forţa în apartamentul meu şi mi l-a trimis prin curier.

Ea îşi dădu capul spre spate.

– Sosirea ta, fără frac, arată o oarecare lipsă de încredere care ar trebui să-i fie necunoscută unui bărbat cu... talentele tale.

Trecură pe lîngă o masă pe care erau pahare, înconjurată de cîteva perechi care beau şampanie.

– Talentele mele? o întrebă el, zîmbind şăgalnic. Crede-mă, micuţă Shell, încă nu ştii nimic despre talentele mele.

Îi plăcea s-o vadă îmbujorîndu-se, să vadă

cum îi străluceau ochii. Cum îl privea, cu cîtă inocenţă.

– Poate că ştiu deja exact cît vreau din talentele tale, zise ea.

El o strînse şi mai tare în braţe.

– Poate că nu.

Ea zîmbi şi pentru o clipă îşi sprijini fruntea de pieptul lui.

– Poate, recunoscu ea şi se reîntoarse la discuţia despre frac. Vrei să mă faci să cred că nu ţi-ai adus fracul, pentru că nu erai absolut sigur că vei reuşi să mă convingi să mă alătur ţie?

Zîmbetul lui păli. Clătină din cap.

– Pînă cînd am sosit aici, Shell, n-am ştiut că aveai vreo legătură cu oamenii pe care trebuia să-i întîlnesc, n-am avut nici cea mai mică idee că voi întîlni o prietenă din copilărie. Sau că voi ajunge să dansez în casa lui Elwin Landry.

Ea uitase toate astea. Ciudat, dar aşa era. Cîteodată, i se părea că ei doi erau dintotdeauna împreună, şi nu numai de patru zile.

În timp ce-o ţinea strîns, legănîndu-se în ritmul muzicii, Jase se uită la tatăl ei. Era înalt şi vînjos.

Figura lui îl ducea pe Jase cu gîndul la Abraham Lincoln. Se întîlniseră la masă, iar el fusese captivat pe dată de inteligenţa bătrînului, de vastele lui cunoştinţe nu numai din domeniul finanţelor, dar şi din multe altele. Jase se mira că un bărbat de calibrul lui Elwin putea să creadă că fiica lui avea nevoie de cineva care să ia hotărîri în locul ei.

Soţia lui, Sandra, era mică şi plină de viaţă. Îşi mişca mereu mîinile. Cu toate că părea frivolă şi nu prea deşteaptă, cu părul numai cîrlionţi, mai potriviţi unei fete de douăzeci de ani decît unei femei de cincizeci, Jase descoperise că avea o minte la fel de incisivă ca şi soţul ei. Iar Elwin părea s-o accepte pe soţia sa ca pe egala lui, fără vreo rezervă. Şi atunci, de ce voia să-i alegă el un partener fiicei lui?

– Cum crezi că a privit tatăl tău toate astea? o întrebă el pe Shell. Vreau să spun, faptul că ai venit cu mine. Mie mi se pare că-şi ascunde cu uşurinţă sentimentele.

– Cred că tata te simpatizează, zise ea. Nu te-a supus şi celui de-al treilea test, aşa cum

obişnuia cu bărbaţii cu care mă întîlneam pe cînd eram la colegiu.

– Poate c-a început să aibă încredere în judecata ta.

Shell îşi coborî privirea, aducîndu-şi aminte de avertismentul dat de Ned. Judecata este cea pe care o pierzi prima. Se temea că el avusese dreptate. Din clipa în care ea şi Jase se întîlniseră în fiecare zi, ea fusese tot mai convinsă că era în pericol să-şi piardă capul şi la fel şi inima.

Dar ce putea face? Cum să se apere împotriva acestui lucru? Şi chiar voia asta? Chiar dacă relaţia lor avea să fie scurtă, oare trebuia să-şi refuze plăcerea, bucuria pe care avea să i le aducă?

Orchestra trecea de la o melodie la alta, iar ea rămînea în braţele lui Jase. Îi inhala cu nesaţ parfumul, tînjea să-i simtă puterea, atingerile tandre. Cîteodată, el o îndepărta puţin de lîngă el, ca s-o privească, să-i zîmbească, dar, de fiecare dată, ea se strîngea la pieptul lui, murmurînd de plăcere. Era o senzaţie care nu voia să se sfîrşească.

Cînd o altă pereche veni prea aproape, iar el încercă s-o ferească pe Shell, piciorul îi cedă. Se împiedică şi făcu cîţiva paşi mici într-o parte, încercînd să ajungă la unul dintre scaunele de pe margine.

– Îmi pare rău, murmură el. Încercă s-o ia din nou în braţe, dar ea clătină din cap şi-l luă de mînă.

– Piciorul tău, zise ea. L-ai forţat, nu-i aşa? Haide, oricum voiam să-ţi arăt ceva.

El rîse, atrăgînd privirile celorlalţi. Priviri invidioase, care-l urmăriră cum o lua de mînă pe Shell, şi-i zîmbea.

Valetul se apropie de ei şi se opri la o distanţă respectabilă, dregîndu-şi vocea. Jase fusese mai mult decît surprins să afle că familia Landry avea un valet autentic. Acesta făcu o plecăciune.

– Domnişoară Landry, tocmai au sosit bunica dumneavoastră şi domnul Graves. Mi-aţi spus să vă anunţ.

– Îţi mulţumesc, Whittier, zise ea. Bărbatul făcu din nou o plecăciune şi se îndepărtă.

Shell îl privi pe Jase cu ochi mari, speriaţi.

– Draga mea...

Îşi dorea din suflet să n-o fi amestecat-o şi pe ea în planurile lui. Ura ceea ce îi făcea acum şi abandonă planul iniţial de a-i face cunoştinţă cu Sterling.

– Ascultă, m-am gîndit la ceva. Bunica ta nu trebuie să ştie că eu şi cu tine... avem vreo legătură. N-o să-şi dea seama că printre atîtea feţe străine s-a mai strecurat una. De îndată ce Sterling o să pună mîna pe unul dintre pahare, o să găsesc o cale să-l iau, apoi plec fără să fiu observat. Nu există nici un motiv să fii şi tu implicată în toate astea.

– Ba trebuie să mă implic. Vocea şi privirea îi erau foarte hotărîte. Nu ţi-am arătat încă unde ţi-am ascuns echipamentul. Iar bunica va avea nevoie de ajutorul meu, dacă se va dovedi că ai avut dreptate. Făcu o pauză. Oh, Dumnezeule, Jase, cît de tare îmi doresc să te fi înşelat! N-aş vrea ca bunica să sufere.

Sărutînd-o scurt pe obraz, el îi oferi singura alinare pe care şi-o putea permite în public.

– Ştiu... Poate că m-am înşelat totuşi.

Dar nu era aşa. Din clipa în care l-a văzut pe Sterling Gravers, cu capul dat pe spate, rîzînd de ceea ce-i spunea Elwin, Jase a ştiut că acesta era omul lui. Nu mai avea nevoie de amprente. Avea să le ia numai ca să-i poată demonstra lui Shell. Şi bunicii ei.

Introducerile s-au făcut imediat. Excepţie a făcut un singur moment cînd Sterling l-a privit mai atent pe Jase decît ar fi trebuit în mod normal. Jase ştiuse de la început că Sterling s-ar putea să spună ceva cum ar fi „Ne-am mai întîlnit cumva?" sau „Îmi pari cunoscut". Avea răspunsul pregătit. Sterling îşi coborî însă privirea şi nu spuse nimic.

Poate că Sterling era ca Shell, se gîndi Jase, şi nu citea ziarele.

– L-am luat, îi zise el lui Shell, o jumătate de oră mai tîrziu. Ţinea cu grijă paharul lui Sterling, dar totodată încerca să se comporte normal, de

parcă s-ar fi îndreptat spre bar, ca să-l umple din nou.

– Bine, zise ea. Îl luă de braţ şi se strecurară împreună pe coridor. Ea deschise o uşă masivă şi-i făcu semn să intre.

Trecură printr-o bibliotecă cu cărţi pe toţi pereţii, cărţi care păreau să fi fost răsfoite adesea, de-a lungul anilor. Dar nu se opriră acolo. Trecură pe lîngă un şemineu, pe lîngă canapele şi scaune capitonate în piele. Ajunseră la o uşă încuiată.

– Aici e biroul tatălui meu, zise ea, pe cînd descuia uşa. Poţi să foloseşti masa. Ai aici şi faxul de care spuneai că ai nevoie. Trase un sertar al unui dulap din stejar. Am pus aici toate lucrurile pe care mi le-ai cerut.

Ca şi cum nu suporta să-l privească lucrînd, se răsuci pe tocurile aurii şi se duse la fereastra care dădea spre piscină, după ce-i aprinse o lampă de birou. Cînd el termină, stinse lumina şi veni lîngă ea. Ea privea vapoarele frumos decorate, care pluteau de-a lungul ţărmului lui Point Gray.

– Uite, Jase, nu-i aşa că sînt minunate?

– Foarte frumoase, zise el. Fiecare dintre acele vase de croazieră sărbătoreau Crăciunul. Erau decorate în diverse feluri, de la săniuţa lui Moş Crăciun la renii acestuia. Peste tot erau luminiţe colorate.

– Îmi place să le privesc, se auzi vocea lui Shell. Dac-am fi fost afară, am fi auzit colindele. Mii de oameni se adună pe ţărmurile lui False Creek, English Bay şi Burrard Inlet, ca să vadă vapoarele, an de an, indiferent de vreme. Oamenii plătesc ca să se plimbe cu ele, să participe la petreceri pe punte. Vocea i se frînse într-un suspin. Se întoarse cu faţa la el şi-şi încleştă degetele de reverul hainei lui.

– La naiba, Jase, cît mai avem de aşteptat?

El o luă în braţe, legănînd-o uşor.

– Nu cred că va mai dura mult.

Ea lăsă să-i scape un oftat şi-i îngropă faţa sub bărbia lui, dorindu-şi să nu fi trebuit să treacă prin această agonie a aşteptării. Nu voia decît asigurarea lui că viaţa bunicii ei nu avea să fie tulburată, dar aceasta era un lucru pe care el nu i-l putea oferi.

– Jase... Ea îşi înălţă uşor capul spre el. După ce ezită un moment, îşi strecură mîinile pe după gîtul lui şi, trăgîndu-l aproape, îl sărută. El o cuprinse într-o îmbrăţişare pasionată şi-i desfăcu buzele cu limba.

Cînd el se desprinse, cîteva clipe mai tîrziu, Shell lăsă să-i scape un oftat. Începu să-i traseze conturul buzelor cu vîrful degetelor.

– Cînd mă săruţi, şopti ea, uit de toate. Este unul dintre talentele tale, pe care am început să-l cunosc prea bine.

El zîmbi. O trase mai aproape.

– Prea bine?

Ea dădu din cap. Jase o sărută din nou, explorînd-o cu limba, necăjind-o, aţîţînd-o, pînă cînd ea gemu şi i se abandonă în braţe. O sărută pe faţă, pe gît, pe umeri, apoi reveni la buze. Shell se ridică pe vîrfuri şi se lipi de el. Se mişcau amîndoi în acelaşi ritm, de parcă ar fi auzit aceeaşi muzică.

– Oh, iubito, opreşte-te! zise el, trăgîndu-se cu greu de lîngă ea.

– Să mă opresc? De ce? Îşi strecură palma pe

sub haina lui şi i-o puse în dreptul inimii. Degetele începură să se joace cu sfîrcul lui. Vreau ca şi tu să simţi cum mă simt eu. Mă înnebuneşti.

– Dar dacă nu ne oprim acum, lucrurile ne vor scăpa de sub control şi...

– Şi...

Începu să-l sărute uşor pe gît.

El gemu.

– Voi ceda în faţa tentaţiei şi voi face asta.

Îi desfăcu fermoarul rochiei, i-o lăsă în jos, şi-şi trecu limba peste unul din sfîrcuri.

– Ah, Jase! strigă ea, cuprinsă de extaz.

El îi luă mîna şi i-o puse pe bărbăţia lui întărită. După o clipă de ezitare, ea începu să-l mîngîie, în timp ce el se juca cu unul din sfîrcurile ei.

O luă în braţe şi o purtă pînă la cea mai apropiată canapea. O ţinu strîns, făcîndu-şi palmele cupe pentru sînii ei, sărutînd-o adînc. Ea se lipi de el, şoptindu-i numele.

Jase îşi odihni capul pe umărul ei.

– Trebuie... să ne oprim, murmură el. Nu putu să reziste şi îi mai sărută o dată sînii. Ascunde-i, draga mea. Altfel, nu răspund de consecinţe.

Ea rîse, uşor stînjenită.

– Tu eşti cel care i-a dezvelit. Îşi trase rochia la loc şi-i ridică fermoarul. Dumnezeule, Jase! Nu-mi vine să cred c-am făcut asta! În biroul tatălui meu! Fără să încuiem uşa!

El o sărută pe spate, în dreptul gîtului, înainte de a o întoarce cu faţa spre el.

– Am făcut-o numai pentru că sînii tăi m-au ademenit toată seara. De cînd am ajuns, mi-am dat seama că nu purtai sutien. Rîse. Drace! Ce-am spus? Toată seara? Pe naiba!

Se ridică în picioare, se reîntoarse la fereastră şi privi afară pînă cînd erecţia lui nu mai fu atît de vizibilă. Apoi se întoarse spre ea.

Capitolul 9

– Shell... Trebuie neapărat să rămîi aici la noapte? Cu ai tăi?

– Jase... eu... Înghiţi cu greu. Nu, şopti ea. Nu trebuie neapărat.

El era copleşit de dorinţă.

– Vino înapoi cu mine la hotel. Te doresc atît de mult, Shell, şi cred că şi tu mă doreşti.

– *Crezi?*

El rîse. Oare răspunsul era da?

– Bine, *ştiu.* Dar ceea ce nu ştiu este dacă

te poţi abandona acestei... dorinţe. O vei face? Poţi...

– Cred că te înşeli, Sterling, se auzi o voce de bărbat, dinspre bibliotecă. Shell nu s-ar vedea cu un ziarist. Nici în casa mea, nici în altă parte. Îi urăşte. E un fapt aproape patologic la ea. El mi-a spus mai devreme că lucrează pentru guvern. Pentru IRS.

Shell se răsuci pe canapea, în timp ce tatăl ei intra în biroul cufundat în întuneric, însoţit de Sterling Graves.

– Ce... şopti ea, dar nu mai continuă cînd mîna lui Jase o strînse cu putere de braţ, reducînd-o la tăcere.

– Pentru IRS, pe naiba! exclamă Sterling indignat. Chiar în clipa în care l-am cunoscut, am ştiut că l-am mai văzut undeva. Sînt eu bătrîn, dar senil nu sînt! Mi-a luat ceva timp, dar mi-am amintit unde-l mai văzusem. Pe pagina a şasea din

Los Angeles Echo. Lunea, miercurea şi vinerea. Îţi spun eu, Elwin, tipul e reporter. Am considerat că e mai bine să vă previn, şi pe tine, şi pe mama lui Shell, draga de ea!

– Dar Lil l-a cunoscut. Dac-ar fi fost ce crezi tu, nu eşti de părere că secretul ar fi fost dezvăluit deja?

Secretul? se întrebă Shell. Ce secret? Apoi, conversaţia începu să capete sens. Se smulse din strînsoarea lui Jase.

– Oricum, continuă tatăl ei, totul poate fi limpezit imediat. Aprinse lumina. O să le cer celor de la *Echo* să-mi trimită o fotografie de-a lui... Ei, Shell! Ce căutaţi voi doi aici?

– Spionau, fără îndoială, zise Sterling, privindu-i acuzator pe amîndoi. Probabil că îl ajuta pe prietenul ei, reporterul, să afle ceea ce doreşte.

– Reporterul? Shell îşi recăpătă în sfîrşit vocea şi se apropie de Sterling. Ai înnebunit? Jase nu e reporter. E...

– Sînt reporter la *Los Angeles Echo,* zise Jase încet. Chiar în clipa aceea, faxul începu să func-

ţioneze. El se apropie de aparat, ridică hîrtia, o parcurse rapid cu privirea, apoi o băgă în buzunar.

– Pot să te întreb ce era aceea? îl întrebă Elwin, cu răceală.

– Treburi personale, zise Jase, la fel de rece. Shell mi-a permis să utilizez faxul. Se întoarse spre Sterling. Văd că m-ai recunoscut.

Shell se uita la Jase şi nu-i venea să creadă.

– Aşa e, zise Elwin cu un ton care nu trăda nici un fel de emoţie. O privi pe Shell şi se îndreptă spre ea.

– E adevărat, sir. Am o rubrică la *Echo,* care apare de trei ori pe săptămînă.

Nu, nu, nu se poate, se auzi o voce dinlăuntrul lui Shell.

– O rubrică *de scandal,* accentuă Sterling, fixîndu-l pe Jase cu ochii lui albaştri, care acum păreau de gheaţă. Se ocupă cu aflarea punctelor slabe ale celebrităţilor, politicienilor şi cu exploatarea acestora. Îi face vulnerabili chiar şi pe cei mai puternici, prin insinuări. După care îşi devorează prada. Ca un şacal.

Shell îşi recăpătă în sfîrşit vocea, e-adevărat, foarte răguşită.

– Jase! Spune-i tatălui meu de ce eşti aici. Fără cuvinte, îl imploră: *Şi spune-mi că nimic din toate aştea nu e adevărat!*

El zîmbi.

– Tatăl tău ştie deja de ce mă aflu aici, Shell. Doar i-a spus Sterling. A avut dreptate. Lucrez la *Los Angeles Echo.* Urmăresc o poveste.

Ochii îi ardeau în cap. O dureau tîmplele.

– O poveste? Despre tatăl meu?

El ridică din umeri.

– Un bărbat atît de bogat ca tatăl tău nu poate fi chiar atît de curat. Dacă el sau mai bine-zis banca lui, nu s-ar ocupa cu „spălarea" banilor murdari, cum se face că ştie atîtea despre asta? Cineva, aici, acum, are răspunsul. Iar eu am de gînd să-l aflu. Dacă nu chiar astă-seară, atunci mai tîrziu, prin cei pe care speram să-i cunosc aici, în timp ce tu erai ocupată cu pretendenţii tăi. Singurul meu regret este că lucrurile n-au ieşit aşa cum am sperat eu.

Ea se depărtă de el. Îi era rău. Jase n-avea de

gînd să se mai ascundă şi să-i explice totul tatălui ei. Să se întoarcă spre Sterling şi să-l facă mincinos, în faţă.

Nu putea. Pentru că *el* era mincinosul. El era cel care o minţise. Tot timpul.

Gîndurile o asaltau. O expusese în mod nesăbuit pe mama ei? Sau pe tatăl ei? Cu toate că era sigură, Jase n-avea să găsească nimic compromiţător despre tatăl ei, dacă, aşa cum spusese Sterling, el se folosea de insinuări şi de afirmaţii false pentru a ruina cariere ilustre, ce se puteau sfîrşi, altminteri, cu un post de ambasador?

Şi Lilianne! Spusese destule ca să-l pună pe făgaş, ca să-i sugereze că ascundeau un secret. Privindu-l, îşi dădu seama că el se folosise de ea, că făcuse exact ce-l acuzase ea în a doua noapte a lor: o sedusese ca să-şi atingă scopul, nu pentru că ţinea la ea sau măcar pentru c-ar fi plăcut-o. Ea nu fusese decît o unealtă.

– Dumnezeule, Jase! Cuvintele semănau cu un geamăt. Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Îşi încleştă degetele în spătarul moale al canapelei.

El îi întîlni privirea, ridică din umeri şi zîmbi ca un şacal.

– Ce naiba, Shirl! Un bărbat trebuie să facă ce are de făcut.

Ea îl privea şi nu-i venea să creadă. *Un bărbat trebuie să facă...*

Inima îi bătea cu putere. Nu-i spusese Shell, aşa cum o făcuse pînă atunci, ci *Shirl,* întocmai ca mama ei.

Continua să-l privească fix, neîncrezătoare în instinctele ei, în viitor, în acel bărbat. Ca să-şi ascundă sentimentele, se întoarse brusc cu spatele.

– N-a aflat nimic de aici, astă-seară, tată. Îţi garantez acest lucru. A fost prea ocupat cu seducerea mea. Şi, mă bucur că nici acest lucru nu l-a reuşit. Îţi sugerez să-i chemi pe cei de la pază, să-l dea afară. Acum, vă rog să mă scuzaţi. Mă duc în camera mea.

Elwin o privi cu dragoste.

– Shell, draga mea, eu...

Ea se ridică pe vîrfuri şi-şi sărută tatăl pe obraz.

– Sînt bine, tată. Vreau însă să rămîn singură un timp. Te rog să mă scuzi în faţa celorlalţi şi mai ales în faţa Sandrei. Te rog, scapă-mă de gunoiul ăsta.

Se răsuci pe călcîie şi ieşi cu fruntea sus.

O oră mai tîrziu, Shell bătea la uşa camerei de hotel în care stătea Jase. El o deschise, o trase înăuntru şi trînti uşa în urma ei. Sprijinind-o de ea, o ţinu strîns în braţe şi o sărută lung.

– Asta-i bună! explodă ea, depărtîndu-se de lîngă el. *Un bărbat trebuie să facă ce are de făcut.* Oh, Jase! Ce fel de scriitor ar folosi o frază ca asta?

– Unul care foloseşte rubrica din ziar numai ca acoperire. Pentru că-mi dă un motiv suficient de bun, ca să fiu în Los Angeles, să vizitez Palm Springs, acolo unde locuiesc majoritatea „victimelor" mele. Trebuie să par că-mi cîştig existenţa din scris.

O strînse iar în braţe.

– Îţi mulţumesc că mi-ai ascultat mesajul. Şi că ai venit.

Ea îşi puse palmele pe obrajii lui şi-i susţinu privirea.

– Doar m-ai invitat, nu?

El inspiră adînc şi-i atinse cu vîrful degetelor şuviţele care-i scăpaseră din cocul franţuzesc, atunci cînd îşi trăsese bluza pe cap.

– Draga mea, tu n-ai nevoie de invitaţie. Niciodată.

Ea închise ochii şi zîmbi. Jase îi sărută pleoapele, buzele, bărbia.

– Trebuie să ştiu, zise ea. Eşti... eşti ce-a spus el, Jase?

El îi eliberă părul şi-l lăsă să-i cadă pe umeri.

– Te referi la a găsi punctele vulnerabile?

Shell dădu din cap.

– Da, zise el. Trebuie, în meseria mea. Dar nu le inventez, atunci cînd ele nu există. Niciodată.

Ea îşi scoase geaca şi o lăsă să cadă pe jos.

– Îmi pare rău, dar trebuia să te întreb.

Jase îi desfăcu nasturii bluzei şi-i cuprinse în

palme sînii dezgoliţi. Îi sărută.

– Prefer să mă întrebi, murmură el, înfierbîntîndu-i pielea cu răsuflarea lui, decît să-ţi imaginezi tot ce-i mai rău. Începu să se joace cu unul din sfîrcuri.

– Ăsta e unul dintre ele, şopti ea.

– Unul din ce?

– Din punctele vulnerabile.

– Mmmm... Se îndreptă spre celălalt. Şi ăsta?

Ea se arcui spre el.

– Oh, da!

– Shell?

– Hm?

Ea deschise ochii şi-şi dădu seama că era întinsă pe pat, dar nu-şi imagina cum de ajunsese acolo. Jase îngenunche lîngă ea şi se sprijini în mîini, de o parte şi de alta a trupului ei. O privea cu ochi încărcaţi de emoţie.

– N-am avut de gînd să mă îndrăgostesc de tine.

Cu mişcări încete, ea îi desfăcu nasturii cămăşii. Îşi trecu mîinile peste părul negru, cîrlionţat, care-i acoperea pieptul.

– Şi aşa s-a întîmplat? Te-ai îndrăgostit de mine?

El zîmbi şi o sărută uşor.

– Oh, da. Chiar foarte mult. Se lungi lîngă ea şi-şi acoperi ochii cu braţul. După ce m-a acuzat Sterling, iar tu te-ai uitat la mine ca la un gunoi, îmi venea să mă aşez pe jos şi să plîng ca un copil, pentru că mă urai. În clipa aceea, am ştiut că te iubeam. Nici nu ştii cît de aproape am fost să-mi spulber tot planul.

Ea se lipi de el şi se jucă cu sfîrcul lui, necăjindu-l şi sărutîndu-l, apoi se trase înapoi, să admire rezultatul. Vînătăile, atît de vizibile cu cîteva zile înainte, deveniseră galbene pe margine şi verzi în mijloc.

– Deci ai un caz, încă? îl întrebă ea cu voce slabă.

– Am primit mesajul. Amprentele se potrivesc. Mîine voi afla mai multe detalii.

Ea îşi sprijini capul de pieptul lui.

– Biata bunica!

Jase o înlănţui cu dragoste, înconjurînd-o cu compasiune şi tandreţe.

– Ştiu, draga mea. Înţeleg ce trebuie să simţi.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Bunica lui nu avusese un erou de partea ei, un erou care s-o apere. Iar Jase suferea acum din această cauză.

– Da, zise ea. Ştiu că mă înţelegi.

El dădu din cap.

– Este motivul pentru care trebuie să-l opresc.

– Jase... fă dragoste cu mine. Te rog.

– Ca să poţi uita?

Ea zîmbi slab.

– Nu. Pentru că te doresc şi pentru că nu ştiu cum vor evolua lucrurile. Nimic din ce-am făcut pînă acum, împreună, nu pare să fi mers.

El rîse şi-i coborî mîna spre umflătura din pantalonii lui.

– Ba merge, draga mea. Crede-mă. Numai că, de fiecare dată, părea că te presez. Nu voiam să te sperii iar.

– Nu sînt speriată. Sau, dacă sînt, e din cauză că n-am multă experienţă şi poate că nu voi...

O luminţă, sugerînd alarma, îi străfulgeră prin ochi.

– Doar nu eşti virgină!

– Nu, dar... N-am fost niciodată în China.

O strînse la pieptul lui, savurînd senzaţia produsă de atingerea sînilor ei goi de pielea lui.

– Mai-Lee e o poveste de demult. Am iubit-o, pe vremea cînd eram un tînăr marinar. Am iubit-o, m-am căsătorit cu ea, am adus-o acasă. Ea... m-a înşelat, chiar în timpul următoarei mele călătorii. M-a părăsit pentru un alt bărbat. Am încetat atunci s-o mai iubesc. Acum, te iubesc pe tine.

Ea îşi ridică privirea.

– Sfîrşitul povestirii?

Jase zîmbi.

– Nu. Începutul povestirii. Îl sărută pînă cînd începu să geamă uşor. Pot să fac acum dragoste cu tine?

– N-ai făcut?

– Nu aşa cum aş fi vrut.

Se ridică, o lăsă uşor pe spate, şi-i săltă şoldurile, ca să-i scoată blugii şi bikinii. Gura lui urmă veşmintele pînă jos. Îi sărută apoi sînii, apoi o muşcă uşor de gît.

Shell era cuprinsă de dorinţă. Începu să se lupte cu fermoarul pantalonilor lui. Făcu apoi ceea ce

făcuse şi el: îi trasă cu buzele drumul făcut de pantaloni, pînă ce aceştia îi alunecară complet.

El o prinse, o lipi de pieptul lui într-o îmbrăţişare pătimaşă şi o rostogoli sub el. Părul lui Shell se răvăşi pe pernă.

– Te doresc, Jase. Acum!

Mişcările şoldurilor ei păreau să-l forţeze; gemetele ei molcome se auzeau din cînd în cînd, pînă ce, într-un sfîrşit, se pierdu în senzaţiile produse de mîngîierile lui. Jase îngenunche din nou în faţa ei, între picioarele ei desfăcute.

– Jase... te rog, murmură ea din nou. El o pătrunse, mai întîi cu mişcări lente, apoi din ce în ce mai puternice, pînă la explozia finală.

– Iubito? Cîteva clipe mai tîrziu, el o mîngîia cu vîrful nasului pe gît.

– Hmm?

– Îmi pare rău. Am vrut să fie încet, să dureze o veşnicie. Dar te-am grăbit din nou, nu-i aşa?

Ea rîse uşor, jucîndu-se cu lobul urechii lui.

– Nu-i nimic. Poate că data viitoare va dura o veşnicie.

Data viitoare? Auzindu-i cuvintele, Jase simţi

cum se întărea din nou. Oare fusese chiar atît de bine pentru ea, încît să-şi dorească deja o dată viitoare? O sărută apăsat, cu toată forţa pe care o mai avea.

– Aşa va fi, îţi promit, draga mea. Dar acum trebuie să te las singură cîteva minute. Nu vrem să se întîmple vreun accident, nu-i aşa? Se întoarse cu spatele la ea.

– Aş vrea să am copilul tău. Cuvintele o surprinseseră chiar şi pe ea. Făcu ochii mari, iar el o privi peste umăr. Adică... ipotetic vorbind... aşa, o speculaţie... Dacă aş avea cîndva un copil, nu m-ar deranja să fie al tău.

El se lungi lîngă ea şi o trase mai aproape, acoperind-o cu pătura.

– Draga mea, copiii nu sînt deloc ipotetici. Eu unul nu cred că voi avea vreodată copii. În viaţa mea nu e loc şi pentru ei.

Ea îi trasă cu degetele conturul uneia dintre cicatrice.

– Aşa e, zise el, de parcă i-ar fi răspuns la o întrebare. Urăsc ideea că mi-ar putea plînge la mormînt, văduva şi copiii.

Ea nu putea să spună nimic. Nu putea să facă nimic, ci doar să-l sărute.

– Îţi aduci aminte c-ai făcut o promisiune? îl întrebă ea, cîteva minute mai tîrziu, ascultîndu-i bătăile repezi ale inimii şi simţindu-i erecţia pe coapsă. Despre ceva care va dura... mult timp?

Jase nu-i corectă cuvintele alese cu atîta grijă.

Nimic nu dura o veşnicie. *Nimic.*

Dar, de data asta, actul lor de iubire a durat foarte, foarte mult.

Există ceva delicios de decadent, se gîndi Shell a doua zi de dimineaţă, să cobori din liftul unui hotel, cu un bărbat, după o noapte în care ai făcut dragoste, şi să te duci să iei micul dejun. Ca să nu se mai gîndească la micul dejun luat în pat, sugerat de Jase. Oare se uitau oamenii la ei? se întrebă Shell. Vedeau cum se ţineau de mînă, dovadă că se iubeau? Îi făcea plăcere ca lumea să o vadă ca pe iubita lui Jase.

Dar mai există şi ceva foarte stînjenitor, se gîndi ea, două ore mai tîrziu, cînd intră în apartamentul bunicii ei, însoţită de acelaşi bărbat. Acum, nu se mai ţineau de mînă, dar Shell bănuia că bunica va ghici şi singură că ea şi Jase erau amanţi. Oare avea să fie de acord?

Mai ales după ce avea să audă ce avea Jase de spus.

Evelyn Landry, o femeie micuţă, cu înfăţişare aristocratică şi piele fină, a cărei ţinută îi contrazicea vîrsta, îi întîmpină la uşă.

– Bună dimineaţa, draga mea, zise ea după un moment de uimire, văzîndu-l pe Jase. Îşi sărută nepoata pe obraz, dădu din cap, cu răceală, spre Jase, apoi i se adresă lui Shell de parcă el nici n-ar fi existat. Am crezut că vii singură, zise ea, uşor mustrător. M-ai rugat să fiu singură azi de dimineaţă, cînd ai sunat.

Shell îşi încleştă pumnii în buzunarele hainei.

– Da, ştiu, bunico. Dar... Îşi privi stînjenită însoţitorul. Jase are ceva să-ţi spună. Trebuie neapărat să-l asculţi.

– Oh? Evelyn zîmbi trist şi-l privi dispreţuitoare.

Ce anume? Cum are de gînd să scrie despre fiul meu, să-i distrugă cariera? Vrea să-şi justifice intenţiile sau speră că-i voi oferi şi eu cîteva mizerii despre trecutul lui îndepărtat? Îi făcu semn lui Sherll să tacă, văzînd-o că voia să intervină. Sterling mi-a spus totul, continuă ea. Mi-a povestit ce s-a întîmplat în biroul tatălui tău. E foarte tulburat pentru faptul că el a fost cel care ţi-a dezvăluit adevărata identitate a acestui bărbat. Nu reuşesc să înţeleg de ce mai eşti cu el, acum că ştii. Şi încă în casa mea.

Îi aruncă lui Jase încă o privire incriminatoare, apoi continuă:

– Trebuie să-ţi spun, Shell, că atunci cînd m-ai sunat şi mi-ai zis c-ai vrea să vii, dar să fiu singură, am crezut că suferi pentru c-ai fost păcălită de un impostor şi că doreai alinare. Nu m-am aşteptat să vii însoţită de... inamic. Bănuiesc că-mi poţi explica cum se cuvine.

– Bunico, te rog! Nu Jase este impostorul.

Evelyn ridică dintr-o sprîncenă.

– Oh? Pari să sugerezi că există totuşi un impostor printre noi. Cine să fie?

– Sterling, bunico. Shell o luă de mînă şi o conduse în camera de zi. Te rog, aşază-te şi ascultă-ne. Trebuie să afli toate astea şi urăsc faptul că eu trebuie să fiu cea care să ţi le spună. Sterling nu este cine spune. De fapt, nu e Sterling Graves. Jase nu i-a aflat încă adevăratul nume, dar îţi poate dovedi că nu e Sterling Graves. Pe el îl vînează Jase, nu pe tata.

Evelyn stătea dreaptă în balansoar. Un slab tremur al mîinilor trăda că nu era chiar atît de liniştită precum voia să pară. Shell se aşeză lîngă ea şi o luă de mînă.

– Te rog, bunico, vrei să-l asculţi? E pentru binele...

– Nu, doamnă, interveni Jase, nu e pentru binele dumneavoastră. Ci pentru siguranţa dumneavoastră. Pot să mă aşez?

Ea consimţi, dînd regeşte din cap.

Jase se aşeză pe scaunul din faţa balansoarului şi-şi aşeză computerul pe masă. Îl porni. Din fericire, după ce se uscase complet, acesta îşi revenise la viaţă. Acum, funcţiona perfect. Îşi dorea ca acelaşi lucru să-l fi putut spune şi despre

servietă. Din păcate, hîrtiile dinăuntru nu mai putuseră fi salvate.

Un singur obiect mai putea fi folosit, însă. Poza bunicii ei, înfăţişîndu-l pe Martin Francis. I-o întinse lui Evelyn.

– Bărbatul acesta locuia în Florida, acum doi ani. Numele lui de-atunci era Sterling Graves, după cum puteţi vedea pe spatele fotografiei.

Evelyn se uită la poză, o întoarse, apoi o privi din nou şi spuse:

– Dar n-are mustaţă. Ridică ochii spre Jase. Deşi, trebuie să recunosc, asemănarea e uimitoare.

Jase dădu din cap şi scoase din buzunar două foi de hîrtie. Le primise la hotel, în dimineaţa aceea. Îi întinse una din ele.

– Aceasta este o fotografie mărită a amprentelor bărbatului din poză. Îi întinse cealaltă hîrtie. Iar acestea sînt amprentele de pe paharul din care a băut aseară Sterling. Le-am fotografiat şi i le-am trimis prin fax unui... prieten din California. El le-a comparat şi a hotărît că sînt identice. Este expert, dar cred că există destule asemănări şi

pentru un ochi neexperimentat.

Îi arătă cîteva puncte de asemănare, iar Evelyn oftă aproape neauzit. Puse hîrtiile pe masă.

– Am fost colegă de şcoală cu sora lui Sterling, zise ea. Îl cunoşteam. Era ceva mai tînăr decît noi. El... Se încruntă. Cunoaşte multe întîmplări din copilăria mea.

Jase dădu din cap.

– Da, doamnă, ştiu asta. Se ocupă de toate detaliile. Întoarse computerul spre ea şi îngenunche lîngă balansoar, ca să-i poată arăta diversele informaţii de pe monitor.

– Adevăratul Sterling Graves a murit cu mai bine de treizeci de ani în urmă. N-a fost căsătorit niciodată, n-a avut copii.

Apăsă o tastă şi pe ecran apăru un nou fişier.

– Sora lui, cea care a fost colega dumneavoastră, a murit şi ea foarte tînără, de cancer.

– Înţeleg, zise ea. Deci ştia că poate folosi fără probleme numele lui Sterling. Oftă. De ce m-a minţit? Ce urmăreşte?

– E un impostor, bunico, zise Shell. A pus ochii pe banii tăi.

– Da. Ce altceva să mai vrea un bărbat de la o femeie de vîrsta mea?

– Bunico...

Evelyn o bătu uşor pe mînă.

– Gata, draga mea. Iertaţi-mi acest moment de autocompătimire. A fost o prostie din partea mea.

Îşi îndreptă spatele şi i se adresă lui Jase:

– Ce vreţi să fac?

– Să mă ajutaţi, doamnă Landry. Bănuiesc că Sterling, dacă îl vom numi în continuare astfel, o să ceară să vă lichidaţi contul din bancă şi să-l treceţi pe numele lui, ca să-l convingă pe directorul băncii la care lucrează. Pare să fie povestea pe care a folosit-o cel mai des.

– Înseamnă că nu sînt prima. Evelyn părea să se consoleze cu asta.

– Nu, doamnă. Dar aş vrea să fac în aşa fel, încît să fiţi ultima. Aş vrea să cooperaţi cînd vă va cere să-l ajutaţi, cînd vă va cere bani, sub un pretext oarecare, şi să mă anunţaţi, ca să-l prind asupra faptului.

– Mi-a cerut deja. Bineînţeles, i-am spus că va trebui să discut cu fiul meu. Mi-a cerut să n-o fac.

Părea atît de plauzibilă... nevoia lui de a păstra secretul.

– Oh, bunico, şopti Shell, înlănţuindu-i umerii. Îmi pare atît de rău! Dar nu-ţi face griji. Jase poate... Sînt sigură că Jase va putea să recupereze tot ce-ai pierdut. Se uită rugătoare la el. Vezi tu, el lucrează la FBI...

– Shell! Ce crezi că sînt? O bătrînă nebună? Ţi-am spus doar că Sterling m-a rugat să-l ajut, nu şi că aş fi făcut-o. Pentru numele lui Dumnezeu! Am învăţat ceva de la bunicul tău! I-am spus că discutăm după sărbători.

Jase izbucni în rîs, iar ea se întoarse spre el.

– Ce vrei să fac, tinere? întrebă ea scurt. Oare n-ar fi trebuit ca autorităţile de-aici să se ocupe de toate? Sînt sigură că FBI-ul nu are jurisdicţie în Canada.

– Nu, doamnă Landry, nu are. Shell a uitat să vă spună că am renunţat pentru un timp să mai lucrez pentru FBI. Prezenţa mea aici e strict neoficială.

Ea ridică din nou din sprîncene, iar Jase avu pentru o clipă imaginea a cum va arăta Shell

peste cincizeci de ani. Regretă că nu va fi lîngă ea s-o vadă atunci, apoi îşi spuse că n-avea timp pentru regrete. Trebuia să trăiască clipa, să nu pretindă o fericire de durată.

– Adevărat? Dacă nu e o investigaţie oficială, atunci de ce purtăm această discuţie? Întinse mîna spre telefon. Dacă tot ce mi-ai spus e real, înseamnă că trebuie să anunţăm autorităţile.

– Vă rog! Auzindu-l, ea îşi retrase mîna. Am sprijinul superiorilor mei din FBI, iar cînd voi avea suficiente dovezi, vă asigur că vom anunţa poliţia de-aici. Eu fac toate astea, pentru că această fotografie i-a aparţinut bunicii mele. Ea a scris numele lui Martin Francis pe dosul ei.

Făcu o pauză să-şi controleze tonul, apoi continuă:

– A făcut-o cu cîteva luni înainte ca el să o deposedeze de economiile de-o viaţă. A lăsat-o apoi să moară în singurătate.

– Ah... Faţa lui Evelyn trăda înţelegere. Îmi pare foarte rău, Jase. Bineînţeles că te voi ajuta.

– Mulţumesc. Dar aş vrea să mă înţelegeţi foarte bine. Dacă lucrurile merg prost, riscaţi să

pierdeţi foarte mulţi bani. De vreme ce nu e o investigaţie oficială, nu vă pot oferi garanţii. Îi zîmbi lui Shell. Chiar dacă nepoata dumneavoastră pare să mă considere un erou invincibil.

– Aşa şi trebuie, zise Evelyn. Bine. Cînd începem? Cum vom juca această... cacealma?

Jase se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Doamnă Landry, eroina sînteţi dumneavoastră.

– Bineînţeles, tinere. Sper numai să-mi joc rolul la fel de bine ca şi Sterling. Pentru o clipă, rezistenţa păru să-i slăbească. Părea deodată fragilă, îmbătrînită. Chiar am crezut că ţinea la mine.

Shell o strînse în braţe. Nu găsea cuvintele care ar fi putut s-o consoleze. Era însă recunoscătoare că Jase intervenise înainte ca bunica ei să fie rănită, umilită, aşa cum fusese bunica lui.

Se simţea bine cu un erou alături.

Capitolul 10

– Nu m-am mai simţit niciodată atît de bine de Anul Nou, zise Jase, şi o sărută pe Lil pe obraz. Trecuse o jumătate de oră de la miezul nopţii, iar el mîncase pe săturate numai bunătăţi, vorbise mult şi răguşise de atîta cîntat. Îţi mulţumesc. Sînt cele mai frumoase sărbători pe care le-am petrecut vreodată. Le zîmbi lui Shell, lui Maureen, lui Nola, chiar şi lui Ned. O luă pe Shell pe după umeri.

– Şi pentru mine a fost o zi frumoasă, spuse

Lil, lăsînd-o pe Maureen s-o ajute să se ridice de la pian şi să se aşeze în scaunul ei. După o serie de îmbrăţişări, sărutări şi urări de noapte bună, Jase şi Shell ieşiră pe aleea care ducea spre casă, lumînîndu-şi drumul cu lanterna.

Cabana avea aceeaşi căldură minunată, primitoare, pe care Jase se obişnuise s-o asocieze cu căminul lui Shell. Ajunşi înăuntru, el o luă în braţe, fredonîndu-i unul dintre cîntecele de dragoste pe care le cîntaseră împreună cu Lil şi Maureen. Dansară pînă în bucătărie, ameţiţi de vin şi de fericire. Cînd Skeena se strecură, geloasă, între ei, căzură rîzînd, îmbrăţişaţi, pe un scaun.

Jase o aşeză pe Shell mai confortabil în braţele lui, îndepărtă botul umed al lui Skeena, şi-i spuse:

– Un An Nou fericit, urechel Şi i-o sărută. Un An Nou fericit, năsuc! Începu să-i desfacă nasturii bluzei. Oh, dar ce avem aici? Un An Nou fericit sfîrcurilor, abdomenului... şi fustei? Nu vreau să-i urez nimic fustei tale, se plînse el. Vreau să...

– Vreau în pat, îl întrerupse ea şi începu să-l sărute. Şi mai mult decît atît. Te vreau, Jase.

– Pe mine?

– Bineînţeles că pe tine, chicoti ea. Am şi uitat cum e să dormi singură.

– Te plîngi?

– Niciodată. Se lipi de el. Nu se mai culcase singură în pat de aproape două săptămîni. Şi, dac-ar fi fost după ea, n-avea să se mai ducă niciodată la culcare fără să-l aibă pe Jase alături.

– Ei, bine, dacă trebuie, trebuie... O luă în braţe, închizîndu-i uşa în faţă lui Skeena care venea după ei.

– Adică, „un bărbat trebuie să facă..." etc.?

El lăsă să-i scape un oftat lung.

– Nu-i uşor să fii bărbat, să ştii. Mai ales cu tine în preajmă. O privi în ochi. Te iubesc, Shell. O aşeză pe pat şi îngenunche în faţa ei.

– Şi eu te iubesc, Jase.

– Vreau să facem lucruri pe care nu le-am mai făcut, să te port pînă la un extaz pe care nu l-ai cunoscut.

– Dar ai făcut toate astea.

– Mai e ceva, sînt sigur. Cred că, împreună, putem afla.

Ea se întinse pe spate şi îşi ridică braţele deasupra capului.

– Atunci, arată-mi, zise ea. Ah... da. Da!

– Arată-mi şi tu, zise Jase cu voce joasă, semn că era excitat. Arată-mi calea spre paradis.

Iar ea făcu întocmai.

O oră mai tîrziu, Shell se întindea lânguros şi-i zîmbea.

– Te cred.

El îi trasă linia şoldurilor cu vîrfurile degetelor.

– În legătură cu ce?

– Că mă iubeşti.

El strîmbă din nas.

– Oh, asta? Ridică din umeri şi se aplecă să sărute locul pe care-l mîngîiase. Shell? O privi serios.

– Da.

– Asta voiam să spui.

Ea clipi.

– Cum adică?

– *Da.*

– Jase? Îl privi în ochi, căutînd o umbră de umor. Dar nu o văzu. Conversaţia asta are şi sens?

– Da.

– Ai mai spus-o o dată.

– Atunci, ar trebui să zici mulţumesc.

– Oh, mulţumesc. Tăcu cîteva clipe. Pentru ce îţi mulţumesc, oare?

– Pentru un „da".

– Dar am uitat întrebarea.

– Nici nu-i de mirare. Ai pus-o cu multă vreme în urmă. Douăzeci şi trei de ani, mai exact.

Ea se sprijini de tăblia patului.

– Care a fost întrebarea?

– Ei, a fost mai mult o afirmaţie. Ai zis: „Cînd o să fim mari, o să ne căsătorim şi o să poţi să mă săruţi, şi o să avem o mulţime de copii". Sînt de acord cu toate astea. Puţin cam tîrziu, poate, dar din toată inima.

Shell inspiră adînc. Părea să nu mai fie aer în cameră.

– Jase...?

– Mărită-te cu mine, Shell. Vreau să avem copii, un cămin.

Îi venea să plîngă, dar se abţinu. Ar fi vrut să-l creadă, să creadă că el va mai simţi la fel şi peste

o lună, un an, dar nu putea.

– Eşti sentimental acum din cauza sărbătorilor şi al cadourilor. Anul Nou îi face pe oameni să deplîngă trecerea anotimpurilor, zise Shell. Cum rămîne cu copiii pe care nu vrei să-i ştii că-ţi vor plînge la mormînt?

– Vreau să-i văd crescînd. Un băiat înalt, blond, care să semene cu tatăl tău. O fetiţă care să arate exact ca tine. Poate chiar vreo două-trei. Şi un alt băiat care să semene cu mine. Unul care să semene cu mama ta, vreo doi care să semene cu bunica ta...

– Cam cîţi copii îţi imaginezi strînşi în jurul mormîntului tău? Vreoi doisprezece?

– De ce, ţi se par prea mulţi? Gîndeşte-te doar la cît va fi de plăcut să-i facem. Cît priveşte scena cu mormîntul, mi-am şters-o din minte. Aşa cum ţi-am spus, vreau să-mi văd copiii crescînd. Pot să demisionez definitiv, Shell.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Şi ce-ai să faci? O să scrii povestioare pline de intrigi pentru vreun ziar de scandal obscur? Ştia că era rea, dar n-avea încotro. El trebuia să

ştie ce părere avea ea despre toate astea, dacă se căsătoreau.

– O să scriu povestioare despre cei cu păcate şi niciodată despre oameni drăguţi. Zîmbetul lui îi arătă că glumea. O sărută apăsat. Te rog, Shell, *ce* şi *cum* voi face nu are nici o importanţă, atîta vreme cît eşti lîngă mine.

– Cum rămîne cu rubrica ta? Chiar dac-ai folosit-o ca acoperire pentru celelalte activităţi ale tale, ai reuşit s-o transformi într-un succes. N-o să vrei să renunţi la ea, chiar dacă demisionezi din FBI.

El se îndepărtă puţin de ea.

– Ţi-am spus doar, zise el cu multă răbdare, nu contează ce voi face. Pot să spăl maşini, să servesc la restaurant. Nu trebuie neapărat să lucrez la un ziar, dacă asta te dezavantajează. Te iubesc. Vreau să îmbătrînim împreună. Vreau toţi acei copii pe care mi i-ai promis, cu atîţia ani în urmă. Te vreau pe tine. Nu pentru un timp, ci pentru totdeauna. Spune da, Shell.

– Da.

El scoase un chiot care o făcu pe Skeena să

latre, de partea cealaltă a uşii, apoi o trase pe Shell lîngă el, în pat.

– Nu, Jase, zise ea. Avem multe de discutat.

– Oh, da! îi zîmbi el. Ceva foarte important. Niciodată, în viaţa mea, nu o să mănînc sandvişuri cu sos de spagheti.

Ea se prefăcu ofensată.

– Îmi pare rău. Ori te obişnuieşti, ori înţelegerea cade.

El rîse şi o sărută.

– Jase, trebuie să fim serioşi. *Trebuie* să stăm de vorbă.

– Dar eu nu vreau să stau de vorbă. Ne putem petrece anii de bătrîneţe privind *Roata norocului* la televizor, dar acum n-avem decît un lucru de făcut: dragoste. Copii.

Ea rîse şi se lipi de el. Avea dreptate. N-aveau timp pentru discuţii. Acum era vremea iubirii. Detaliile puteau fi puse la punct şi mai tîrziu.

– Pari foarte ocupată, zise Jase, sprijinindu-se de tocul uşii camerei din spate. Ea îşi ridică privirea din cutia de cărţi, pe care le despacheta, şi încercă să se ridice şi să-i sară în braţe. Dar despărţirea care durase trei zile o slăbise parcă şi o făcea să tremure de dorinţă, o dorinţă care nu putea fi alinată aici, în magazin.

Rămase unde era, ştiind foarte bine că faţa ei îi trăda sentimentele. Jase îi tot repetase, în ultimele trei săptămîni, că era incapabilă să-şi ascundă dragostea. Iar ea nu vedea nici un motiv să încerce s-o facă.

– Ce face bunica? întrebă ea, cînd reuşi în sfîrşit să se ridice. Puse cutia pe masă şi-l privi pe bărbatul iubit. Oh, Jase, cît mă bucur să te văd! Nu te aşteptam decît după ora trei şi jumătate.

– Mi-a fost atît de dor de tine, că am luat vaporaşul de ora unu. Iar bunica e bine. Intră în încăpere şi închise uşa în urma lui. Zîmbetul i se şterse de pe faţă. Am înregistrat discuţia dintre Sterling şi Evelyn. Shell, e o actriţă fenomenală. Nimeni n-ar fi ghicit că ştia adevărul sau că era mai puţin îndrăgostită de el. I-a dat toate actele

false pregătite de tatăl tău. De îndată ce va încerca să părăsească ţara sau să încaseze banii, îl înhăţăm. Am anunţat toate punctele vamale şi toate instituţiile financiare, cărora li s-ar putea adresa.

– Bine. Vreau să-şi petreacă restul zilelor în puşcărie.

Jase zîmbi strengăreşte.

– Eu şi bunica ta căzusem de acord în privinţa spînzurării.

– Legea va hotărî.

El dădu din cap.

– Aţi avut dreptate, tu şi cu Evelyn. A fost o mişcare înţeleaptă să-l implicăm pe Evelyn în toate astea. El şi cu Sandra i-au fost de mare ajutor.

– Oh, Jase, ar fi trebuit să fiu şi eu acolo. Eşti sigur că e bine?

– E mai mult furioasă decît tristă, Shell. E o lady deosebită. O ştii prea bine. I-am promis că o vom vizita peste cîteva săptămîni, după ce se va întoarce la Palm Springs. Ce-ar fi să-i dai un telefon?

– Dar... dacă e Sterling acolo? Cred că i-ar fi greu să discute normal.

– Mda. E adevărat. Vorbind de cît de greu... N-am putea să mergem acasă?

Shell se uită la ceas.

– Curînd. E aproape ora închiderii. Trebuie numai să termin de despachetat. În timp ce vorbea, continua să scoată cărţile şi să le şteargă de praf. E o comandă care ar fi trebuit să ajungă mai demult, înainte de Crăciun, dar s-a rătăcit pe undeva. Găsi factura şi începu să verifice titlurile.

– E foarte neplăcut, zise ea. Vînzările scad cumplit în ianuarie şi februarie... Se opri brusc, văzînd o copertă. Se uită apoi la Jase, cu o faţă lipsită deodată de culoare. Jase... Se uită iar la carte, apoi din nou la el, şi-i repetă numele: Jase...

– Oh, Shell!

– Jason Calhoun, zise ea. *„Căderea îngerilor".* Citi cu voce tare: „Întîmplări şocante, scrise de un fost agent FBI. Lectura obligatorie pentru amatorii de scandaluri. Calhoun îi judecă pe judecători şi

găseşte mai multe nereguli în sălile de tribunal, decît în afara lui". Se uită la el. Jase! Tu ai scris... gunoiul ăsta? Jase încercă să se apropie de ea, dar ea se feri. Fotografia asta! De-aia îţi asociam chipul cu camerele de luat vederi!

– Shell, ascultă-mă!

– Nu! strigă ea. Nu vreau să aud nimic! Eşti un mincinos, Jase! Ştiai ce părere am despre toate astea! Bineînţeles că de asta nici nu mi-ai spus. Normal că nu te deranja să părăseşti FBI-ul! Îţi vei găsi imediat altceva de făcut. Nu-ţi mai place nici să scrii la ziar? Nici o problemă, nu-i aşa?

Îşi trecu, agitată, mîna prin păr.

– Cum să fie vreo problemă, cînd te poţi ocupa de altceva, cînd poţi cîştiga mult mai mulţi bani cu mizeriile astea, cu toate minciunile astea?

Trînti cartea pe masă.

– Aşa poţi să distrugi vieţi, reputaţii cu multă uşurinţă. Nu-i aşa, Jase? De ce să-ţi limitezi audienţa la Carolina de Sud? Poţi deveni de renume naţional! Internaţional!

El era de-acum la fel de furios ca şi ea.

– N-ai dreptate, nu, la naiba! Nu distrug vieţi!

Nu scriu decît adevărul. Cartea asta este o continuare firească a articolelor mele din ziar. Editorul mi-a cerut-o, pentru că a sesizat valoarea lor.

– *Valoarea?* Ridică din nou cartea. *„Întîmplări şocante"? „Amatorii de scandaluri"?* Ce valoare este în toate astea?

– Nu sînt eu responsabil pentru ce e scris pe copertă! Ci numai pentru ce se află în interior. Fiecare cuvînt e adevărat, iar cei despre care scriu sînt cei care distrug vieţi, şi nu eu. De ce să nu afle lumea? Poate că, astfel, mulţi oameni nevinovaţi nu vor mai deveni victime.

– Prostii! Îi flutură cartea prin faţă şi o trînti de perete. Cum rămîne cu dreptul oamenilor la intimitate? Cum rămîne cu familiile celor pe care-i ataci? Oare ei n-au dreptul să nu-i vadă suferind pe cei dragi? Ieşi afară, Jason O'Keefe sau Calhoun, sau cum te-o chema. Afară din magazinul şi din viaţa mea. Nu mai vreau să te văd niciodată!

– S-a făcut! Nici o problemă! Am plecat! Şi-mi iau cu mine şi „jignirile"!

Ridică furios cartea, scoase nişte bani din bu-

zunar şi-i aruncă pe jos, acolo unde aterizase cartea. Se întoarse pe călcîie şi ieşi, trîntind uşa în urma lui.

– Shirl, draga mea, trebuie să te opreşti din plîns. Au trecut deja trei săptămîni!

Shell îşi şterse ochii şi încercă să-i zîmbească mamei ei.

– Nu e adevărat. Nu plîng tot timpul, Lil. N-am mai plîns de zile întregi. Pînă azi după-amiază. Se întorsese de vreo oră de la lucru şi căzuse pradă lacrimilor care o ameninţaseră toată ziua. Şi nu plîng niciodată la slujbă.

– Dar se pare că recuperezi din plin acasă, o repezi Lil. M-am cam săturat. N-ai de gînd să-mi spui ce s-a întîmplat?

– N-a fost să fie, pur şi simplu, zise ea, încăpăţînîndu-se să repete aceeaşi frază pe care o tot spunea de cînd plecase Jase.

– Are vreo legătură cu asta?

Lil îi întinse un ziar.

LILIANNE A FOST UCISĂ, era scris cu litere de-o şchioapă.

La douăzeci de ani după dispariţia celei mai frumoase femei din lume, fostul ei iubit recunoaşte, în sfîrşit: „Eu am omorît-o", *spune fantoma lui Maximilian Elkford, mărturisind de dincolo de mormînt, prin intermediul lui Andrea Karminski, medium din Santa Monica. Elkford, care a murit de SIDA cu trei ani în urmă..."*

– Oh, mamă! Shell rupse ziarul în două şi-l aruncă pe jos, dezgustată. Am ştiut că aşa se va întîmpla! Dumnezeule, cît de tare îi urăsc! De ce nu ne lasă în pace?

– Pentru c-am fost în atenţia tuturor pentru prea mult timp. Asta te deranjează sau de fapt *asta?* Lil îi întinse cartea, iar Shell se crispă. Draga mea, te temi cumva pentru mine? Că Jase va încerca să cîştige bani de pe urma mea?

Shell îşi îngropă faţa în poala mamei ei.

– De ce nu? gemu ea. E dornic să facă bani din orice. Doar e reporter! Stă în firea lui. Nu se mai poate schimba.

– Nu. În schimb, tu ai devenit paranoică în privinţa ziarelor. Dar cred că pot schimba asta. Shell îşi auzi mama inspirînd adînc şi îşi ridică privirea spre ea. Jase ştie cine sînt, Shirl. I-am spus.

Ea se ridică în picioare, uimită.

– *Ce-ai făcut?*

– I-am spus. Are aprobarea mea scrisă să dezvăluie lumii întregi adevărul.

– Nu! Dumnezeule, nu! Ştii bine ce se va întîmpla. Or să vină aici hoarde întregi. N-or să-ţi mai dea pace! Oh, Lil, de ce-ai făcut asta?

– Pentru că ai renunţat la el de teamă, Shirl.

– Nu. Era o necesitate.

– De teamă, repetă Lil. Teama pe care eu ar fi trebuit să ţi-o alung, draga mea. E numai vina mea. Cînd m-am îmbolnăvit, adevărul mi s-a părut de nesuportat. M-am gîndit că nu voi putea îndura să văd milă, acolo unde mă obişnuisem să văd adoraţie. Dar acum, zise ea, mîngîindu-i părul lui Shell, sînt mai în vîrstă, mai înţeleaptă şi mult mai puternică.

Shell clătină din cap, incapabilă să se des-

prindă din mrejele temerilor cu care trăise de peste douăzeci de ani.

– Nu e adevărat! Stresul pe care ţi-l va produce prezenţa lor aici n-are cum să-ţi facă bine. Ce spune Maureen? Doar nu e de acord?

– Adevărat. Nu e de acord.

– Atunci n-o face.

– Trebuie. N-o să te poţi apropia niciodată de bărbatul pe care-l iubeşti, dacă o să te temi mereu că mă expui pe sine.

– Deci o faci pentru mine, nu pentru tine!

Lil îi zîmbi.

– De ce nu, draga mea? Doar pentru tine am stat ascunsă tot acest timp.

Shell se aşeză.

– Pentru mine? Nu, Lil. Nu.

– Oh, nu te învinovăţesc, zise Lil. Îmi amintesc cum era. Îmi amintesc cum cădeam şi nu mă mai puteam ridica. Îmi amintesc de discursurile poticnite, de vederea care mi se înceţoşa, făcîndu-mă să mă împiedic, să dărîm obiecte. Toată lumea credea că eram beată. Mi-aduc aminte cît de rău era pentru amîndouă. Dar pentru tine era şi mai

greu, pentru că erai abia un copil şi nu înţelegeai. Acum nu mai eşti copil, draga mea. Eşti o femeie matură şi trebuie să poţi înfrunta lumea. Eu n-o să mă mai ascund şi nu te voi mai lăsa nici pe tine s-o faci. De aceea i-am povestit totul lui Jase. El trebuia să tipărească totul în ediţia de azi. Mă aşteptam să-i văd articolul în toate ziarele importante. Zîmbi şi-i făcu semn spre ziarul rupt. Surprinzător, acesta este singurul articol referitor la dispariţia mea. Se pare că nu sînt chiar atît de importantă precum credeam.

Shell se ridică. Făcu cîţiva paşi prin încăpere.

– Dacă Jase i-ar fi încredinţat povestea ta editorului său sau oricărui editor din lume, aceştia ar fi publicat-o imediat.

– Deci ce crezi, Shirl? De ce nu a fost tipărită?

Shell se întoarse spre mama ei. Abia mai putea vorbi din cauza lacrimilor:

– Pentru că nu i-a dat-o editorului.

– E nevoie să te mai întreb de ce?

– Oh, mamă! Cred că va trebui să plec la Los Angeles.

Lil zîmbi.

– Tatăl tău ţi-a cumpărat deja biletul de avion. Zborul e programat pentru ora nouă. Dacă te grăbeşti, poţi prinde următorul vaporaş.

Shell îşi îmbrăţişă mama.

– Te iubesc, Lilianne.

– Bine. Atunci fii o fetiţă curajoasă şi fă-o pe mama ta mîndră de tine.

Jase muşcă o dată din sandviş, apoi îl puse pe masă. N-avea gust rău, dar lui nu-i era foame. Mînca pentru că trebuia s-o facă, pentru că, dacă era flămînd, devenea atît de nesuferit, încît nimeni nu mai voia să-i stea prin preajmă. Ceea ce nu era chiar atît de rău, fiindcă n-avea nevoie de companie.

Mai muşcă o dată şi mîrîi cînd auzi soneria. Nu aştepta pe nimeni. Poate că, dacă nu răspundea, cel care era la uşă avea să renunţe şi pleca. Dar se părea că, oricine-ar fi fost, era foarte insistent. Deschise brusc uşa şi nici nu-şi dădu seama că-i

scăpase sandvişul pe jos, pătînd covorul crem. Călcă pe el.

– Ce mîncai? îl întrebă Shell.

El se uită în jos şi-şi şterse piciorul de o porţiune curată din covor.

– Oh, asta? Sandviş cu sos de spagheti.

Ea îl fixa, uimită.

– De ce?

– Să... văd cum e. În caz că... Ridică din umeri. Nimic. O privi. De ce-ai venit?

– Pentru că te iubesc. Pentru că sînt tare nefericită fără tine. Pentru că Lil... mama mea, Lilianne, fosta mare frumuseţe, actriţa pe care Max Elkford n-a omorît-o acum douăzeci de ani, indiferent ce-ar spune fantoma lui, mi-a spus să încetez cu plînsul. Dar nu pot, Jase, oricît de mult m-aş strădui. Am tot încercat, dar lacrimile continuă să curgă şi, curînd, mă voi deshidrata, şi o să mor, fără să am măcar un copil care să mă plîngă la mormînt.

El o privi lung.

– Vorbele tale ar trebui să aibă vreun sens?

– De ce, nu au?

El clătină din cap.

– Să mai încerc o dată?

El dădu din nou din cap.

– Cred că aşa ar trebui. Tu şi cu mine... Oh, e atît de complicat. Făcu un pas spre ea şi călcă din nou pe sandviş. Se şterse pe o altă porţiune din covor.

– Şi... ce să facem? întrebă ea, temătoare.

– Dragoste, zise el, luînd-o în braţe. Cîteva clipe mai tîrziu, el spuse: Oricît de mult mi-ar plăcea să te sărut, Shell, poate că aici e greşeala. Pentru că mi-e atît de bine cînd te ţin în braţe, că nu mai vreau să gîndesc, să vorbesc. Nu vreau decît să te iubesc.

– Ştiu. Dar trebuie să discutăm cîteva lucruri. Cum ar fi, motivul pentru care n-ai publicat povestea lui Lil.

El o conduse spre canapea, îi desfăcu părul din coada în care-l strînse şi, zîmbind şmecherește, spuse:

– De ce-aş fi făcut-o? Lilianne nu e un personaj negativ. Cititorii mei nu s-ar arăta prea interesaţi, decît dac-ar avea ceva secrete întunecate;

cu cît mai mizerabile, cu atît mai bine, cu cît...

– Gata, gata! Am înţeles. Shell se juca cu unul dintre nasturii cămăşii lui. E de-ajuns dacă-ţi spun că-mi pare rău? Că am greşit? Ţi-am citit cartea, Jase. Şi multe dintre articolele tale. M-am înşelat în privinţa ta.

– Hei, zise el, ridicîndu-i uşor bărbia. Eşti aici. Asta contează. Ţi-aş fi spus adevărul, dar cînd a venit vremea să-ţi povestesc despre articolele mele, aflasem ce părere aveai despre ziarişti. Nu ţi-am spus despre carte, pentru că, oricît de îngîmfat ţi-aş părea, am aflat de mult că există oameni care... nu s-ar deranja nici măcar să mă vadă, dacă n-ar şti că mă bucur de publicitate. Prefer să fiu iubit pentru cum sînt şi nu pentru ceea ce fac. Lil mi-a povestit cît v-a fost de greu, iubito. Şi ei, dar şi ţie. Nu e de mirare că v-aţi ascuns. Îşi lipi fruntea de-a ei. Ce-ar fi să ne apărăm unul pe altul de hoardele dezlănţuite?

– N-am de gînd să mă mai ascund, Jase. Şi nici Lil. E pregătită să dea iar ochii cu publicul. De aceea voia ca tu să publici articolul.

El clătină din cap.

– Nu. Povestea nu e a mea, ca s-o pot vinde. E a ei. Sper s-o conving să scrie o carte. Nu crezi că ar fi nimerit să apară la cea de a douăzeci şi una aniversare a dispariţiei ei? Ca o nouă eră, pentru noua Lilianne?

– Şi maturitatea regăsită a lui Shirley Elizabeth.

O trase lîngă el.

– Jase? zise Shell. N-am vorbit destul?

– Hmm... ba da. Părea nefericit. Bănuiesc că asta înseamnă că trebuie să facem dragoste, acum.

Ea zîmbi.

– Şi copii.

Jase ridică din umeri.

– Păi, un bărbat trebuie să facă...

Sfîrşit

Vise Interzise

Jason – un străin senzual, care-i ghicea dorințele nerostite și i le împlinea...

În mijlocul unei furtuni, un bărbat rănit ajunge în pragul casei ei, șoptindu-i numele – iar Shell Landry nu-i poate refuza nimic lui Jason O'Keefe. Când o ia lîngă el, în pat, și o sărută cu patimă, ea își dă seama că este doar un străin, dar simte că-l cunoaște de cînd lumea.

Oare va reuși puterea dragostei să-i tămăduiască pe amîndoi?

Lei 13500

Vise Interzise

Jason – un străin senzual, care-i ghicea dorințele nerostite și i le împlinea...

În mijlocul unei furtuni, un bărbat rănit ajunge în pragul casei ei, șoptindu-i numele – iar Shell Landry nu-i poate refuza nimic lui Jason O'Keefe. Cînd o ia lîngă el, în pat, și o sărută cu patimă, ea își dă seama că este doar un străin, dar simte că-l cunoaște de cînd lumea.

Oare va reuși puterea dragostei să-i tămăduiască pe amîndoi?

Lei 13500

JUDY GILL VISE INTERZISE

EDITURA MIRON

Judy Gill

Vise Interzise

Le Désert